LESLYE WALTON

B&S

PEGASUS

"Pek çoklarına göre ben efsanenin cisimleşmiş haliydim; son derece olağanüstü bir efsanenin, bir masalın vücut bulmuş hali. Kimileri beni bir canavar, bir mutasyon olarak görüyordu. Büyük bir talihsizlik sonucu bir keresinde melek sanılmıştım. Annem için her şeydim, babam içinse hiçbir şey. Anneannem için kaybolup gitmiş sevgileri ona her gün hatırlatan biriydim. Ama ben gerçeği biliyordum, içten içe hep biliyordum. Ben sadece bir kızdım."

Aşk acısı çekmek Roux ailesinde nesilden nesile geçen bir gelenektir ve ailenin yeni üyeleri Ava ve ikizi Henry Lavender da bu zincirin son halkalarıdır. Kendi dünyasında yaşayan sessiz ikizinin aksine Ava her bakımdan normal bir kızdır; kanatlarla doğmasının dışında.

Kendine benzemeyeni sevmeyen insanlarla dolu bir dünyada, ait olduğu yeri ve tuhaf yaratılışını anlamaya çalışan genç kız, ailesinin hayatlarının ve aşklarının hikâyesinin peşine düşer; hüzünle toza, kalp kırıklığıyla kuşa dönüşen, aşk ve acıyla birbirine bağlanan büyülü kadınların.

Kendi kaderinin dönüm noktası, ailesinin hüzünlü hikâyesinin son perdesiyse yaz gündönümünde gökyüzü ikiye ayrılıp havayı yağmur damlaları ve kuştüyleri doldurduğunda gelecektir…

"Büyülü ve görkemli bir roman."
Publishers Weekly

"Karanlık mizahı ve kuştüyü kadar hafif efkârıyla bu kitap, rüzgârlı, yağmurlu, uzun bir yolun ardından evin sıcaklığına varmak gibi. Bu roman, Ava'nın güzelliği iliklere işleyen karakteri ve bu dünyada farklı olmayı anlatışıyla hatırlanmalı."
The Guardian

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-299-512-9
9 786052 995129

"Anlatımı tek kelimeyle muhteşem."
Kirkus Reviews

"Walton'ın romanı olabilecek en iyi tuhaflıklar ve güzelliklerle dolu. Bir ailenin hayatını anlatan bu masal sevmenin, sevilmenin, tutkunun, umutsuzluğun, depresyonun, takıntının ve cesaretin çelişkili doğasını inceliyor. Benzerine rastlanmayacak, sıradanın ötesinde bir kitap okumak isteyen herkese öneriyorum."
School Library Journal

"Aklınızdan çıkmayacak kadar çarpıcı bir üslup ve büyülü gerçekçilikle Ava Lavender, insan kalbinin üstesinden gelebileceği acıların derinliklerini, güzelliklerini ve korkunçluğunu keşfediyor."
Richmond Times Dispatch

"Bu romanda şairane, zeki ve dürüst sesli Ava'ya miras kalmış birçok acı var. Okurlar efsane ile gerçeğin, tutku ile aşkın, var olan ile yok olanın iç içe geçtiği bir hikâyeye kendini hazırlamalı."
Booklist

"Bu. Kitap. Kalbimizi. Çaldı. Hiç aklımızdan çıkmayacak kadar güzel bir rüya mı, yoksa kusursuz bir kâbus mu olduğuna karar veremedik... Tuhaf ve güzel, şiddetli ve görkemli... Okumalısınız."
Justine Magazine

"Körkütük âşık olmak ve kayıp, Ava'ya ailesinden miras kalıyor. Büyülü gerçekçilik bu sıradan kızın kanatlarını çok güzel renklere boyuyor."
San Francisco Chronicle

LESLYE WALTON

Amerika'nın kuzeybatısındaki Pasifik bölgesinde doğmuştur. Belki de bu yüzden nergis çiçeğine tuhaf bir yakınlık hisseder ve kendisinin de onun gibi ancak uzun, küskün yağmurdan sonra güzelleştiğini düşünür. İlk romanı *Lavanta Kadınlarının Tuhaf ve Güzel Acıları*'nı da kendimizi kaptırdığımız, vazgeçmediğimiz ya da ardımızda bıraktığımız aşkların mantığını, daha doğrusu mantıksızlığını düşündüğü böyle karanlık, fırtınalı bir günden esinlenerek yazmıştır.

Diplomalı yazar Leslye, yazmadığı zamanlarda ortaokul öğrencilerine okuma ve yazmayı, en önemlisi de içimizden gelmediği günlerde dahi nazik olmayı öğretiyor. Yazar Seattle, Washington'da yaşıyor, zamanını Chihuahua cinsi köpekleri Mr. Darcy ve Doc Holliday'e gözü gibi bakarak ve çikolatalı pasta yiyerek geçiriyor.

Yazar fotoğrafı: Erin Grace Photography

lavanta
kadınlarının
tuhaf
ve
güzel
acıları

Pegasus Yayınları: 1939
Gençlik: 382

Lavanta Kadınlarının Tuhaf ve Güzel Acıları
Leslye Walton
Özgün Adı: The Strange and Beautiful Sorrows of Ava Lavender

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Ayşesu İlemre
Düzelti: Berna Sirman
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Fatma Can

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2018
ISBN: 978-605-299-512-9

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018
Copyright © Leslye Walton, 2014
Soyağacı illüstrasyonu: Pier Gustafson,
© Candlewick Press, 2014

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari

LESLYE WALTON

İngilizceden çeviren:
Filiz Sarıalioğlu

PEGASUS YAYINLARI

Kendi kanatlarıyla uçan suç ortağım
ve kurtuluş arkadaşım
Anna'ya

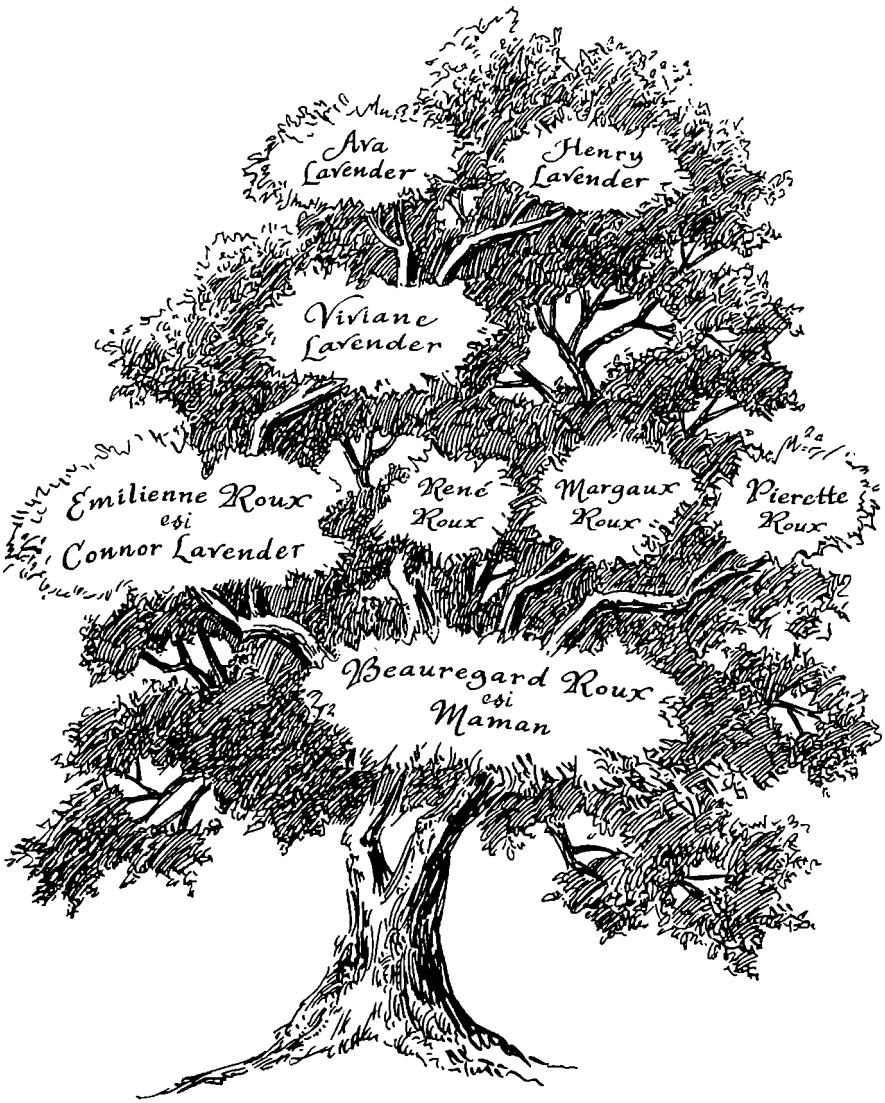
Ava
Lavender
Henry
Lavender
Viviane
Lavender
Emilienne Roux
est
Connor Lavender
René
Roux
Margaux
Roux
Pierette
Roux
Beauregard Roux
est
Maman

Giriş

Pek çoklarına göre ben efsanenin cisimleşmiş haliydim; son derece olağanüstü bir efsanenin, bir masalın vücut bulmuş hali. Kimileri beni bir canavar, bir mutasyon olarak görüyordu. Büyük bir talihsizlik sonucu bir keresinde melek sanılmıştım. Annem için her şeydim. Babam içinse hiçbir şey. Anneannem için kaybolup gitmiş sevgileri her gün hatırlatan biriydim. Ama ben gerçeği biliyordum, içten içe hep biliyordum.

Ben sadece bir kızdım.

1944 yılının 1 Mart'ında, dikkat çekecek kadar berrak bir Seattle gecesinde, Ava Wilhelmina Lavender adıyla doğdum. Doğumum daha sonraları yaşadığım yerde, yani

manidar isimli Zafer Yolu sokakta, kuşların üzerinde bıraktığı etkiyle hatırlanacaktı. O gün genç annem doğum sancıları çekmeye başladığında, kargalar gagalarında biriktirdikleri kiraz çekirdeklerini evin camlarına atmış. Serçeler kadınların kafalarına konmuş ve saçlarından yoldukları telleri yuvalarına götürmüş. Gece olduğunda çimenliklerde gürültüyle bir şeyler yiyen gece kuşları toplaşmış, kurbanlarının çığlıkları doğum sancısı çeken annemin çığlıklarını aratmamış. Annem bir hemşire ve enjektörünün garantilediği huzurla ağrı kesicilerin derin uykusuna dalmadan hemen önce gözlerini açmış ve tavandan düşen kocaman kuştüylerini görmüş. İpeksi tüyler yüzünü yalayıp geçmiş.

Doğduğumda hemşireler beni doğumhaneden çabucak alıp daha sonra sağlık raporunda *çok hafif bir fiziksel anormallik* olarak tarif edilen şeyi keşfetmek üzere ortadan kaybolmuşlar. Çok geçmeden dindar kimseler hastanenin pencerelerinden süzülen ışığın altına toplanmış, ellerinde mumlarla, şükran ve korku içinde ilahiler söylemiş. Tüm bunların sebebi, doğduğumda gözlerimi aralayıp etrafımı tüylü bir koza gibi saran benekli kanatlarımı açmış olmamdı.

En azından anlatılanlar böyleydi.

Kanatlarımın nereden geldiğini hiçbir doktor çözemedi. İkizim (bir ikizim vardı, Henry) kesinlikle kanatsız doğmuştu. O zamana kadar kuş ya da başka bir hayvana ait organlarla doğan hiç kimse kayıtlara geçmemişti. Tıp alanındaki çok kişiye göre Ava Lavender vakası bilimin

onları yanılttığı ilk vakaydı. Dindar kitleler annemin hastane odasının penceresi altında hararetli duaları ve titrek mumlarıyla toplandığında, doktorlar ilk kez dini bütünlüğe acıma ya da küçümsemeyle değil, kıskançlıkla bakmışlardı.

"Düşünsene," demişti genç bir stajyer bir diğerine, "bu çocuğun kutsal olduğuna inandığını düşünsene." Bu derin düşünceyi sadece bir kez dile getirmişti. Sonra yorgun gözlerini ovuşturup tıp kitaplarına dönmüş ve anneme diğer tüm uzmanların vardığı sonucu söylemişti. Yapılacak hiçbir şey yoktu. En azından tıbben.

Aileme, "Hiç böyle bir şey görmedim," demişti, acılarını paylaştığını göstermek için kafasını sallayarak. Bu, zamanla üzerinde ustalaşacağı bir hareketti.

Tüm kas, iskelet ve dolaşım sistemlerim kati bir şekilde kanatlarıma bağlıydı. Kanatların ameliyatla alınması, seçenekler arasından çabucak çıkarılmıştı. Çok kan kaybederdim. Felç kalabilirdim. Ya da ölebilirdim. Yani kız ile kanatları ayırmak diye bir şey yoktu. Biri olmadan diğeri hayatta kalamazdı.

Daha sonra genç bir stajyer aileyle görüşme yapacak kadar yürekli davranmak istedi. Ama insan ne sorardı ki? *Soyağacınızda kanatlı başka kimse var mı?* Sonunda bu kadar karmaşık sorulara yol açmayacak küçük rahatsızlıkları olan başka hastalarla ilgilenmeye karar verdi. Ama bir an için aklındaki şeyi yaptığını hayal edelim. Sıradışı kırmızı dudakları olan somurtkan, genç anneye ya da tuhaf aksanlı, sert ama güzel anneanneye dönüp

onlara kanatlarımla attığım her adımda peşimde olan iki soruyu sorsaydı:

Nereden geldim?

Ve daha önemlisi: *Dünya böyle bir kıza ne yapar?*

Belki de annemin ya da anneannemin bir yanıtı olurdu.

Ve belki bunun ardından hayatım çok daha farklı olabilirdi. Stajyer doktor açısından yapılacak en doğru şey, kendini elinden hiçbir şey gelmeyeceğine ikna etmekti. Ne yapabilirdi ki? Daha sonra geleceği öngörmenin, onu engellemek için yapılabilecek bir şey olmadığında bir anlam ifade etmediğini anlayacaktım. Bu da hikâyemin, doğum hikâyemden çok daha karışık olduğunu gösteriyor. Hatta hayat hikâyemden de. Hikâyem, herkesinki gibi geçmişimle ve bir soyağacıyla başlıyor.

Anlatacaklarım gençliğimin yaşadığım şekliyle hikâyesi. Genç bir kadın olarak başladığım basit bir araştırma, 1974 yılında Seattle Merkez Kütüphanesi'nde doğumumla ilgili bilgi toplamak için geçirdiğim bir hafta sonu beni oradan oraya sürükleyen bir yola çıkmama neden oldu. Kim olduğumla ve beni ben yapan şeyle ilgili ne varsa anlamak için kıtaların, dillerin ve zamanın içinde seyahat ettim.

İlk itiraf eden ben olacağım; bazı gerçekler hikâyeye dahil edilmemiş olabilir, ben ya da işin içindeki başka kimseler bunları çoktan unutmuş olabilir. Araştırmam defalarca boşa çıktı, bırakıldı, savsaklandı, sonra yeniden ele alındı, karıştırıldı ve tekrar düzenlendi. Tamamlanmış bir hikâye olduğu söylenemez. Tarafsız olduğu da.

Okuyacaklarınız hatırladığım kadarıyla gençlik yıllarımın hikâyesi. Bildiğim gerçekler bunlar. Ailemi ve hayatımı saran tüm hikâye ve efsanelerin arasında, ki belki bazıları tarafınızdan titizlikle yayılmıştır, bu anlattıklarımın tümünün tuhaf, hatta güzel ve doğru olduğunu söyleyebilirim.

A. Lavender

Mart 2014

Birinci Bölüm

Anneannem Emilienne Adou Solange Roux on dokuzuncu doğum gününün arifesine dek üç kez âşık olmuştu.

1904 yılında Mart'ın birinde doğan *grand-mère* dediğim anneannem, hepsi üçüncü ayın ilk gününde doğmuş dört kardeşin en büyüğüydü; Emilienne'in ardından 1905'te René, 1906'da Margaux ve son olarak 1907'de Pierette gelmişti. Çocukların hepsi balık burcunda doğdukları için Roux ailesinin duygusal ve gözükara üyelerle dolu olduğu varsayılabilirdi.

Babaları Beauregard Roux, mesleğine yaptığı en büyük katkının, başında başak rengi lüleler ve ellerinin üzerindeki tüyler ile hafif Breton aksanıyla süslediği Fransızcası

olduğu söylenen tanınmış bir frenolojistti.[1] İriyarı bir adam olan Beauregard Roux, dört çocuğunu birden tek kolunda sallandırarak taşıyabilir, diğer kolunun altına da ailenin keçisini sıkıştırırdı.

Büyük anneannem ise kocasının tam zıddıydı. Beauregard iri, heybetli, hatta dağ gibiyken karısı ufak tefek, silik bir kadındı ve daima omuzlarını kamburlaştırarak yürürdü. Onun teni esmer, kocasınınki pembeydi, onun saçları koyu, kocasınınki açıktı ve Beauregard Roux bir yere girdiğinde tüm gözler kendisine çevrilirken karısı hiçbir konuda becerikli olmamak konusundaki becerisiyle biliniyordu.

Seviştikleri gecelerde komşular Beauregard'ın yüksek perdeden homurtuları yüzünden uykusuz kalırken karısı sessizliğini tamamen koruyordu. Zaten nadiren sesi çıkardı. Hatta Trouville-sur-Mer adlı küçük köyün doktoru, anneannem ilk çocuğunu doğururken, annenin ölmediğinden emin olmak için sürekli işinden başını kaldırıp kontrol etmek zorunda kalmıştı. Odadaki sessizlik öylesine rahatsızlık vericiymiş ki bir sonraki çocuğunun –büyük dayım Renè'nin– doğum zamanı geldiğinde doktor doğumu yaptırmayı son anda reddetmiş, Beauregard'ı en yakın ebeyi bulmak için on yedi kilometre ötedeki Honfleur kasabasına çoraplarıyla koşmak zorunda bırakmıştı.

Büyük anneannemin Beauregard Roux ile evlenmeden öncesiyle ilgili bilinen hiçbir hikâyesi yok. Varlığına dair tek kanıt büyük iki kızının, Emilienne ve Margaux'nun

---

1 Kafatası şeklinden karakter ve suça yatkınlığı belirleme iddiasında bulunan eski bir meslek dalı. (ç.n.)

yüzlerinde görülüyordu. İkisi de onun gibi koyu renk saçlı, esmer tenli ve açık yeşil gözlüydü. Tek oğlu Renè babasına benziyordu. En küçük Pierette, Beauregard'ın gür sarı buklelerini almıştı. Çocuklardan biri bile annelerinin ilk adını bilmiyordu. Hepsi adının *Maman* olduğuna inanmışlardı, başka bir şey olabileceğini düşünmek için çok geç kalana kadar.

Belki iri kalıbından, belki de başka sebeplerden, 1912 yılı geldiğinde Beauregard Roux'ya küçük Fransız köyü fazlasıyla *petit*[2] geliyordu artık. Otomobillerle ve güneşin önünü kesecek kadar yüksek binalarla dolu yerlerin hayalini kuruyordu; Trouville-sur-Mer'in Beauregard'a sunduğu tek şey ise bir balık pazarı ve kadın komşuların ayakta tuttuğu frenoloji muayenehanesiydi. Parmakları, çıkıntılarını tekrar tekrar okumadığı başka kafataslarına dokunmak için yanıp tutuşuyordu. Bu yüzden o yıl mart ayının ilk gününde –yani en büyük kızları Emilienne'in sekizinci, Renè'nin yedinci, Margaux'nun altıncı ve Pierette'in beşinci doğum gününde– Beauregard, Manhatine diye bir yerden söz etmeye başladı.

"Manhatine'de," diyordu komşularına evinin önündeki kuyudan su çekerken, "banyo yapmanız ya da yüzünüzü yıkamanız gerektiğinde sadece musluğu açıyorsunuz ve su akıyor. Sadece su da değil, *mes camarades*[3], *sıcak* su akıyor. Düşünebiliyor musunuz? Her sabah kendi küvetinizde küçük bir mucizeyle karşılanmak gibi." Ardından kom-

2 *Fr.* Küçük. (ç.n.)

3 *Fr.* Dostlarım. (ç.n.)

şularını Beauregard Roux'nun bu kadar iriyarı biri için birazcık dengesiz olduğu şüphesine düşürecek kadar neşeyle gülüyordu.

Trouville-sur-Mer'deki kadınların –ve tartışacakları başka kimse olmadığı için erkeklerin– korktukları başlarına geldi ve Beauregard, frenoloji muayenehanesini sadece bir ay sonra sattı. SS *France* gemisinin ilk seferine altı kişilik üçüncü mevki bileti aldı; aile üyelerinden her biri için birer tane, keçi hariç tabii. Çocuklarına İngilizce birden ona kadar saymayı öğretti ve hevesle, Amerika'daki sokakların daha önce gördükleri hiçbir şeye benzemediğini, Trouville-sur-Mer'deki sokaklar gibi çamurla kaplı olmadığını, bronz kaldırım taşlarıyla döşeli olduğunu anlattı.

"Altın," diye söze karıştı küçük anneannem Emilienne. Eğer Amerika gerçekten de babasının düşündüğü kadar etkileyici bir yerse, sokaklar bronzdan daha iyi bir şeyle kaplı olmalıydı.

"Gülünç olma," diye tatlılıkla azarladı onu Beauregard. "Amerikalılar bile sokaklarını altınla kaplamamaları gerektiğini bilir."

Araştırmamda öğrendiğime göre SS *France*, bir Fransız mühendislik harikasıydı. Fransa ticaret filosundaki en büyük geminin iki katından büyüktü; hız, konfor, hizmet ve mutfak konusunda emsal teşkil ediyordu. İlk yolculuğu için Trouville-sur-Mer'e kırk iki kilometre uzaklıktaki hareketli Le Havre limanından demir almıştı.

1912 yılında Le Havre, sınıf ayrılıklarının açıkça kendini gösterdiği bir yerdi. Doğusunda Montivilliers, Harfleur ve Gonfreville-l'Orcher köyleri ile kenti Honfleur'den ayıran

Seine Nehri bulunuyordu. Bin sekiz yüzlerin sonlarında, komşu köyler Sanvic ve Blèville, Le Havre'a bağlıydı. Le Havre aşağıdaki eski kent ile yukarıdaki kentin seksen yedi basamak ve bir füniküler hattıyla birbirine bağlandığı bir yerdi. Yukarı yakada servetlerini Le Havre'ın on dokuzuncu yüzyıl başlarında büyüyen limanı sayesinde elde etmiş zengin tüccarlar ve gemi sahiplerinin yamaçlar üzerine kurulu malikâneleri bulunuyordu. Kentin merkezinde belediye binası, *Sous-Prèfecture*, adliye, Le Havre Spor Kulübü ve Türk hamamları vardı. Müzeler, kumarhaneler, birkaç pahalı ve gösterişli otel de vardı. İzlenimcilik hareketinin doğduğu, Claude Monet'nin *İzlenim, Gün Doğumu* tablosuna ilham veren yerdi.

Öte yandan işçi sınıfı ailelerinin yaşadığı banliyö ve eski semtler ile denizciler, tersane işçileri ve gündelikçilerin yaşadığı liman çevresi mahalleleri Le Havre'ın en bakımsız yerleriydi. Buralarda ağır ve güven telkin etmeyen iş ortamları, yetersiz kanalizasyon sistemleri ve sağlıksız yaşam koşulları hüküm sürüyordu. Mezarlıklar 1832'deki kolera salgınından ölenlerle dolup taşıyordu. Verem, kurbanlarını burada yakalıyordu. Bohemler, genelev mahallesi ve efemine sunuculu kabareler, erkeklerin şapkalarını bile çıkarmadan bir içki alıp eğlenebildikleri meyhaneler de buradaydı. Kentin yukarı kesimindeki zengin Havre'lılar daha mutlu ve başarılı yıllara kadeh kaldırırken, yoksul mahallelerde yaşayanlar sağlığa aykırı koşulların, pisliğin, çokeşli cinsel ilişkinin ve çocuk ölümlerinin zehirli, pis kokuları içinde çürüyorlardı.

Roux ailesinin çocukları için geminin demirlendiği rıhtım, ilginç görüntü, koku ve seslerden oluşan bir ezgi, tuhaf ile tanıdık olanın sarsıcı bir karışımıydı. Okyanus havası, balık kanı ve kahve çekirdeğinin insanın içine işleyen keskin kokusu, yığınla egzotik meyve, çevredeki yük gemilerindeki keten çuvallar, kaburgalarını kaşıyan uyuz sokak kedileri ile köpekleri, üzerlerinde Amerika adresi bulunan ağır sandık ve bavullar.

Muhabir kalabalığının arasından bir fotoğrafçı, geminin ilk yolculuğunu heybetli portatif kamerasıyla belgeliyordu. Birinci mevki yolcuları özel kamaralarına ilerlerken, Roux ailesi ucuz tarife yolcularıyla birlikte bit kontrolünü bekliyordu. Beauregard, Emilienne'i yüksek omuzlarına almıştı. Emilienne'in oturduğu yerden, tezahürat yapan seyirciler geniş kenarlı hasır şapkalardan bir deniz gibi görünüyordu. Paris gazetesi *Le Figaro*'da büyük gemiyi tam bu anda görüntüleyen bir fotoğraf çıkmıştı. Okurlar gözlerini kısarak baktığında, kalabalığın anlaşılmaz biçimde yukarısında duran kızın gölgeli suretini seçebilirdi.

Britanya'nın batmaz gemisi *Titanik*'in akıl almaz batışından yalnızca bir hafta sonra yola çıkan SS *France*'ın yolcuları, uzak rıhtımdaki kalabalığa ağır ağır el sallarken altlarındaki soğuk suların fazlasıyla farkındaydı. Sadece Beauregard Roux, bronz sokakları ve ev içi su tesisatıyla fırsatlar ülkesini selamlayan ilk kişi olma arzusuyla geminin diğer tarafına koşmuştu.

Roux ailesinin kamarası duvarlara monte edilmiş iki küçük ranza ve ortadaki bir lavabodan oluşuyordu. *Maman* geminin aralıksız sallantısının kendisinde çarpıntıya

neden olduğunu söylüyordu. Ancak çocuklar, bazı geceler Beauregard'ın horultusundan oksijensiz kalsalar bile küçük kamarayı sevmişlerdi.

SS *France* onlara hiç hayal etmedikleri bir dünyanın kapısını açmıştı. Akşamları ucuz tarife yolcuları için yapılacak doğaçlama eğlencenin başladığını haber veren kemancının ya da gayda ekibinin sesini bekliyorlardı. Sonrasında ise kendi kendilerine eğlenen komşularının gürültüsünü duymayı umarak sessizce oturuyorlardı. Çocuklar duvarların arasında çınlayan sesleri dinlerken, kaşındıran yastıklarının altında gürültülü kahkahalarını boğarak saatlerce oyalanıyorlardı. Gündüzleri ise aşağıdaki güverteleri keşfediyor ve geminin üçüncü mevki yolcularına kesinlikle yasaklanmış birinci mevki güvertelere sızmaya çalışıyorlardı.

Gemiden Amerika toprakları görünmeye başladığında yolcular rahatlayıp topluca öylesine güçlü bir iç geçirdiler ki rüzgârın yönü değişti ve yolculukları bir gün daha uzadı ama önemli değildi. Başarmışlardı, *Titanik*'in kaçınılmaz sonunun kendi feci ölümlerinin habercisi olduğuna dair korkularını sürekli bastırmış ve başarmışlardı.

SS *France*, Manhattan'ın batısındaki limana yanaştığında anneannem Birleşik Devletler'e ilk kez baktı. *La libertè èclairant le monde,* yani Özgürlük Anıtı'nın kendi gibi Fransız olduğunu bilmeyen Emilienne, *Eh, Amerika dedikleri burasıysa gerçekten çok çirkinmiş,* diye düşündü.

Roux ailesi bit kontrolünden çabucak geçip refah ve keyif –sadece Amerika'nın sağlayabileceği keyifler– içinde sürecekleri yeni hayatlarına başlamak üzere yola çıktılar.

Almanya, Fransa'ya karşı savaş ilan ettiğinde nihayet Manhatine'de iki odalı, bakımsız bir daireye yerleşmişlerdi. Geceleri Emilienne ile Margaux bir yatakta, Beauregard ile *Maman* diğerinde, René mutfak masasının altında ve minik Pierette de çalışma masasının çekmecesinde uyuyordu.

Beauregard'ın kendini yetenekli bir frenolojist olarak pazarlamasının ne kadar zor olduğunu anlaması uzun sürmedi; özellikle de Amerika'daki frenoloji çılgınlığı Viktoryen dönemle birlikte yok olduğu için. Ağır, inişli çıkışlı bir aksanla konuşan, kafataslarını okumak dışında hiçbir yeteneği olmayan bir Fransız göçmeni, ailesini nasıl geçindirecekti ki? *Tersanelerdeki pis İrlandalılar bile doğru düzgün gelir elde etmekte zorlanıyor,* diye düşünüyordu büyük büyükbabam hiç kimseye itiraf etmeden. *Üstelik mükemmel İngilizce konuşuyorlar. Ya da öyle olduğunu iddia ediyorlar.*

Beauregard'ın komşularının onun yeteneklerine ihtiyacı yoktu. İç karartıcı geleceklerinin zaten farkındaydılar. Bu yüzden o da pek çok varlıklı Alman göçmenin malikâneler ve yemyeşil kasaba evlerinde yaşadığı Yorkville ile Carnegie Hill sokaklarına gitti. Rulo yaptığı çizelgelerini, metal çap ölçerlerini ve seramik kafatası büstünü taşıyarak dolanan Beauregard, kısa süre sonra *Frau und Fräulein*'larının kafataslarında parmak uçlarını ve avuçlarını gezdirmek üzere villaların salonlarına davet edilmeye başladı. Bu da hangi ülkede olursa olsun Beauregard Roux'nun kaderinin kadınlara hizmet vermek olduğunun kanıtıydı.

New York'un tüm o hareketli ihtişamının içinde, Beauregard'ı oranın dünyanın en muhteşem yeri olduğu inancından vazgeçirecek hiçbir şey yoktu. Ancak *Maman*,

kocasının sevgili Manhatine'ini son derece can sıkıcı buluyordu. Yaşadıkları ev küçük ve sıkışıktı; yerleri ve duvarları defalarca küllü suyla yıkamasına rağmen ortalık kedi çişi kokuyordu. Sokaklar kasaplar, şeker dükkânlarıyla doluydu ve bronz kaldırım taşlarıyla değil, çöp yığınları ile masum ayakların basmasını bekleyen at gübreleriyle döşenmişti. *Maman* İngilizcenin kaba ve çirkin bir dil olduğunu düşünüyordu. Beyaz elbiseleri ve bellerinde kuşaklarıyla sokaklarda gezinen, saçma bir şekilde oy kullanma hakkı talep eden Amerikan kadınları da utanmazdı. *Maman*'a göre Amerika hiç de fırsatlar ülkesi değildi. Aksine, çocuklar ölsün diye getirdikleri bir yere benziyordu. Çocuklarını birbiri ardına yitiren komşularını dehşetle izliyordu. Sararıp solarak, veremden ateşlenerek, boğmaca olup öksürerek ölüyorlardı. Hafif griplerden, içtikleri bir fincan ekşi süt yüzünden ölüyorlardı. Doğum ağırlığının düşük olması yüzünden ölüyor, annelerini de yanlarında götürüyorlardı. Boş midelerle, hayalsiz ve ifadesiz gözlerle ölüyorlardı.

Maman yemeklerde ailesini kalitesiz et ve pörsümüş havuçlarla besliyordu, zar zor karşılayabildikleri ancak bu kadardı. Çocukları eve her döndüklerinde kontrol ediyordu. Dizlerinin ve dirseklerinin arkasındaki kıvrımları, parmaklarının arasındaki yumuşak yerleri, kulaklarının arkasını ve dillerinin altını çiçek hastalığı ya da kene belirtilerine karşı yokluyordu.

Beauregard karısının endişelerini neredeyse hiç paylaşmıyordu. Geceleri ikisi yataklarında yatarken, çocuklar odanın karşı tarafındaki yatakta, mutfak masasının altında ve çekmecede uyurken, *Maman* kocasını bu şehirden gitmeye

ikna etmeye çalışıyor, çocuklarını eski evlerinde, Fransız havasının ferahlığında yetiştirebileceklerini söylüyordu.

"Ah aşkım, ruhum," diye cevap veriyordu Beauregard sakince, "fazla endişeleniyorsun." Sonra da arkasını dönüp derin uykuya dalıyordu. *Maman* ise kendini yiyerek sabahı zor ediyordu.

1915 yılının baharında, normal şartlarda diğer akşamlardan farksız olacak bir akşam, gösterişli ve yakışıklı bir adam olan Beauregard Roux eve, karısına ve dört çocuğuna dönmedi. Ertesi gece ve ertesi ay da dönmedi. Aradan bir yıl geçtikten sonra Beauregard Roux'ya dair tek somut anı ancak René'nin kendisinde görülebiliyordu; sediri kollarının üzerinde dengeleyerek evde sağa sola taşıma tutkusunda.

Beauregard'ın ailesini kısırlık ve başının arkasında bir kabarıklıkla kutsanmış Alman bir kadın için terk ettiği dedikoduları dolaşıyordu ortalıkta. Her iyi frenolojistin bileceği gibi baştaki bu kabarıklık, Beauregard'ın dilediği her gece gürültülü yakınlık yaşayabileceği lütufkâr bir kadın bulduğunun işaretiydi. Bu o kadar yaratıcı bir hikâyeydi ki *Maman* bile inanıyordu. Bu inanç daha sonra kalbinin üst odacığında doktorların yanlış beslenme alışkanlıklarına ve bilinmeyen sülalesine yorduğu küçük bir delik açılmasına neden oldu.

İşin aslı, Beauregard Roux'nun ortadan kayboluşunun nedeni bir tür yanlış kimlik tespitiydi. Beauregard o sağlam güzelliğiyle, yerli bir kasabın karısıyla yatan bir başka adama tıpatıp benziyordu. Ne yazık ki kasabın haydutları adamdan önce Beauregard'ı bulmuşlardı. Cesedinin Hudson Nehri'nde şişmiş ve teşhis edilemeyecek parçalar halinde

yüzerken bulunuşundan *New York Times* gazetesinin yan sütunlarında kısaca söz edilmişti. Bu talihsiz karışıklık kendi içinde trajikomikti: Beauregard Roux karısını çok ama çok seviyordu, onun sessiz yapısını ferahlatıcı buluyordu ve evli oldukları onca zaman boyunca ondan asla uzaklaşmamıştı.

Kocasının geri dönmemek üzere kaybolduğunu anlayan *Maman* kendini yatağına attı ve sonraki üç ayı hâlâ kocasının kekremsi kokusunun durduğu çarşaflara dolanarak geçirdi. Çocuklara Bayan Barnaby Callahoo adında cüce bir kadın olan komşuları bakıyordu. Küçük kadının dilini damağına yapıştırıp gıdaklar gibi bir ses çıkarma alışkanlığından ötürü çocuklar ona *Notre Petit Poulet*, yani Bizim Küçük Tavuğumuz diyordu. Bu, Bayan Barnaby Callahoo'nun son derece sevimli bulduğu bir takma isimdi.

Nihayet *Maman* kendini yatağından çıkardı ve sokağın ilerisindeki kuru temizlemecide muhasebeci olarak işe girdi. Zaman içinde ailesine haftada üç kez en düşük kalite at eti yedirebilecek kadar para kazanmaya başladı. Ayrıca Pierette'i de çekmeceden çıkardı.

Bu süre boyunca *Maman*'ın kendi kayboluşunu hazırladığı giderek daha açıkça görülmeye başladı. Bunu ilk fark eden Emilienne'di. Kalabalık bir sokak köşesinde annesinin elini tutmak için uzandığında anlamıştı. Parmakları bir buhar bulutunun içinden geçer gibi annesinin elinin içinden geçmişti.

1917 yılında Emilienne on üç yaşındaydı. Üç kardeşi ve *Maman*'la birlikte apartmanların yan yana dizildiği ka-

labalık bir sokakta yaşıyordu. Her dairenin kendine özel su tesisatı, sıkışıklık ve kırık dökük merdiven sorunları vardı. Roux çocukları komşularının ince duvarlardan gelen seslerini duymaya o kadar alışıklardı ki sonunda her biri birkaç dil konuşabilmeye başlamıştı. Dördü de Fransızca ve İngilizce konuşuyordu; Emilienne İtalyanca, René Flemenkçe ile Almanca, Margaux İspanyolca biliyordu. En küçükleri Pierette yedinci doğum gününe kadar, daha sonra Yunanca olduğunu anlayacakları bir dil konuştu. Bir gün kusursuz bir Fransızcayla, "*Mon dieu! Qú est mon gâteau?*" yani "Tanrım! Pastam nerede?" dediğinde herkes Pierette'in pek çok gizli numarası olduğundan şüphelenmişti.

Anneannem hayatının ilk aşkını bu sokakta bulmuştu. Adı Levi Blythe'tı. Büyük ayakkabılar giyen, siyah saçlı, bücür bir çocuktu. Söylenene göre, bitişik sokaktaki bir çocuk çetesi Levi'ye hanım evladı demiş, sonra da alnına taşlar atmışlardı. Levi, Emilienne'in ağlarken gördüğü ilk erkekti; acıya inanılmaz derecede dayanıksız kardeşi René hariç.

Mahalledeki çocukların çoğunun şahit olduğu çok korkunç bir dayağın ardından Emilienne ve kız kardeşi Margaux, Levi Blythe'ın peşinden arka sokağa gidip onu izledi. Kanlar içindeki Levi onlara dönüp, "Defolun," diye bağırana kadar.

Onlar da öyle yaptı. Kısa bir süreliğine.

Emilienne ailesinin dairesine çıkan merdivenlerini tırmandı. Margaux her zamanki gibi onun hemen arkasındaydı. Emilienne kız kardeşiyle paylaştığı yatak çarşafından üçgen bir parça kopardı, annesinin çekmecesinden iyot şişesini

aldı ve tekrar arka sokaktaki duvarın dibine yığılmış oturan Levi'nin yanına koştu. Yaralarına değen iyotun verdiği yanma hissiyle yüzünü buruşturmasını seyrettikten sonra Emilienne onun, çıplak poposuna dokunmasına izin verdi. Bu lütfunun nedenini daha sonra Margaux'ya, "Aşk insanın aklını başından alıyor," diye açıklayacaktı.

Emilienne, Levi Blythe'ı o günden sonra hiç görmedi. Başka gören de olmadı zaten. Çoğunluk annesinin evinde düzenli olarak gerçekleşen iğrenç ilişkilerin sonunda ortaya çıktığını ve belki de Levi ile iki kız kardeşinin devlet gözetimi altına alındıklarına inanıyordu. Ama gerçekte hiç kimse emin değildi. O günlerde insanlar çok daha küçük sebepler yüzünden ortadan kaybolabiliyordu ve herkesi takip etmek mümkün değildi.

Zavallı Levi Blythe'ı unutmak anneannemin üç yılını aldı. On altı yaşındayken sadece Dublin olarak tanıdığı, bu takma ismi doğum yerinden alan bir çocuğa umutsuzca âşık oldu. Dublin ona sigara içmeyi öğretti ve bir keresinde de güzel olduğunu söyledi.

"Güzelsin," dedi bir kahkahayla, "ama tuhafsın, tıpkı ailendeki herkes gibi." Ve Emilienne'e hayatının ilk öpücüğünü verdikten sonra Carmelita Hermosa'yla kaçıp gitti. Kız, adının anlamı gibi güzeldi. Hem de adaletsizce güzeldi.

1922 yılında, Emilienne on sekizindeyken, Roux ailesi gerçekten tuhaf olduklarını kanıtlayan bir dizi dönüşüm geçirdi. Hakikaten pek çok gizli numarası olan Pierette artık on beş yaşındaydı ve kuş gözleme merakı olan, kendisinden büyük bir beyefendiye âşık olmuştu. Kuş uzmanı beyefendinin dikkatini çekmek yönündeki tüm girişimleri

–adamın evinin sahanlığında mahrem yerine yapıştırdığı birkaç kuştüyü dışında çırılçıplak durduğu talihsiz olay da buna dahil– sonuçsuz çıkınca Pierette kendisini bir kanaryaya dönüştürmek gibi son derece abartılı bir adım attı.

Kuş gözlemcisi, Pierette'in dikkatini çekmek için şiddetle çabaladığını hiçbir zaman fark etmedi ve *Pelecanus occidentalis* nüfusunun yoğun olduğu Louisiana'ya taşındı. Bu sadece bazı fedakârlıkların, karşılığında ödenen bedellere değmediğini göstermişti. Aşk için yapılan fedakârlıklar bile böyleydi. Belki de özellikle onlar böyleydi. Aile, Pierette'in neşeli sabah şakımalarına ve odaların köşelerinde toplanıp kıyafetlerine yapışan küçük, sarı kuştüylerine yavaş yavaş alıştı.

Roux ailesinin tek oğlu René, on dört yaşına geldiğinde yakışıklılıkta babasını geçmişti. On yedisine geldiğinde ölümlüler arasında gezen bir tanrı gibi görünüyordu. *Rica etsem, Dilerseniz* gibi basit başlangıçlarla kurduğu cümleler genç kızların isteriyle kızarmalarına neden oluyordu. Saygın bir kadın, René Roux'nun yanından geçerken, güneşin parmaklarındaki tüylerde gezinmesiyle dikkati dağılınca duvara toslamıştı. Bu kendi içinde korkutucu bir durumdu çünkü Levi Blythe'ın aksine René, sokağındaki oğlanları kızlardan daha çok seviyordu ve kız kardeşlerinin etrafta olmadığından emin olduğu zamanlarda çıplak poposunu onlardan bazılarıyla paylaşmaktan hoşlanıyordu.

Pierette'ten sonra Emilienne, Roux ailesinin en tuhaf üyesi olarak kabul ediliyordu. Alışılmadık bazı yetenekleri olduğundan söz ediliyordu. Zihin okumak, duvarların içinden geçmek ve düşünce gücüyle nesneleri oynatmak gibi.

Fakat anneannemin hiçbir özel gücü yoktu; kâhin ya da telepatik değildi. Basitçe ifade etmek gerekirse Emilienne, diğer insanlara oranla dış dünyaya daha duyarlıydı. Öyle ki, başkalarının kaçırdığı şeyleri kavrayabiliyordu. Pek çoklarına göre yere düşen bir çatal, yeni bir tane almak gerektiği anlamına gelirken Emilienne için bu, annesinin çaydanlığı ocağa koyması gerektiği, çünkü bir misafir geleceği anlamına geliyordu. Baykuş ötüşü mutsuz bir olayın eli kulağında olduğuna alâmetti. Gece vakti üç kez duyulan garip bir sesin anlamı ölümün yakın olduğuydu. Çiçek buketleri almak biraz karışık bir konuydu çünkü durum, çiçeğin türüne göre değişiyordu. Mor menekşeler, *Her zaman sadık olacağım,* alacalı karanfiller ise, *Üzgünüm, seninle olamam,* diyordu. Ve bu yetenek zaman zaman kullanışlı olsa da bazen genç Emilienne için işleri karıştırabiliyordu. Emilienne, evrenden aldığı işaretler ile hayalinde canlandırdıkları arasında bocalıyordu.

Klavsen çalmaya işte bu yüzden başlamıştı. Ellerini tuşların üzerine koyduğunda enstrümanın karışık sesleri diğer her şeyi bastırıyordu. Her gece İtalyan aşk sonelerinin yorumlarını çalıyordu. Daha sonraları bu, çevredeki gözle görülür nüfus artışının nedeni olarak yorumlandı. Arka planda Emilienne Roux'nun tutkulu müziği ve kardeşlerinin uyumlu sesleri, René'nin yumuşak tenor sesi, Pierette'in keskin tizleri ve Margaux'nun akıldan çıkmayan alto sesi, duyulurken pek çok çocuğun tohumları atıldı. Margaux tuhaf değilse de diğerleri gibi güzel de değildi. Bu da onu kendi içinde tuhaf kılıyordu. Ve *Maman* saydamlaşmaya devam ediyordu. Öyle ki çocukları buzdolabına süt şişesini

koyarken onun içinden geçebiliyor ve çoğunlukla bunu pek fark etmiyorlardı bile.

Bu sıralarda arkadaşlarının Satin, diğer herkesin Mösyö Lush diye hitap ettiği bir adam, aşağı Manhattan sokaklarında ipek astarlı ceketi ve pahalı parfümleriyle âlem yaparken görülüyordu. Fransızcası kusursuz ama aksanı ilginç olduğu için onun kuzeyde bir yerden, Quebec ya da Montreal'den geldiği ve Manhattan'ın da birkaç ayda bir yaptığı standart turların duraklarından biri olduğu söyleniyordu. Ziyaret sebebi bilinmiyordu ama hayırlı bir şey olmadığı, yanında gezdirdiği kaba adamlardan ve pantolonuna astığı cep şişesi yüzünden tıngırdayan sol bacağından kolayca tahmin edilebilirdi.

Emilienne, Satin Lush'la tanıştığı gün, üzerine kırmızı gelincikler boyanmış çan şapkasını takmıştı. Saçı bukleliydi ve şapkanın altından inerek çenesinin kavisini sarıyordu. Çorabı kaçıktı. Mayıs ayıydı ve iri damlalı bir bahar yağmuru Emilienne'in amaçsız İrlandalı adamlara gün boyu sade kahve ile hamurişi tatlılar servis ettiği kafenin pencerelerini yıkıyordu. Yanık şeker ve kırık gururun kokusu hâlâ üstündeydi. Yağmurun kesilmesini beklerken Aziz Peter Kilisesi'nin çanları beş kez çalmıştı ve sular başının üzerindeki tenteye giderek daha sert vuruyordu.

Yağmura ve grileşen gökyüzüne, fırça darbelerinin oluşturduğu girdaplarla ilerideki şöhretini müjdeleyen, gelecek vaat eden bir ressamın tablosuna bakar gibi hayranlıkla baktığı o anların ne kadar da güzel olduğunu düşünüyordu. O böylesi düşüncelere dalmışken Satin Lush,

bacağından gelen tıngırtılarla tentelere vuran yağmurun ritmini bozarak kafeden çıktı. Emilienne o anda adamın gözlerinden birindeki açık yeşil dairenin, diğerindeki gök mavisiyle hoş uyumsuzluğu karşısında büyülendi. Az önceki anı kaybetmiş olmayı umursamadığını fark etti çünkü bu an da en az onun kadar güzeldi.

Kasabada yürürlerken Satin ikisine şemsiye tutuyor, Emilienne'in şapkasının kenarı düzenli olarak Satin'in sağ kulağına değiyordu ve iki âşık kötüleşen havanın farkında bile değildi. Bulutların nasıl da toplandığını, sağanak yağmurun şiddeti yüzünden kentin farelerinin, hamamböceklerini ters döndürüp üzerlerine atlayarak, eklembacaklı kanolarıyla sokaklarda nasıl süzüldüklerini fark etmiyorlardı.

O gece Emilienne, Satin'i ailesine *sözlüsü* olarak tanıştırdı ve Satin tüm akşamı Emilienne'in yarım ay biçimindeki tırnaklarına methiyeler düzerek geçirdi. Satin kısa süre içinde Roux'ların evinin en sevilen kişisi haline geldi. Emilienne işten eve döndüğünde *Maman* ile Satin'i dudaklarından dizi dizi, capcanlı Fransızca kelimeler dökülerek derin bir sohbete dalmış buluyordu. Ve René üç gün boyunca ortadan kaybolduğunda onu nerede bulabileceklerini bilen kişi de Satin olmuştu. İkisi birlikte geri döndüklerinde, René'nin ön dişlerinden biri kırıktı ve Satin'in sağ kulakmemesi yoktu. Ne olduğu sorulduğunda verdikleri tek yanıt, yarım yamalak bir *Siz asıl o herifin halini göreceğtiniz* cümlesi ve sırrı olan bir adam ile onun sırrını korumak isteyen bir adam arasındaki bilindik bakıştı.

Bu dönemdeki en tuhaf gelişme ise sevimsiz Margaux'nun dikkate değer dönüşümüydü. Aylarca yapmacık bir inkâr

halinde yaşayan Roux ailesi, on altı yaşındaki Margaux'nun hamile olduğu gerçeğinden daha fazla kaçamamıştı.

Bu dönem Emilienne için oldukça karmaşıktı. O zamana kadar iki kız kardeş kaderlerindeki rollere bağlı kalmışlardı. Emilienne güzeldi, gizemliydi. Evet, zaman zaman birazcık tuhaftı. Peki ya Margaux? Margaux, bir sanat eseri olan Emilienne'in silik bir gölgesiydi sadece. Bir zamanlar sırları olan Emilienne'di; onun şeytani gülümsemesinin, hoşça kalkan kaşının nedenini öğrenmek için kendini yiyense Margaux. Oysa şimdi, şimdi acı çeken Emilienne'di. Hem de nasıl! Özellikle de herkes artık Emilienne'i değil, parlak teni, pembe yanakları, gözlerindeki coşkun ışıltıyla Margaux'yu ailenin güzeli olarak görmeye başlayınca.

Margaux bebeğin babasının adını hiç söylemedi. Sadece bir kere, ablasının meşakkatli sorgusunun ardından gelen bir zayıflık anında kendi kaşının hoş kıvrımına dokunmuş ve "Aşk insanın aklını başından alıyor," demişti. Bunun üzerine tüyleri ürperen Emilienne odadan çıkıp kazak giymeye gitmişti. Bu olayın ardından hiç kimse Margaux'ya bebeğinin babasını sormadı. Kardeşleri bunun yerine sokaktan geçen adamları izleyerek "Pislik herif kim?" oyunu oynamaya başladılar.

Çocuk doğduğu gün Emilienne omzuna tünemiş Pierette'le birlikte, sonradan kimsenin hatırlamayacağı bir işten eve doğru yürüyordu. Hatırlanan, Emilienne'in gelincikli çan şapkasının sokakta uçup gittiği ve on yaşında, neşeli bir çocuk tarafından geri getirildiğiydi. Emilienne çocuğu ödüllendirmek için çantasından bir peni çıkardı. Parlak parayı çocuğun açtığı eline koyarken kirlenmiş yüzüne

baktı ve iki gözünün farklı renklerde olduğunu fark etti. Biri yeşil, diğeri maviydi. Emilienne gayriihtiyari çocuğa babasının kim olduğunu sordu. Çocuk omuz silkerek cevap verdi ve parasını ışığa tutup koşarak gitti.

Sokakta yürümeye devam ederlerken Emilienne yollarına çıkan çocuklara daha dikkatle baktı, gözlerinin rengi farklı olan bir çocuk daha vardı, babasını tanımayan bir çocuk daha. Sonraki sokakta bir çocuğa daha rastladılar. Sonra birine daha. Emilienne on iki sokakta, oradan oraya koşuşturan on yedi çocuk saydı.

Evlerine vardıklarında Pierette öyle neşeyle şakıyordu ki Emilienne zavallı kuş kardeşini ceketinin cebine tıkmak zorunda kaldı. Telaşla içeriye girmeye çalışırken ezip geçtiği Bayan Barnaby Callahoo, Emilienne'in yardımıyla ayağa kalkmaya çalışırken Margaux'nun doğum yaptığını haber verdi.

"Bir oğlan," dedi *Notre Petit Poulet* minik parmaklarını heyecanla çırparak. "Siyah saçlı. Ama gözleri! Biri mavi, peki diğeri? Diğeri yeşil!"

Emilienne eve girdi ve Satin Lush'ı, bir daha asla *sözlüm* demeyeceği adamı açık pencerenin pervazına oturmuş, sigara içerken buldu. Satin onu görünce omuz silkti ve "Bilirsin, bu işler böyledir," dedi.

Emilienne tiksintiyle üzerine atıldı ve onu öfkeyle pencereden aşağıya iterken, "On sekiz çocuk!" diye bağırdı.

Satin Lush kaldırımdan sekti, ayağa fırladı ve bir daha asla görülmemek üzere kaçıp gitti.

Roux ailesinin çöküşüne Margaux'nun bebeğinin doğumunun mu, yoksa Satin Lush'ın ihanetinin mi neden

olduğu hâlâ çözülmüş değil. Sadece birkaç saat sonra genç Margaux apartman koridorundaki ortak banyoda bulundu. Gümüş bir bıçakla kalbini sökmüş ve küvetin yanına, yere itinayla koymuştu. Sinirler ve kandan oluşan kırmızı birikintinin altında Emilienne için bir not vardı:

Mon cœur entier pendant ma vie entiére.

Tüm hayatım karşılığında tüm kalbim.

Bebek kısa süre sonra öldü. Margaux'nun anneliği yaklaşık altı saat sürmüştü. Tarih 1 Mart 1923'tü.

Çoğunun bildiği gibi aşk, bizim niyetlerimizi ya da özenle tasarlanmış planlarımızı hiçe sayarak kendi zaman çizelgesini izler. Kız kardeşinin vefatından kısa süre sonra René, kendisinden büyük, evli bir adama âşık oldu. William Peyton, René Roux'yla tanıştığı gün ağlıyordu. William'ın karısı, René'yi kocasıyla kendisinin yirmi yıldır her gece reddedildiği yatakta yakaladığında aslında William sakinleşsin diye sarılmışlardı. René, bu hoş olmayan sahneden sıvışma telaşıyla sokağa koşarken kıyafetlerini yanına almayı unuttu.

Dükkânlarla dolu sokakların arasından ailesinin evine koşarken giderek büyüyen bir kadın kalabalığı (birkaç da erkek) peşine takıldı; hepsi René Roux'nun çıplak kalçaları karşısında heyecandan deliye dönmüştü. Bu çılgınlık çabucak tırmanarak dört buçuk gün süren tam teşekküllü bir isyana dönüştü. Bazı Yahudi işyerleri yakıldı ve aralarında Bayan Barnaby Callahoo'nun da bulunduğu üç kişi izdihamda ezilerek öldü. *Bonsoir, Notre Petit Poulet.*

Kriz nihayet durulmaya başladığında René'nin âşığı Roux'ların evine bir mesaj göndererek René'nin Hudson Nehri rıhtımında kendisiyle buluşması için yalvardı. Ertesi sabah Roux ailesi –yani onlardan geriye kalanlar– uyandıklarında kapılarının önünde René'nin cesedini buldular. William Peyton'ın ateş ettiği güzel yüzü bir mendille örtülmüştü.

İkinci Bölüm

1920'lerin ortalarında Washington'ın canlanan Seattle kentinde küçük, farklı bir mahalle vardı. Beauregard Roux'nun Manhatine'inden yaklaşık beş bin kilometre uzaktaki, 1960'larda Fremontlu bohemlerin gölge düşürdüğü bu mahalle Zafer Yolu'nun sonundaki tepede bulunan evle hatırlanıyordu. Hatırlanıyordu, çünkü ben o evde yaşıyordum.

Ev soluk Cezayir menekşesi rengiydi. Etrafını çevreleyen beyaz bir verandası ve kubbeli bir kulesi vardı. İkinci kattaki odaları kocaman pencereleri cumbalıydı. Evin üst katındaki teras Salmon Koyu'na bakıyordu.

Evi 1800'lerin sonlarında Portekizli bir gemi kaptanı inşa etmişti. Oyuncak bebek evine benzeyen etkileyici gö-

rüntüsü için, kız kardeşinin çok sevdiği bir oyuncağından esinlenmişti. Fatima Inês de Dores, anne ve babasının ölümünün ardından ağabeyiyle birlikte yaşamak üzere Seattle'a gönderildiğinde henüz çocuktu.

Komşular geldiği günkü o küçücük suratını, çatlak dudakları ve yeşil pelerininin kapüşonunun kısmen sakladığı koyu renkli gür kaşlarını yıllarca hatırladılar. Arabadan inmesine yardım eden ağabeyinin yüzünün tutkuyla nasıl pembeleştiğini, parmaklarının nasıl kıpkırmızı olduğunu tiksintiyle hatırladılar.

Ağabeyinin denizde olduğu aylar boyunca, Fatima Inês bir çocuktan çok kocasının ya da âşığının dönüşünü bekleyen bir kadın gibi yaşıyordu. Evden hiç çıkmıyor, yaşıtı çocuklarla birlikte okula gitmeyi reddediyordu. Günlerini evin terasında beslediği kumrularla birlikte geçiriyordu. Kapüşonlu yeşil pelerinine sarınıyor, evin çocuğuna yemek hazırlayan ve onu yatıran esmer tenli hizmetçi içeri girmesi için ısrar edene kadar terastan denizi izliyordu.

Kaptan, baharda denizdeki uzun yolculuklarından eve dönünce, kız kardeşine incelikli hediyeler getirdi. İtalya'dan, deri botları ile demir kılıcı olan el yapımı bir kukla, fildişi ve abanoz ağacından bir domino seti, Eskimolardan takasla aldığı denizaygırı dişine oyulmuş bir iskambil oyunu tahtası ve her zamanki gibi bir demet mor leylak.

Kaldığı süre boyunca mor çiçeklerin ağır kokusu havayı doldurdu ve geceleri evin esrarengiz altın rengi bir ışıkla dolup taştığı konuşuldu. Yıllar sonra, gemi kaptanı ile kız kardeşi Zafer Yolu'nun sonundaki o evden gittikten

çok sonra bile leylakların kokusu mahalleye arsız dalgalar halinde yayılmaya devam etti.

Böylesi bahar aylarında kilisedeki sıralar alışılmadık biçimde dolu oluyordu.

Tüm mahalle küçük Fatima Inês düşünülerek inşa edilmişti. Kız kardeşine başka limanlardan paketler gönderdiği postaneyi yaptıran hayırsever Kaptan de Dores'ti. Ve Fatima okumayı reddettikten sonra bile ilkokula kaynak sağlamaya yardım etmişti.

En yakın Katolik kilisesinin papazlarından birinin de adının karıştığı çok garip bir olayın ardından Fatima Inês, Luteryen kilisesinin yapımının da sebebi olmuştu. Kaptan de Dores, kız kardeşinin isteği üzerine onun Komünyon'unu yönetmesi için bir papaz getirmişti. Fatima Inês'in törende giyeceği arkası küçük düğmeli, beyaz uzun bir elbise ile incilerle süslenmiş duvağı dikmesi için yerli bir terzi tutmuştu. Bu özel gün için evin her yanına beyaz güller döktürmüştü ve Fatima yürürken çiçekler elbisesinin kuyruğuna takılıyordu.

Papaz, kutsanmış ekmeği genç Fatima Inês'in diline yerleştirince nasıl olduysa ekmek alev aldı.

En azından anlatılanlar böyleydi.

Papaz, Zafer Yolu'ndaki eve bir daha asla dönmeyeceğini söyledi. Bundan birkaç ay sonra yeni Luteryen kilisesindeki ilk ayin gerçekleşti.

Mahalleye yardımlarının sürmesi için Kaptan'ın tek bir talebi vardı. Her yıl Fatima'nın doğum gününde, yani yaz gündönümünde halkın katılımıyla bir kutlama gerçekleştirilecekti.

İlk yılki kutlamada neler olacağını kimse bilmiyordu. Sonra Zafer Yolu'na çıkan kirli yolda zümrüt yeşili, fuşya ve turuncu, altın kakmalı at arabaları göründü. Mavi satenden silindir şapkalı adamların sürdüğü ve benekli midillilerin çektiği arabalardan sadece en sondaki pencereliydi. Bir araya toplanmış mahalleliler, arabanın pencerelerinden bir an için sirk yöneticisi ile Nova Scotia'lı akrobat ikizleri görebildiler. Tüm kutlamanın en çok konuşulan bölümü, ikizlerin girdiği imkânsız pozisyonlardı. Filler geldikten sonra da durum değişmedi.

Yıllar geçtikçe kutlamalar giderek daha da müsrif ve züppe olmaya başladı. Fatima'nın onuncu doğum günü için Çin'den akrobatlar, on birine girdiğinde kırışık elleri ve kristal küresi olan bir çingene kadın, on ikisinde ise devasa krema kâselerini yalayan beyaz kaplanlar getirildi. Yaz gündönümü kısa süre içinde Noel ya da 4 Temmuz kadar heyecanla beklenen bir bayram haline gelmişti. Şenlik ateşinin etrafında, saçlarında papatyalarla dans etmek için kilometrelerce öteden misafirler geliyordu.

Fatima kutlamaların hiçbirine katılmıyordu. Zaman zaman hüsnükuruntu ve bal likörüyle sarhoş olmuş birileri onu terasta üzerinde pelerini, yanında kuşlarıyla aşağıdaki eğlenceleri ilgiyle izlerken gördüklerini iddia ederlerdi.

Ama bunun doğru olması ihtimali çok düşüktü.

Sonra bir baharda Kaptan denizden dönmedi. Yaz gündönümü önceki yıllardaki kadar coşkunlukla kutlandı ama beyaz kaplanlar, çingene medyumlar ya da Nova Scotia'lı akrobat ikizlerin akıl almaz gösterileri yoktu.

Ve aylardır Fatima Inês'i gören olmamıştı.

Nihayet evden dışarı çıktığı gün, daha sonradan gölgelerin, karanlığının içinde başka şeyler gizliymiş gibi simsiyah olduğu gün olarak hatırlanacaktı. Meraklı komşular sokakta dikilmiş, Fatima Inês'in Zafer Yolu'nun sonundaki evden, üzerinde kuş pislikleri ve tüylerle kaplı, lime lime olmuş beyaz bir elbiseyle çıkışını izlediler.

Dokuz yıldır doğum gününü kutladıkları genç kız, geldiği ilk günden, gemi kaptanının parmaklarının ona dokunurken kızardığı günden beri hiç büyümemişti.

Fatima Inês'in beslediği kumrular terastaki kafeslerinden çıkmış ve civardaki kargalarla çiftleşerek yavrulamışlardı. İki kuşun karışımı, çirkin, yamru yumru, korkunç yavrular mahalleliyi sinir bozucu çığlıkları ve işgüzar zekâlarıyla canından bezdiriyordu.

Çocuğa ne olduğunu kimse bilmiyordu. Pek çok kişi Steilacoom'daki akıl hastanesine götürüldüğünü düşünüyordu.

"Yani," diyordu komşular birbirlerine, "kıza başka ne yapabilirlerdi ki?"

Yaz gündönümü yıllar boyunca bu küçük Seattle mahallesinde her yıl kutlanan bir gün olarak kaldı. Evin daha sonra başka bazı sakinleri oldu. Bir çingene aile orada 1910 yılının sonbaharı boyunca kaldı, sonra ev kısa bir süreliğine Quaker mezhebi cemaatinin toplantılarını yaptığı yer olarak kullanıldı. Ama büyükbabam Connor Lavender yüzünü Seattle göğüne dönünceye kadar genellikle boş kaldı.

Kardeşlerinin ölümünden sonra Emilienne, şık çan şapkasını takmaktan vazgeçti. Saçını demode sayılacak biçimde uzatıp kız kurusu gibi ensesinde sıkıca topuz yapmaya baş-

ladı. Bu, güzelliğini olabildiğince bastırmak için girişiiği beyhude bir uğraştı. Döktüğü onca gözyaşının bıraktığı izleri saklamak için yanaklarına hafifçe pudra sürüyordu. Çocuklarının kaybıyla zavallı kalbi daha da narinleşen *Maman*, kısa süre sonra yatak çarşaflarında minik bir mavi kül yığını bırakarak tamamen yok oldu. Emilienne külleri boş bir boğaz pastili kutusuna koydu.

Daha sonra, 1924 yılının sıcak bir ağustos gününde Emilienne pudra almak için semtin eczanesinde sıra beklerken, arkasındaki adamı fark etti. Adam, koyu renkli ahşap bir bastona sıkıca tutunmuştu.

Adı Connor Lavender'dı. Otuz bir yaşındaydı ve yedi yaşındayken şiddetli bir çocuk felci geçirmişti. Sekiz ayı aşkın süre yataktan çıkamamış ve annesinin küçük bedenine uyguladığı onca papatya kompresine rağmen hastalık sol bacağını sakat bırakıp onu bastonla yürümeye mahkûm etmişti. Adına hastalık, kutsama ya da lanet deyin, bu durum askerlikten muaf tutulmasına neden olmuş ve Connor Lavender Birinci Dünya Savaşı'nda vatanına hizmet etmemişti. Bunun yerine bastonuna tutunarak köşedeki fırında çalışıp müşterilere hizmet etmişti. Anneannemin onunla evlenmesinin nedeni de sakatlığından başka bir şey değildi.

Emilienne, Connor Lavender'ın kurumuş bacağına, maun bastonuna baktı ve böyle bir adamın bir yerlerden, dolayısıyla birilerinden ayrılmasının zor olacağına kanaat getirdi. Dizlerinin arkası ve koltukaltları terlerken Connor Lavender'la kuracağı hayatla ilgili kararlar verdi. Eğer adam onu Manhattan'dan uzağa götürmeyi kabul ederse, Emilienne de karşılığında ona memnuniyetle bir çocuk ve-

rirdi. Sevişirken gözlerini kapatır, böylece şekilsiz bacağını görmek zorunda kalmazdı.

Anneannem ile dedem üç ay sonra evlendi. Emilienne, *Maman*'ın gelinliğini giydi. Nikâh töreninin hemen ardından Emilienne aynaya baktı. Kendi yansıması yerine uzun, boş bir vazo gördü.

Emilienne aşksız bir birleşmenin ikisi için de en iyi seçenek olduğunu düşünüyordu. Connor için bu en iyi seçenekti, çünkü kimsesiz Bayan Emilienne Roux'yla tanışmadan önce tek kişilik çorbalar içip arkasında bir dul bırakmadan ölecek, ebedi bekârlığa mahkûm bir adam olarak görüyordu kendini. Emilienne için bu en iyi seçenekti, çünkü geçmişten aldığı bir ders varsa o da sevmediği kişilerin ölmesi ya da ortadan kaybolması ihtimalinin az olduğuydu. Karı koca ilan edildiklerinde Emilienne sessizce, ona kalbini vermesini istemediği sürece kocasına karşı iyi olacağına söz verdi.

Artık verecek bir kalbi yoktu.

Connor Lavender söz verdiği üzere, Emilienne Roux'yla evlendikten tam olarak dört ay sonra taze gelinini aldı, aralarında Emilienne'in bırakmayı kabul etmediği huysuz bir kanaryanın da bulunduğu birkaç parça eşyayı topladılar ve büyük Montana eyaletine giden bir trene bindiler. Fakat trene *adieu* deme vakti geldiğinde Connor'ın karısı yerde sürüklenen kuru çalılıklara ve tekdüze boş arazilere şöyle bir bakıp, "Hayır," dedi. Ardından son birkaç gündür evleri olan havasız, sıkışık yataklı vagona dönmek üzere geri yürümeye başladı.

Connor, gördüğü kadarıyla karıları trenden inmeyi reddetmeyen diğer yolcuların arasından geçip onu takip ederken, "Hayır mı?" diye tekrarladı. "Ne demek hayır?"

"Hayır işte. Burada yaşamayacağım."

Ve böylece birkaç yüz kilometre boyunca tekrarlanan bir karşılıklı konuşma başladı. Emilienne Billings'i, Coeur d'Alene'i, Spokane'i ve aradaki tüm kasabaları reddetti. Connor Lavender o kadar kızgındı ki tren bir zamanlar tamamen yanıp kül olmasıyla duyulmuş Ellensburg kasabasının istasyonundan ayrılıncaya dek karısıyla konuşmadı. Emilienne dışarıya şöyle bir baktı ve "Burayı neden yeniden inşa etmek istemişler acaba?" dedi.

Sanırım tren Seattle'a ulaştığında anneannem seçeneklerinin bittiğini anlamıştı. Ya burada yaşayacaktı ya da yalnız yaşamaya devam edecekti. Bu yüzden King Street İstasyonu'na vardıklarında Emilienne sessizce eşyasını topladı ve trenden nihayet indi.

Ev ararken anneannem ile dedem önce Wallingford'da yayvan çatılı ve açık kirişli bir bungalova baktılar ama bodrum katındaki rakun istilasına rağmen çok pahalı olduğunu öğrendiler. Bir de Alki Point'teki eski Viktoryen ev vardı ama Connor yakındaki deniz fenerinin geceleri onları uyutmayacağından endişelendi.

Onları Seattle'ın merkezindeki küçük bir mahalleye getiren, dik çatısı ve kırık dökük duvarlarıyla Tudor tarzı taş bir evdi. Ev Connor'ın bir gün çocuklarının derslere gireceğini, küçük elleriyle yaptıkları parmak boyası resimlerin pencerelerinde asılacağını hayat ettiği bir okulun karşısındaydı. Bu sırada hafif bir yağmur serpiştirmeye

başlayınca Connor başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Bu çok şaşırtıcıydı; Seattle'ın yağmuru çok başkaydı. Puslu yağmur damlaları her yanına yapışıyordu, kirpiklerini ıslatıyor, burun deliklerine sızıyordu. İşte Connor, tepedeki evi ilk kez o anda fark etti.

Ev, mahallenin ana sokağı Zafer Yolu'nun sonunda, kaldırım taşlarının, çamurlu ve çakıllı bir yola dönüştüğü tepede tek başına duruyordu. Soluk Cezayir menekşesi rengine boyanmıştı. Etrafını çevreleyen beyaz bir verandası ve kubbeli bir kulesi vardı. İkinci kattaki odaların kocaman pencereleri cumbalıydı. Üst katındaki teras Salmon Koyu'na bakıyordu. Evin yan tarafındaki kiraz ağacı çiçek açmıştı; veranda, sararıp solmuş yapraklar ve pembe çiçeklerle kaplıydı.

Komşu iki ev vardı sadece. Biri Amos Fields adında bir adama aitti, diğeri ise Dul Marigold Pie'ın siyah elbiseleriyle doluydu. Fazla büyümüş ormangülü ve yabanmersini dalları iki evi de gizliyordu.

Bu küçük ek mahalle daha iyi gelişmiş Ballard kasabasına giden yolcuların pek uğramadıkları bir duraktı. Zafer Yolu'nun sağ tarafında bir postane, bir eczane ve tuğladan bir ilkokul vardı; solda süssüz duvarları ve ahşap sıralarıyla bir Luteryen kilisesi bulunuyordu. Bir de terk edilmiş dükkân vardı. Bir zamanlar düğün pastaları satan bu dükkân, kısa süre sonra acıkmış müşterilerin Connor Lavender markasıyla taze ekmek ve el yapımı hamur tatlıları alabilecekleri bir yer olacaktı.

Lavender'ların taşınması sessizce gerçekleşti çünkü gerçekten ihtiyaç duydukları tek dünyevi varlık Connor'ın

bastonuydu. Bir de içinde mavi küllerin bulunduğu pastil kutusu ile küçük sarı bir kuştan arta kalanların durduğu ayakkabı kutusu vardı. İnsan suretindeyken bile son derece hassas olan Pierette, yorucu ülkenin bir ucundan diğerine yaptıkları tren yolculuğundan sağ çıkamamıştı. İkisi de yeni evin arkasındaki boş tarlaya gömüldüler, mezar taşları büyük bir nehir taşından ibaretti.

Emilienne şişkin karnının altında attığı adımlarıyla evde yürüyordu. Bu kadar çabuk hamile kalmasının mümkün olabileceğini hiç düşünmemişti. Kocasıyla Manhattan'dan ayrılmadan önce sadece bir kez birlikte olmuştu ve trenin kısıtlı alan ve banyo imkânlarından ötürü yolculuk sırasında ikisi de böyle bir şeye girişmemişti.

Minnesota'ya ulaşıncaya dek Emilienne hamile olduğu ihtimalini hiç düşünmedi. Kuzey Dakota yolunu yarıladıkları sırada bununla ilgili hislerini kelimelere dökebildi. *Hayal kırıklığına uğramış, öfkeli, kapana kısılmış* gibi kelimeler seçmişti. Nihayet Coeur d'Alene ile Spokane arasında bir yerde Connor'a söylerken, kafasındakilerden farklı kelimeler kullandı. Connor sevinçten ağladı.

Emilienne, elini döküm demir lavabonun kenarında gezdirdikten sonra kurşunlu vitray kapaklı gömme dolapların bulunduğu yemek odasına geçti. Yemek odasından antreye, oradan da merdiven boşluğuna ilerlerken tahta döşemelerin gıcırtısını dinledi. Salonun bir köşesinde Connor'ın Manhattan'dan gemiyle getirttiği klavsen duruyordu. Emilienne'in enstrümana dokunmaya hiç niyeti yoktu. Tozlanmasını, tuşlarının zamanla sararmasını izlemek istiyordu. Fakat

inatçı şey bu isteği kabaca reddederek gösterişli ışıltısını korudu. Tuşları her zaman dikkat çekecek kadar akortluydu.

Komşular Emilienne'e, tuhaf bir şeye nasıl bakarlarsa öyle bakıyorlardı. Elbette bu, bakışları çirkin bir benden ya da kesik bir parmaktan kaçınmaktan biraz daha karışıktı. Emilienne Lavender'la ilgili her şey tuhaftı. Emilienne'e göre parmağını aya doğru uzatmak felakete davetiye çıkarmak demekti, yere düşen bir süpürge de öyle. Dul Marigold Pie herkesten habersizce uykusuzluk çekmeye başlamış, Emilienne ise ertesi sabah kapısına şakayıklardan yapılmış bir taçla gidip bunu takarsa o gece rahat bir uyku çekmesini garantileyeceği konusunda ısrar etmişti. Kısa süre sonra Emilienne gittiği her yerde arkasından *cadı* diye fısıldandığını duyar oldu. Ve mahallenin cadısıyla görüşmek, ayın getirebileceğinden daha büyük felaketlere sebep olurdu. Bu yüzden komşuları akla yatkın tek şeyi yaptılar; Emilienne Lavender'dan kesinlikle uzak durdular.

Neyse ki Connor'a bir kusur bulamadılar –karısı nadiren fırında vakit geçiriyordu– ve küçük dükkânda işler büyümeye başladı. Connor'ın başarısının sebebi birkaç şeye yorulabilirdi. Dükkânın yeri kesinlikle bunlardan biriydi. Cemaat üyeleri kiliseden çıkıp evlerine giderken yol üstündeki fırına uğramadan edemiyorlardı, özellikle de Peder Trace Graves'in Ekmek-Şarap Ayini yaptığı pazar günleri. İsa'nın bedenini ve kanını simgeliyor olsa da Luteryen ilahileriyle geçen bir sabahın ardından bir parça bayat ekmek hiç de tatmin edici gelmiyordu. Fırından yeni çıkıp dükkânın vitrinine dizilmiş ekşi mayalı ve çavdarlı somunlarsa davetkâr mücevherler gibiydi.

Çoğunluk bunu kabul etmek istemiyordu ama Emilienne perde arkasında da olsa fırının başarısında rol oynamıştı. Mükemmel bir damak zevki, ayrıca çekici tasarımlar, şımartan doku ve renkler konusunda iyi bir gözü vardı; elbette, o Fransızdı. Fırının duvarları için tereyağı sarısı boyayı ve pencereler için beyaz tülden kısa perdeleri doğal yeteneklerini kullanarak o seçmişti. Sabahları müşterilerin oturup şerbetli çöreklerinin, tarçın ve vanilya kokularının tadını çıkardıkları işlemeli demir masa ve sandalyeleri, siyah beyaz zemin karolarının üzerine o yerleştirmişti. Tüm bunlar Connor'ın başarı tarifinin yardımcı malzemeleri olsa da fırının bu kadar iyi iş yapmasının asıl nedeni, Connor'ın fevkalade bir aşçı olmasıydı.

Aşçılığı babasından öğrenmişti. Babası topal oğlunu kanatlarının altına alıp New York'un kalabalığını beslemek konusunda bilmesi gereken ne varsa öğretmişti: siyah beyaz kurabiyeler, pandispanya, romlu ve krem karamelli sufle... Connor, Emilienne'le evlenip Seattle'a taşınınca yanında bu tarifleri getirip, daha önce hiç bu kadar özel tatlılar yememiş Zafer Yolu sakinlerine gösterişli biçimde sunmuştu.

Bu yüzden doğal olarak Connor zamanının çoğunu fırında geçiriyordu. Emilienne için bu, kocaman evde kocasının dönmesini bekleyerek saatleri saymak anlamına geliyordu. Gecenin çökmesini bekleyerek. Zamanın akmasını bekleyerek. Aylar geçerken Emilienne kiraz ağacının bahçeye dökülen yapraklarının sonbahar yağmurlarıyla çürümelerini izledi. Çocuklarını okula götüren anneleri

izledi. Bedenindeki değişimi izledi; günden güne yabancı, soyut, artık ona ait olmayan bir şeye dönüşüyordu.

Hamilelik Emilienne için çok yalnız bir dönemdi ama aslında hiçbir zaman yalnız değildi. Connor Lavender'la evlendiği gün de, sıkışık tren vagonunun güvenli korunağından ayrılmayı reddettiği gün de, hatta *cadı* fısıltıları mahallede ve evin açık pencerelerinde süzülürken de yalnız değildi. *Onlar* daima yanındaydı. Yüzünden vurulmuş olsa da konuşmaktan kendini alamayan René; eskiden kalbinin olduğu yerde bir oyuk, bazen kucağında gözlerinin rengi birbirinden farklı, hayalet bir çocukla gelen Margaux. Ve bir de kanarya vardı.

Beauregard'ın Manhatine'indeki o viran apartman dairesinde, Pierette'in coşkun kahkahalarının koridorlarda yankılandığı, René'nin güzelliğinin kendisininkine rakip olduğu, Margaux'nun henüz ona ihanet etmediği günleri hayal ettiği anlarda onları sadece anlamaya çalışıyordu. Ama Emilienne önceki hayatını düşünmeye nadiren dayanabiliyordu ve her seferinde acısını taptaze buluyordu. Kurtulmak için ülkenin öbür ucuna gitmişti, onu takip etmeye nasıl cüret ediyorlardı! İstenmeyen misafirleri –çünkü öyleydi!– yüzünden huzur bulamıyordu. Ölü kardeşlerinin çılgınca mimiklerini yorumlamayı reddediyor ve dudaklarından dökülen sessiz kelimelere anlam yüklemek için vakit harcamıyordu. Ne kadar uğraşsalar da onları dinlememeye kararlıydı.

Emilienne gündelik incelemeleri sırasında, büyük evin birkaç odasında hâlâ Fatima Inês'e ait bazı eşyaların olduğunu keşfetti. Ağabeyinin denizaşırı seyahatlerinden

dönüşte getirdiği hediyelerdi bunlar. Kukla, satranç seti, cam misketler, yüzlerce porselen bebek... Göz kırpan, kol ve bacakları çıkan bebekler. Şapkalı, Hint elbiseli, ejderha desenli kimonolara sarınmış ve küçük kafalarına yelpazeler bağlanmış bebekler. Eyerli, benekli atlar süren Kovboy bebekler, Hindistan, Rajatshan'dan gelmiş bebekler, iç içe geçen matruşkalar, kâğıt bebekler. Küçük bir çoban köpeği boyunda zürafa ve sallanan at vardı, kızağı zamanla gıcırdamaya başlamıştı. Hiç kimse evi bu şeylerden temizlemeye cesaret edememişti. Evde oturmak isteyen bu kadar az kişi olmasının nedeni pekâlâ bu oyuncakların kırpıştırdıkları gözleri olabilirdi.

Eğer Fatima Inês hayalet ya da başka şekilde hâlâ evde olsaydı, bunu bilecek tek kişi Emilienne olurdu. Sonuçta çiçeklerin konuştuğu, ölmüş üç kardeşinin öteki dünyaya gitmek yerine evde sessizce peşinde dolaştığı kadındı o. Ama Emilienne genç bir kızın huzur bulamayan ruhunun eve musallat olduğuna inanmayacak kadar aklı başındaydı.

Pencerelerden içeri *cadı*dan daha kötü kelimelerin süzüldüğü, René'nin ısrarla konuşmak istediği fazlasıyla sinir bozucu bir günde, Emilienne eski oyuncakları ön kapıya çıkardı ve teker teker parçaladı. Veranda minik cam, kumaş ve porselen parçalarıyla kaplanıncaya kadar.

Küller küllere, toprak toprağa karışır.

Emilienne bir eş olarak kendine söz verdiği her şeyi yapsa da mahalledeki diğer kadınlara hiç benzemiyordu. Evlenmeden önce, lise yıllarında kendi adlarıyla müstakbel kocalarının soyadlarını yazarak elyazılarını geliştirmiş kadınlardı onlar.

Günlerini temizlik yaparak ve pazara gidip *tête-à-tête*[4] bir akşam yemeği için ilginç lezzetler toplayarak geçiren kadınlar. Kocalarını kapıda, yeni sürdükleri rujları ve yemek kadar özenle hazırlanmış bir sohbetle karşılayan kadınlar. Evliliklerine boş vazo olarak başlamamış kadınlar.

Hakkını vermek gerekirse Emilienne evi temiz tutuyordu ve kocasını her gece etli güveç ve kırmızı patateslerle besliyordu. Pantolonunda kırışık olmasın diye üzerine titriyor, bastonuna gayretkeş bir özen göstererek, maunun kızıl parıltısını sağlamak için her gece cilalıyordu. Fakat ne Emilienne ne de Connor bir an için durup aşkın hayatlarına getirebileceği mucizeleri düşünmüştü. Connor, böyle bir şeyin varlığından habersiz olduğu için, Emilienne ise haberdar olduğu için.

Sonra annem doğdu.

Dünyaya çığlık atan, talepkâr, kırmızı suratlı bir peri olarak geldi. Kafası arkadaki bir lüle dışında dimdik ve simsiyah saçlarla dolu, gözleri bebeklere özgü mavilikteydi. Fakat bu gözler daha sonra öyle derin bir kahverengiye döndü ki bazen gözleri gözbebeğini yutmuş gibi görünürdü. Ona Viviane adını verdiler.

Eve getirdiklerinde Emilienne onu kucağında taşırken her odayı teker teker, bir sirk sunucusu şevki ve zevkiyle tanıtan kocasına somurtuyordu. *Ve sol tarafımdaki şey nedir diye soracaksın. Bu kocaman, yerleri halı döşeli yer de ne? Bak sen! Burası ikinci kat koridoru!* Babası, Viviane'i mutfağın döküm lavabosuyla, yemek odasının duvarlarındaki cam

4 *Fr.* Baş başa. (ç.n.)

kapaklı gömme dolaplarla ve şömineyle tanıştırdı. Talıta döşemelerin gıcırtısından kendisi gibi hoşlanacak mı diye Viviane'in yüzüne baktı. Yatak odalarına gittiklerinde Connor kızına uyuyacağı hasır beşiği ve Emilienne'in onu her gece, altındaki döşemeyi aşındırana dek sallayacağı sallanan sandalyeyi gösterdi. Ona üzerine sağlam nehir taşı dikili küçük mezarlığın bulunduğu bahçeyi ve kullanılmadığı halde dikkat çekecek şekilde akortlu klavsenin bulunduğu salonu gösterdi. Üçüncü kat dışında her şeyi gösterdi, zaten oraya kimse çıkmıyordu.

Bazı zamanlar Emilienne, elleri sağlam ve yürüyüşü aksak topal fırıncıyı sevmesinin mümkün olduğunu düşünüyordu. Kalbinin gevşediğini, yeni bir aşk yolculuğu için kaskatı bacaklarını uzattığını hissediyordu. *Bu kez farklı olabilir,* diye düşünüyordu. *Bu kez devam edebilir.* Belki daha uzun, daha derin bir aşk olur. Gerçek ve sağlam bir şey olurdu; evde onlarla yaşayan, banyoyu kullanan, onların yemeklerini yiyen, uyurken çarşafları buruşturan. Ağladığında onu kendine iyice çeken, göğsünü onun sırtına yaslayarak uyuyan bir aşk. Ama sonra Emilienne, Levi Blythe'ı ya da Satin Lush'ı düşünüyor, odanın uzak köşesindeki hayalet kardeşlerinin bir bakışını yakalıyordu ve kalbini yeniden avuçlar dolusu toprağın altına gömüyordu.

Connor da kendi payına elinden geleni yaparak düşünüyordu. Evlendiği kadını anlamasına yardımcı olacak hiçbir deneyiminin olmadığını düşünüyordu. Connor Lavender, Emilienne Roux'yla karşılaştığı güne kadar kelimenin tam anlamıyla bekâr yaşamıştı. Karısından önce gördüğü tek çıplak kadın, bir keresinde babasının fırınındaki tezgâhın

arkasında bulduğu bir kart destesindeki lime lime olmuş resimdi. Balıketi bir esmerdi resimdeki. Sırtını kesinlikle rahatsız edecek kadar germişti. Aklında en çok kalansa kadının memelerinin küçük birer yemek tabağı kadar geniş halkaları, uzun ve dik uçlarıydı. Onun yeniyetme aklına göre kadın memelerinin üzerine küçük çay tabakları ve fincanlar koymuş gibi görünüyordu.

Connor o akşam fırını kapatırken işte bu kadını düşünüyordu. Tezgâhları silmiş, işlemeli demir masa ve sandalyeleri düzeltmiş, ertesi güne kadar kabarması için hazırladığı mayayı kontrol etmişti. Diğer tüm akşamlarda yaptığı gibi. 22 Aralık 1925 akşamının tek farkı, fırının kapısını kilitlerken sol koluna giren şiddetli sancıydı.

O kadar kısa süreliydi ki Connor pek farkına varmadı. Doğrusu Connor'ın kolundaki sancıyı düşünerek geçirdiği süre yaklaşık üç saniye kadardı; zihni daha önemli konuları düşünmeye devam etmeden önce parmaklarını sıkıp gevşeteceği kadar. Mesela küçük kızını düşünüyordu. Sütünü emmiş miydi? Emilienne onu yatırmış mıydı? Ve daima mutsuz olan karısını. Bu yüzden Connor kolunu ve bu sancının çağrıştırdıklarını unutarak aceleyle evin yolunu tuttu. Gidince bebeği yıkadı ve yatmadan önce karısıyla ruhsuz bir sohbet etmek için çabaladı. O gece deliksiz bir uyku çekti, rüyasında bir fırıncının un ve yumurta beyazı konulu rüyalarını gördü. Ta ki ertesi sabah kalbi duruncaya kadar. Ve o anda hayal kırıklığının şaşkınlığı ve dehşetin buz gibi soğukluğuyla Connor Lavender, öldüğünü anladı.

23 Aralık sabahı Emilienne sadece askerlere, sarhoşlara ve yeni doğum yapmış annelere özgü o derin, ağır uykudan uyandı. Başta bebeğinin ağlamasına uyandığını düşündü ve çabucak parmaklarını uzatıp geceliğinin göğsündeki gevşek ipleri çözmeye koyuldu, bacaklarını yatağın kenarından aşağı uzattı. Fakat ayakları soğuk zemine değince bebeğinin hâlâ beşiğinde uyuduğunu gördü ve onu uykusundan uyandıran sesin, kocasının son nefesi olduğunu anladı.

Ambulans çağırdı ve telefondaki görevliye, "Ama acele etmenize gerek yok," diye mırıldandı.

Kocasının en güzel kıyafetini, sadece bir yıl önce düğünlerinde giydiği takımı dolaptan çıkarıp yatağa, cansız bedeninin yanına koydu. Gömleğin kırışık olduğunu görünce kolalayıp ütüledi. Kırmızı kadife yeleğin büyük siyah düğmelerinden birinin eksik olduğunu görünce dizlerinin üzerine çöküp bulana kadar yerlere bakındı. Ardından kocasını giydirmeye başladı. Pantolonu giydirmek özellikle zordu. Bastonunu son kez cilaladı. Connor'ın lavabonun yanında tuttuğu teneke kutudan briyantin alıp saçlarını geriye taradı. Ve ancak o an rahatlayabildi. Bu zavallı Connor Lavender'la evlendiğinde verdiği sözü tuttuğu anlamına geliyordu çünkü. Ona iyi bir eş olmuştu. Acı sona, hatta sonrasına kadar.

Elini Connor'ın yanağına koydu. Dokunuşu soğuk ve sertti; sanki kocasının teninin altında kaya varmış gibi.

İnkâr halindeki bir kadının el çabukluğuyla fırının anahtarını buldu ve deri bir iple boynuna astı. Beşe çeyrek kala, dul kalalı bir saat bile olmamışken, Emilienne küçük kızını kalın battaniyelere sardı ve üç buçuk sokak ötedeki

fırına kadar kucağında taşıdı. Karanlıkta, ayakları siyah beyaz döşemenin üzerinde gıcırdayarak dükkâna girdi. Bu sırada Viviane beslenmek için hazırdı. Emilienne bebeğini göğsüne yasladı ama süt gelmeyince ikisi de şaşkına döndü. Emilienne o anda bir fırının tek sahibi olarak doyurmakla yükümlü olduğu tüm boğazları düşündü. Kendi çocuğunu bile besleyemiyorken başkalarını nasıl besleyecekti?

Kilere gidip koca bir şeker torbası çıkardı. Bir kâse ılık suya biraz şeker koydu ve emziğinin ucunu içine batırıp Viviane'in ağzına soktu. Ardından bir karton kutuya ceketini, eşarbını ve kazağını serip bebeği içine yatırdı. Fırını yaktığında pasta ve diğer tatlılarla ilgili bildiği ne varsa bir kenara bıraktı. Yapacağı şey ekmekti. Doyurucu, dayanıklı ekmek; fırından sıcak çıkmış, dışı çıtır, içi yumuşak.

Dükkânın kabaran ekmeklerin kokusuyla dolması uzun sürmedi. İnce kabuklu *pain au levain*; yoğun, sert kabuklu *pain brié*; sakızımsı, çorbalara ve koyu kıvamlı yahnilere batırmak için ideal *pain de campagne*; sabah sandviçleri ve tostları için *pain quotidien*. Anneannem yeni ürünleri vitrine yerleştirip camdaki lekeleri sildikten sonra yeni pişmiş ekmeklerin kokusu sokağa yayılsın diye fırının kapılarını açtı. Ardından geri çekilip önlüğündeki beyaz unu silkti ve insanın ağzında paslı bir tat bırakan güçlü ve keskin bir endişeyle, kimsenin ondan hiçbir şey almayacağını fark etti.

Üçüncü Bölüm

Connor Lavender'ın mahalleye yayılan ölüm haberinin hemen ardından dedikodular, abartılı hikâyeler ve yalanlardan çabucak karmaşık bir ağ örüldü. Kimileri Connor'ın beyin kanamasından öldüğünü söylüyordu. Diğerleri merdivenden düşüp öldüğünde ısrar ediyordu. Kız kardeşi Odelia'yla postanenin üzerindeki kiralık odalardan birinde kalan Almena Moss, Emilienne'i eczaneden koca bir şişe fare zehri alırken gördüğünü iddia ediyordu ki bu, öncekilerden de saçma hikâyelere ilham verdi. Ancak Connor Lavender'a ne olmuş olursa olsun, mahalledeki herkesin hemfikir olduğu bir şey vardı: Hiç kimse bir daha o fırına adım atmayacaktı. İşleri *o kadın* idare ederken asla.

Böylece dükkân boş kaldı ve Emilienne kimsenin almaya gelmediği ekmeklerden arta kalanlarla yaşamayı öğrendi. Bu durum, erken bir şubat fırtınası, Wilhelmina Dovewolf'u Zafer Yolu'na getirinceye dek sürdü.

Wilhelmina'nın tam olarak nereden geldiğini çok az kişi biliyordu. Seattle'ın önde gelen idarecilerinden birinin torunlarından olan Wilhelmina, Suquamish kabilesine mensuptu ve soyu çıkık elmacıkkemiklerinden, bronz teninden, arkasında uzun bir örgü yaptığı siyah, gür saçlarından açıkça belli oluyordu. Wilhelmina yirmi iki yaşındaydı, Emilienne'den sadece beş ay büyüktü. Büyüme çağını bir Kızılderili yatılı okulunda geçirmiş, buradayken kendi dilini konuştuğu için sürekli dayak yemişti. Bir yetişkin olarak daima yerinden edilmiş birinin havasını taşıyordu. Beyaz ırkın bir parçası değildi ve kendi kabilesinin üyeleriyle de artık uyuşmuyordu. Başka bir deyişle Wilhelmina, genç bir bedendeki çok yaşlı bir ruhtu. Zafer Yolu sakinleri ona da aynen Emilienne'e davrandıkları gibi davrandı ki bu, onunla hiçbir şekilde muhatap olmamak anlamına geliyordu.

Emilienne'in ekmeğinin kokusu Wilhelmina'yı içeriye çekti. Dükkân kapısının üzerine asılı ziller çaldığında Emilienne, yumrukları birazdan kimsenin almayacağı yeni bir somuna dönüşecek beyaz hamur topağına gömülü olarak arka taraftaydı. Zil sesi Emilienne'i de Viviane'i de öylesine ürküttü ki az önce karton kutusunda mutlu olan bebek korkuyla feryat etmeye başladı. Emilienne ellerini hızla birbirine vurarak unu silkti.

Dükkânın ön tarafına doğru giderken, "Hemen geliyorum," diye seslendi. Tek görebildiği, kapıdan koşarak

çıkan Wilhelmina'nın sırtı ve kuyruk gibi sallanan örgüsü oldu. Ön camdan bir somun çavdar ekmeği alınmış, yerine sedir ağacından küçük bir sepet bırakılmıştı.

Emilienne fırının arka tarafında ağlayan bebeğe aldırış etmeden sepeti hamurlu ellerine alıp ilk müşterisinin Zafer Yolu'ndan aşağıya doğru kayboluşunu izledi.

Wilhelmina'nın geri gelmesi birkaç hafta sürdü. Emilienne üç aydır sadece ekmekle besleniyordu ve Viviane yuvarlanmaya, bebeklere özgü saçma heceler mırıldanmaya başlamıştı. Emilienne kapıdaki zilleri duyduğunda dükkânın arka tarafından başını uzattı ve vitrindeki ekmeklerden birini çaktırmadan alıp yerine bir başka sepet koyan Wilhelmina'yı izledi. Wilhelmina dükkândan koşarak çıktı, Emilienne de onu takip etti.

Kadın fırının karşısındaki üç huş ağacının altında durdu. Emilienne fazla yaklaşmadan onu izledi. Wilhelmina ekmekten bir parça koparıp ağzına koydu, gözlerini kapatıp düşünceli düşünceli çiğnedi, yuttu ve kalanını eşarbına sarıp kolunun altına sıkıştırdı.

Bir hafta sonra Emilienne hazırdı. Zafer Yolu'nda yürüyen Wilhelmina'nın omuzlarından sarkan örgüsünü görür görmez fırından yeni çıkmış ılık bir ekmeği sardı, iple bağladı ve tezgâhın üzerine bıraktı.

Arka tarafta saklandığı yerden, Wilhelmina'nın pakete temkinle uzanıp tehlikenin kokusunu almaya çalışıyormuş gibi ekmeği koklayışını izledi. Ardından kadın kaşlarını çatarak küçük bir el çantası çıkardı ve içini didik didik arayarak Emilienne'in bir sıra boncuk olduğunu tahmin

ettiği bir şey buldu. Bu, Emilienne'in dünya hakkında ne kadar az şey bildiğini gösteriyordu.

"Alsana," dedi Emilienne arka taraftan çıkarak. "Sana veriyorum."

"Sadaka kabul etmem," diye yanıtladı Wilhelmina sertçe.

Emilienne'in yanakları utançla kızardı. "Peki o zaman." Durabileceği kadar dik durarak boyunu Kızılderili kadından beş altı santim yükseltti. "Fiyatı yirmi beş sent." Elini uzattı.

Wilhelmina, Emilienne'in elini kenara itti ve ekmek paketini açtı. Ekmekten lokmalar koparıp ağzına tıktı. "Bende daha iyi bir şey var," diye yanıtladı. "Seninle bir anlaşma yapacağım."

Emilienne kollarını kavuşturdu. "Dinliyorum."

Wilhelmina ekmekten bir ısırık daha aldı. "Dedikodulara göre sen mahallenin cadısıymışsın."

Emilienne kaşlarını kaldırdı.

Wilhelmina kıkırdadı. "Bak, beni yanlış anlama. Ben insanlara isim takacak tiplerden değilim, ayrıca böyle konularda kararımı kendim veririm. Meseleleri anlamak için kendimce yöntemlerim var."

Emilienne başını sallayarak onayladı. Wilhelmina da aynısını yaptı. Mesela Emilienne de Wilhelmina'nın boynuna asılı opal kolyeye bakarak ekim ayında doğduğunu anlayabilmişti. *Ekim,* diye düşündü Emilienne, *terazi burcu. Dengeli. Diplomatik. Soğukkanlı.*

Wilhelmina başını kaldırıp düşünceli bir tavırla Emilienne'i izledi. "Sende bir şey var. Tam olarak bilemiyorum..."

Sesi canlılığını yitirdi. "Ama bir şeyden eminim. Sen çok ölüm görmüşsün. Haklıyım, değil mi?"

Ölüm. Emilienne irkildi. Ölümden payına düşeni almıştı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Sadece kocanı kaybetmedin, değil mi?" Emilienne cevap vermeyince Wilhelmina iç geçirdi. "Ölüm bazılarımızın peşini bırakmaz, değil mi? Ölüm beni de yıllardır takip ediyor. İnsan kendi gibi birini gördüğünde kolayca tanıyor. Böylesi bir kederi silip atamazsın; üzerine yapışır. İnsanlar, bunu anlarlar. *Hissederler.* Ve hiç kimse ölüm hissinden hoşlanmaz, özellikle de yemek yedikleri bir yerde. Senin ihtiyacın olan şey bir arınma ritüeli."

Wilhelmina ekmeği bitirdi ve cebinden kırmızı pamuk ipliğiyle bağlanmış iki tomar kuru ot çıkardı.

"Bunları yakıp dükkânda dolan. Özellikle köşelere ve kapı arkalarına tut."

Emilienne, Kızılderili kadının elinden ise bulanmış adaçayı ve çördükotu saplarını aldı. Otları tezgâha bırakmadan önce elinde isteksizce evirip çevirdi. "Peki bunu yapmak tam olarak ne işe yarayacak?"

"Havayı temizleyecek. Burayı tüm lanetlerden, hastalıklardan, kötü güçlerden arındıracak. Bu otları yakarsan insanlar artık dükkânın önünden her geçtiklerinde ölümü düşünmeyecekler. Ya da senin yanından geçtiklerinde." Wilhelmina duraksadı. "Dinle, sen akıllı bir kadına benziyorsun. Dediğimi yap, sana söz veriyorum, işyerinin durumu değişecek." Eşarbını sıkıca omuzlarına doladı ve arkasını döndü. "O zaman bana da bir iş verebilirsin."

Emilienne homurdandı. "Burada mı çalışmak istiyorsun? Param un almaya bile yetmiyor. Seni işe almayı karşılayamam."

Wilhelmina gülümsedi. "Yardıma ihtiyacın olacak, bana güven."

Emilienne merakından ya da düpedüz umutsuzluğundan ötürü Wilhelmina'nın talimatlarına uyarak kuru ot demetlerini yaktı. Dönerek yükselen dumanın her köşeye değdiğinden, her oda kapısının arkasına ulaştığından emin oldu.

Ertesi sabah geldiğinde fırının önü müşterilerle doluydu. Kuyruk sokağın aşağısına, dört bina ötedeki eczaneye kadar uzanıyordu.

Pek çoğu önceki gece rüyasında, maya ve yeni pişmiş ekmek kokusu duyduğunu iddia ediyordu. Yıllar geçtikçe Zafer Yolu sakinleri yemekte Emilienne'in fırınından alınmış bir ekmek ya da tatlı yemedikleri günlerin kötü geçtiğini fark edecekti. Daima bir örnek giyinen ve her pazartesi öğleden sonra tarçınlı ekmek almak için fırına gelen Almena ve Odelia Moss gelmişti. Yoğun kıvamlı *pain brié* düşkünü Amos Fields gelmişti. Yıllar sonra semtin lisesinde müdür olacak Ignatius Lux gelmişti. Peder Trace Graves gelmişti. Savaş yüzünden dul kalmış iyi bir Luteryen olan Marigold Pie gelmişti. Flannery'ler, Zimmery'ler, Quakenbush'lar gelmişti. Ve Beatrix Griffith de gelmişti.

Mahallede, dul Emilienne Lavender'dan uzaklaşma furyasını başlatan Beatrix'in kocası John'du. Ona göre Emilienne tuhaftı ve bu yüzden istenmiyordu. Emilienne Lavender'ın bir cadı olduğunu ilk kez –sonrasında da yük-

sek sesle ve sıkça– söyleyen John'du. Lavender'ların Zafer Yolu'na taşınmalarından kısa süre sonra karısı Beatrix'e *o kadınla* hiçbir şekilde muhatap olmayacaklarını söylemişti. Ve John Griffith fikrini değiştirecek bir adam değildi.

Beatrix buna rağmen her hafta zorba kocasından habersiz, gizlice fırına gelip üç somun ekşi mayalı ekmek alıyordu. Fırında işler Emilienne ve Wilhelmina'nın hünerli elleriyle büyümeye başlayınca John Griffith komşularına küçümseyerek bakıp, "Yarın öbür gün hepiniz sağa sola süpürgeyle gitmeye başlarsınız," dedi.

Her sabah yediği yumurtalı ekmekle Emilienne'in başarısına katkıda bulunduğunun farkında değildi.

Dördüncü Bölüm

Annelik Emilienne için karışık bir durumdu. Henüz yirmi üç yaşındaydı; annesi ile babasını, üç kardeşini, kocasını kaybetmişti. Artık iyi iş yapan bir fırının tek sahibi ve yorucu neşesi her geçen gün artan küçük bir kızın tek ebeveyniydi.

Viviane iki yaşına girdiğinde Emilienne her bakımdan kendinden farklı bir çocuk dünyaya getirdiğini anladı. Emilienne, *maman* gibi esmerdi ve kalın bir topuza sakladığı uzun siyah saçları vardı. Viviane ise babası gibi açık tenliydi ve melek yüzünü ince telli bir tutam saç çevreliyordu. Emilienne için bir örümceğin ağ ördüğünü görmek iyi şansa işaretti. Viviane içinse bu gidip bir kavanoz getirme

sebebiydi; mümkünse kapağına delikler açılmış bir tane. Emilienne'in görebildiği kadarıyla Viviane, Roux ailesine hiçbir yönden çekmemişti.

Zaman zaman Wilhelmina Dovewolf anneme bakma işini üstleniyordu, özellikle de hasta olduğu zamanlarda. Wilhelmina'nın uzun saç örgülerine tutunmak, karnı ağrıdığı ya da bronşite yakalandığı zamanlarda Viviane'i rahatlatıyordu. Viviane daha sonraları Wilhelmina'nın ormanı anımsatan kuru yaprak ve tütsü kokusunu bir tür güvende olma ve rahatlık hissiyle bağdaştıracaktı.

Sonuç olarak Viviane neredeyse kendi kendini büyüttü. Yemekleri önceki günden kalan pastalardı, banyo ve yatma zamanı konusunda onu çok nadiren zorluyorlardı. Çocukluğu fırının kokuları ve sesleri içinde geçti. Belçika kurabiyelerinin üzerine vişne şekerlemelerini koyan onun yapış yapış parmaklarıydı, turta hamurunu ısıtan onun elleriydi. Yeni ayaklanmaya başlamış bir ufaklıkken sandalyeye çıkıp hamurların içini sakince kremayla doldurarak, zorlanmadan profiterol yapabiliyordu. Viviane Lavender herhangi bir tarifi şöyle bir kokladığı anda içindeki en küçük miktarda malzemeyi bile anlayabiliyordu; sonraki yıllarda tamamen kusursuzlaşacak bir yetenekti bu. Evet, Viviane fırında çok uzun saatler geçiriyordu. Annesi onun orada olduğunun pek farkında değildi.

Yedinci doğum gününden önceki yaz Viviane, Zafer Yolu'nun sonundaki evin unutulmuş dolaplarından birinde eski bir beyaz elbise buldu. Bir çocuk gelinliğine benziyordu. Emilienne bir zamanlar bu elbisenin oturdukları evin inşa edilme sebebi olan Portekizli küçük kıza ait olduğunu

tahmin etti. Bu Komünyon elbisesi artık sararmış ve ön kısmında anlaşılmaz bir yanık izi vardı. Yazın sonlarına doğru Viviane başka bir şey giymeyi reddetmeye başladı. Elbisenin her yanı leke ve yırtık içindeydi; yakasında ahududu reçeli lekesi, etek dikişinde koca bir sökük.

Viviane en iyi arkadaşı Jack'le tanıştığında üzerinde bu elbise vardı.

Tanıştıkları gün Viviane, babasının bahçesinde yabani otların altını kazan bir çocuğu izlemek için fırının karşısındaki büyük huş ağacına tırmanmıştı. Çocuk, bu çukurun kendisini Tutankamon'un mezarına ulaştıracağına inanıyordu. Her sabah erkenden kalkıp küreklerini kovalarını yükleniyor, ciddi projesinde çalışmaya gidiyordu. Çeşitli rutinlerle, saatler süren uğraşla ve her şeyden çok inançla yürüttüğü bir projeydi bu. Günlerine bir önceki günün çalışmasını teftiş ederek, etrafta temkinle dolanıp çukurun derinliğini ölçerek başlıyordu. Taşları bir yana, toprağı bir yana koyuyordu; solucanlara ve diğer böceklere kıyamıyor, sadece böyle hassas şeyler için ayrılmış bir kovanın içine nazikçe yerleştiriyordu. Günün sonunda, güneş batarken çocuk kovadaki böceklerin her birini annesinin yığdığı çürümüş yaprak gübrelerinin üzerine nazikçe bırakıyordu.

Jack'in o yaza dair en net hatırladığı şey, tırnaklarının içindeki serin toprağın verdiği his ve keşiflerinin gittikçe artan olasığıyla ağırlaşan toprak dolu kovalardı. Viviane ise o ağacın dallarında geçirdiği uzun saatler yüzünden kaslarının nasıl da ağrıdığını hatırlıyordu. Jack'in elmacık-kemiklerindeki koyu kahverengi çamur lekelerini ve kazdığı çukurun derinliklerinden kocaman taşlar çıkarırken yüzünü

buruşturuşunu hatırlıyordu. Jack'in terden alnına yapışan ıslak saçlarını hatırlıyordu. Ve her şeyden çok, ufak tefek gelinliğinin eteğini yırtarak ağaçtan atlayıp o geniş çukurun yanına gitme isteğinin midesindeki sancısını hatırlıyordu.

Çukurun içindeki çocuk, güneşten kıstığı gözleriyle Viviane'e dikkatle baktı. "Ne yaptığımı öğrenmek ister misin?"

"Evet," dedi Viviane çukura daha fazla toprak düşürmemeye çalışarak.

"Tamam. Ama beklemen gerek. Yani işim bitene kadar. Sonra kendi gözlerinle görebilirsin." Çamurun içinden bir şey çıkardı, elinde sıkmadan tuttu ve ayağının yanındaki kovalardan birine koydu. "Beklemen sorun olmaz, değil mi?"

Viviane başını salladı. Hayır, sorun olmazdı.

Jack gülümsediğinde, Viviane yine aynı sancıyı duydu. Bunun birini arzulamaktan kaynaklandığını daha sonra öğrenecekti.

Annemi o zamanlardaki haşarı, ele avuca sığmaz, koşturup duran, saçlarını savurup ağzını neşeli bir çığlıkla açarak sürekli koşan haliyle görebilmeyi çok isterdim. Jack Griffith'le, Beatrix ile John Griffith'in oğluyla tanışmasaydı nasıl bir hayatı olurdu diye düşünüyorum. Anneannem gibi aşçılık yeteneğini mi geliştirirdi?

Bana her şeyin olacağına vardığı öğretildi. Anneannem on dokuzuncu doğum gününden önce üç kez âşık oldu. Annem aşkı, altı yaşındayken komşu çocuğunda buldu. Ve ben kanatlarla, *aşk* gibi görkemli bir şeyin hayaline bile cüret edemeyecek bir uyumsuzlukla doğdum. Böyle şeyleri kaderimiz, alınyazımız belirler, değil mi?

Belki de kendimi buna inandırmıştım. Sonuçta ben, bir yaratık, bir dokunulmaz, bir yabancıydım; ne bekleyebilirdim ki? Geceleri yalnızken, gölgeler karardığında kendime başka ne diyebilirdim? Kalbimin gürültüsünü başka nasıl dindirebilirdim; *benim kaderim bu* demekten başka? Bu yolu körlemesine takip etmekten başka çarem mi vardı?

Viviane ile Jack yazın devamında ve okul başladıktan sonra da ayrılmaz bir ikiliydi. Mahalledeki oğlanlar bu yüzden Jack'le acımasızca alay ettiler, ta ki Viviane Lavender'ın hepsinden hızlı koşup en uzağa tükürebildiğini öğreninceye kadar. En iyi oyunlar da Viviane'in aklına geliyordu. Mesela okula Phinney Tepesi'nden otobüsle gelen çocuklara bahçede savaş açmak da annemin yaratıcı fikriydi. Bu mücadele yedi yıl, Amerika İkinci Dünya Savaşı'na girinceye kadar sürdü. Sonrasında oyunlar Amerikan askerlerine karşı Japon askerlerine dönüştü ama büyükler de aynı oyunun kendi versiyonlarını oynadıkları için pek eğlenceli olmadı.

Mahallenin kızları Jack ile Viviane Lavender'ın arkadaşlığını onaylamıyordu. Viviane diğer kızların aradıkları türden bir arkadaş değildi. Diğerlerinin yaptığı hiçbir şeyi yapmıyordu. Hayali çay partileri düzenlemiyor, doğrusu çayların gerçek olmadığı bir çay partisinde insanın ne yapacağını da bilmiyordu. Kızların Jack'e olan ilgisi zamanla büyüdü. Artık istedikleri onunla *arkadaş* olmak değildi. Hepsi de eğer iş oraya varırsa onu Viviane Lavender'dan ayırabileceklerini düşünüyordu.

Beşinci Bölüm

John Griffith, Emilienne Lavender konusunda kararını uzun zaman önce vermişti. Ve John Griffith fikrini değiştirecek bir adam değildi. Dikkatle bakan biri John Griffith'in Emilienne Lavender'a duyduğu hislerinin nefretten daha güçlü bir şey olduğunu tahmin edebilirdi.

Onu izleyişinden belliydi. Postanede, bahçesinde, hamur lekeli yanakları, ensesinde iri bir topuz yaptığı saçlarıyla fırının penceresinin arkasında. John Griffith'in Emilienne Lavender'a duyduğu şehvet on yedi yıldır damarlarında dolaşıyor, dişetlerinde kanıyordu. Gözlerinin beyazını kirleten kırmızılık, yanaklarındaki pembelik hep bundandı. Oğlunu Emilienne'in kızı Viviane'le her gördüğünde genzini yakan kıskançlık da bundandı.

John Griffith hayatın kendisine verdiklerinden daha fazlasını hak ettiğine inanan, öfkeli, gururlu bir adamdı. Pioneer Meydanı'nda küçük bir kuru temizlemecinin teslimat aracının şoförüydü. Kısıtlı maaşı çoğunlukla Seattle'ın Çin mahallesindeki afyon dumanına boğulmuş batakhanelerine gidiyordu. Bu yüzden Lavender'ların Zafer Yolu'na taşındıkları 1925 yılından beri karısı Beatrix, First Hill'de kendininkinden çok daha büyük evlere temizliğe gidiyordu. Oğlu uzun gazete dağıtım rotasını üç saatte tamamlıyordu. Griffith evini sefaletten kurtaran şey, Beatrix ile Jack'in ortak çabalarıydı.

"Sen tam bir hayal kırıklığısın Jack," demişti John Griffith bir keresinde oğluna. Bu sırada mutfak masasında karşılıklı oturuyorlardı. Jack, babasının ağzındaki çikolatalı kek lokmasını yutmasını izliyordu.

Beatrix sık sık geçmişe dönüp bu anı düşünürdü ama o sırada ne oğlu ne de kocası onun orada olduğunu hatırlıyordu. Amerika Birleşik Devletleri, sadece birkaç ay önce iki bini aşkın Amerikan denizcisiyle İkinci Dünya Savaşı'na girmişti. Savaşa girmek pek çok anlama geliyordu ama oğlu henüz on yedi yaşında ve çok şükür ki askere alınmak için küçük olan Beatrix Griffith için bunun tek bir anlamı vardı: Yiyecek karneleri. Beatrix bahçede yetiştirdiği sebzelerin masrafını bile güçlükle karşılarken, mükemmel kesilmiş biftekler yemek için direten bir kocayla huzurlu yemek yemek yeterince zordu zaten. Yumurta, şeker ve tereyağı stokları göze batacak şekilde tükendiğinde, yemek saatinde John Griffith'i yatıştırmak her zamankinden zor olacaktı. Jack ile kendinin yeterli beslenebilmelerini sağlamak için

yiyecek karnelerini kocasından saklamak zorunda kalacaktı. Belki de Beatrix'in o gece pes edip, kocasının istediği tatlıyı yapmak için son kalan dört yumurtayı kullanması, bu suçluluk duygusundandı.

John Griffith genellikle kimsenin yemek yerken onu izlemesine izin vermezdi. Bunun insanlara kendisinin zayıf olduğu izlenimini vereceğini söylerdi. (*Ya da insan olduğun izlenimini*, diye düşünmüştü Beatrix bunu duyunca. Ama yüksek sesle dile getirmemişti. John Griffith'e böyle bir şey söylemeye asla cesaret edemezdi.) Fakat o gece bir istisnaydı. O gece John Griffith'in karısı ile oğlu, onun leziz lokmalarının tadını çıkarışını izleme şerefine erişecekti.

John Griffith çatalını Jack'e uzattı. "Amos Fields'ın oğlu okul takımında kaptan," dedi. "Roy Zimmer'ın oğlu savaştan dönünce aile işini devralacak."

"Benim de bir işim var..." diye söze başladı Jack.

John sandalyesinden zıpladı, masanın öbür ucuna fırlarken çikolatalı kek tabağını yere yapıştırdı. Çatalını Jack'in ademelmasına dayayıp öyle kaldı.

"Madalya mı istiyorsun?" diye sordu buz gibi bir sesle. "Gazete dağıtıyorsun diye kendini kahraman falan mı sanıyorsun?"

Jack gayriihtiyari irkilince babasının buzla kaplı dudaklarında soğuk bir sırıtış belirdi. Karısı yerdeki pisliği temizlerken John, çatalını yeni bir dilim keke batırdı. "Bir de John Griffith'in oğluna bak, benim *oğluma*," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Hayatı boyunca sadece mahallenin cadısının kızını becermesiyle hatırlanacak." John homurdandı.

"Bu *işi bitireceksin* Jack. Elle tutulur bir şeyler yapmanın vakti geldi artık."

Oğluna hiddetle baktı, ta ki Jack gözlerini kırpıştırmak için duyduğu ihtiyaçtan utanarak başka yöne bakmak zorunda kalıncaya kadar. Kocaman elini hızla sallayarak Jack'i masadan kovdu. Jack ayağa kalkarken fark ettiği gerçeğin altında ezildi. Kendini muhteşem bir adam olarak gören babasının gözünde, Jack'in ummabileceği tek şey *elle tutulur* olmaktı.

1942 yılının Ocak ayında Batı Seattle'da yeni bir gösteri merkezi açıldı. Admiral Sineması'nın açılış galası çevredeki herkesin katıldığı büyük bir olaydı. *Seatle Post-Intelligencer* gazetesinde çıkan fotoğrafta sinemaya gelen müşteriler pırıl pırıl aydınlatılmış, üzerinde yanardöner ışıklarla *Seattle'ın En İyi Sinema Salonu* yazan bir tentenin altında toplanmışlardı. Kalabalığın bir ucunda aynı boylarda bir oğlan ile bir kız vardı. Oğlan, şefkatle elini kızın sırtına koymuştu.

Viviane etrafındaki insanlara daha iyi bakabilmek için parmak uçlarında yükseldi. Mahallede kim varsa gelmişti anlaşılan. Viviane ile Jack'in en sevdikleri öğretmenlerden biri olan Ignatius Lux ile müstakbel eşi Estelle Margolis oradaydı. Yaşlı Moss kardeşler oradaydı. Constance Quakenbush ile Delilah Zimmer oradaydı. Delilah'ın erkek kardeşi Wallace tıpkı Mart Flannery ve Dinky Fields gibi on sekizine bastığı anda okulu bırakıp donanmaya katılmıştı. Savaş herkesin içinde vardı galiba. Viviane henüz onlara kadar ulaşmadığı için sevinerek elini uzatıp parmaklarını Jack'inkilere kenetledi.

Sinemanın kapıları nihayet açıldığında Viviane ile Jack, okyanus resimleriyle dolu duvarlara, denizci üniformalı kapı görevlisine ve yer gösterici kadınlara hayretle bakarak hızlıca içeri girdiler. Jack geriye yaslanabilen koltukları inceledi ve Viviane'e *Buna inanabiliyor musun?* der gibi baktı. Viviane ona gülümsedi. Jack'in yeni ve parlak şeyler konusunda iyi bir gözü vardı. Viviane kabanını çıkarıp yanındaki koltuğa koydu. İçerisi boya ve yeni halı kokuyordu; umut ve beklentinin kokusu gibiydi sanki. Başını arkaya yaslayıp derin bir nefes aldı. Patlamış mısırın nemli, tuzlu kokusu ile ağır, keskin, baharatımsı parfüm kokularını tek seferde içine çekti. Bir de hafif sabun ve araba cilası kokusu vardı; Jack'in kokusu.

Viviane'in koku alma duyusunun gelişmiş olduğunu söylemek durumu anlatmakta yetersiz kalır. Nefesinin kokusunu birazcık aldığı birinin yemekte ne yediğini hemen tespit edebilirdi. En kuvvetli diş macunu bile soğan ve sarımsağın, tavuklu erişte çorbasının tereyağlı aromasının bıraktığı keskin tadı bastıramazdı. Viviane yıkanmamış saç kokusuna tahammül edemiyordu, iltihaplı yara ve pişmiş et kokusuna da. Fakat tuhaf yeteneği bunun da ötesindeydi. Bir kadının kokusundan, henüz kendisi bile bilmezken hamile olduğunu anlayabiliyordu. Esmer şeker ve pembe zambak karışımı bir kokuydu bu. Mutluluğun en ekşi limonlar gibi keskin bir kokusu vardı. Kırık kalpler şaşırtıcı biçimde tatlı kokuyordu. Üzüntü ortalığa tuzlu, deniz kokusu gibi hoş bir koku yayıyordu. İnsanlar kendilerine özgü, belirgin kokularıyla dolaşıyordu. Viviane, Jack'in yakınlarda olduğunu bu sayede anlıyordu. Ön koltukta fısıldaşan iki kafanın yakın

arkadaşlar Constance Quakenbush ve Delilah Zimmer'a ait olduğunu da oradan biliyordu. İkisi de Viviane ile Jack'in sınıf arkadaşlarıydı. İki kız sanki sözleşmiş gibi aynı anda dönüp Viviane'e bir bakış attılar ve şüpheli fısıldaşmalarının sonraki turu için tekrar koltuklarına yerleştiler.

Viviane onların konuşmalarına kulak misafiri olmamaya çalışarak pozisyonunu değiştirdi. Hem neden duymak isteyecekti ki? Constance'ın Jack'te gözü olduğunu herkes biliyordu ve onu elde etmesine hiçbir şey engel olamayacaktı. Viviane bile. Belki de özellikle o. Aslına bakılırsa Viviane bundan çok endişe duymuyordu. Sonuçta üzerine boca ettiği parfümün altında onun ekşi süt ve kedi çişi gibi koktuğunu biliyordu. Tabii Constance böylesine lanet bir güzelliğe sahip olmasaydı, ortada endişe edilecek tek bir şey bile kalmayacaktı.

Jack on yedi buçuk yaşındayken köşeli çenesi, gür ve asi kaşları, uzunca bir tutamını tercihen gözlerinin üzerine düşürdüğü koyu renkli, dalgalı saçlarıyla yakışıklı bir delikanlıydı.

Viviane ise çekiciydi. Yüz hatlarında özel bir şey yoktu; iki kahverengi göz, burun ve dudaklardan ibaretti ama Jack onun güzel olduğunu düşünüyordu ve bu kadarı Viviane için de, diğer herkes için de yeterliydi. Çoğu kişi onları kaderin önceden hazırladığı mutlu yolda yürümeleri için rahat ve özgür bırakmaktan mutluydu. Jack'in babası ve Constance Quakenbush hariç herkes.

Constance her zamanki gibi hafifçe sekip uzun sarı saçlarını omuzlarında savurarak bir daha arkasına döndü. Jack'e ışıltıyla gülümsedi. "Merhaba Jack," dedi.

Jack şaşırarak ona baktı. Bir iki kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra tuhaf bir ifadeyle, "Ah, merhaba Constance," dedi.

"Daha önce selam vermediğim için kusuruma bakma," dedi Constance. "Burada olduğunu bilmiyordum."

Viviane gözlerini devirdi.

"Sevgili Delilah'yla birlikte genç Hollywood yıldızlarından hangisine daha çok benzediğime karar vermeye çalışıyorduk," diye devam etti Constance. "Veronica Lake mi, yoksa Rita Hayworth mü?"

"*Sarışın* bir Rita Hayworth," dedi Delilah araya girerek. Dönüp Viviane'e kibirli bir bakış attı. Delilah güzellik konusunda Constance'ın yakınından bile geçmiyordu ama sönük görüntüsü ve sürekli onaylanma ihtiyacı, Constance'ın yalakası rolünü kusursuz oynamak için biçilmiş kaftandı.

"Tabii *senin* arkamızda oturduğunu fark edince, Jack bilir diye düşündüm. Senin her şeye bir cevabın vardır çünkü," diye mırıldandı Constance. "Delilah, Rita Hayworth diyor ama ben emin olamıyorum." Constance, Jack'e doğru eğildi. "Veronica Lake'in gerçek adının Constance olduğunu biliyor muydun? Sence de çok garip değil mi?"

Jack ayağa kalkıp pantolonunun dizlerini düzeltti ve geri oturdu. "Pek sayılmaz," dedi. "On ikinci yüzyılda Constance adında Sicilyalı bir kraliçenin yaşadığına eminim ama."

Constance ile Delilah iştahla birbirlerine baktılar. "Gerçekten mi?"

"Eminim çok güzeldir," deyiverdi Delilah.

Jack omuz silkti. "Aslına bakılırsa Sicilyalı Constance otuz yaşına kadar evlenmedi. Nedeninin çirkinliği olduğunu söylüyorlar. Kimse onu eş olarak istememiş."

Constance'ın yüzü düştü ve çenesinden saç diplerine kadar bütün yüzüne müthiş bir kızarıklık yayıldı. Filmin başlamak üzere olduğuyla ilgili bir şeyler geveleyip önüne döndü. Delilah, Viviane'e karanlık bir bakış attı. "Yalan," diye fısıldadığını duydular. "Eminim ki adı Constance değil, Viviane'dir."

Jack kolunu Viviane'in omzuna attı.

"Eh, Constance bir konuda haklı," dedi Viviane ona yaslanarak.

"Neymiş o?"

"Kesinlikle her şeye bir cevabın var."

Jack, dudaklarında haylaz bir sırıtışla, yan gözle Viviane'e baktı. "Bana çokbilmiş mi diyorsun?"

"Ben mi? Asla."

Film *Week-End in Havana*'ydı ve başrolde Veronica Lake ya da Rita Hayworth değil, egzotik güzelliğiyle Carmen Miranda vardı. Filmden sonra Jack, Viviane'i arabayla ikisinin favori mekânına götürdü: kasabanın göletine.

Gölet mahallenin en yüksek –Zafer Yolu'ndan birazcık daha yüksek– noktasındaydı ve etrafı akçaağaçlarla çevriliydi. Bekçi ile karısı kıyıdaki küçük, beyaz evde oturuyor ve sonbahar günlerini turuncu, sarı ve kırmızı yaprakları sudan toplayarak geçiriyorlardı. Geceleri genç âşıklar gelip arabalarını suyun kenarına park ettiklerinde birbirlerine gülümseyip radyoyu açıyor, karanlığa perdelerini kapatıyorlardı. Jack ile Viviane burayı yıllar önce bir gündüz vakti

keşfetmişlerdi. Hatta ağaçların arasına gizli bir kale bile kurmuşlardı. Gece gelmeye ise kısa süre önce başlamışlardı ve ayın gümüş ışığıyla yıkanınca her şeyin ne kadar da farklı göründüğü karşısında şaşkına dönmüşlerdi.

Jack arabayı park edip motoru durdurdu. "Filmi beğendin mi?"

Viviane rengârenk kostümleri ve hareketli dans şarkılarını düşünerek başını salladı. "Keşke dans edebilseydim," dedi uzaklara dalarak.

"Sana öğretebilirim," dedi Jack.

Viviane ona baktı. "Sen dans etmeyi bilmiyorsun ki."

Jack gülümsedi. "Biliyorum. Vals yapmayı biliyorum, fokstrot biliyorum. Hatta tango yapmayı bile biliyorum."

Viviane'in gözleri büyüdü. "Nerede öğrendin?"

"Bir yerlerde okumuşumdur." Jack kapıyı açtı. "Gel haydi, sana göstereyim."

Arabadan inince ocak ayının soğuk esintisi Viviane'in çıplak bacaklarına vurdu. Kabanına daha sıkı sarındı.

Jack, Viviane'i belinden kavradı ve iyice yakınına çekti. O kadar yakındı ki Viviane konuşurken yüzüne vuran nefesini hissedebiliyordu. "Derler ki," dedi Jack, "tango Buenos Aires'in genelevlerinde doğmuş." Sağ elini Viviane'in beline indirdi. "Sanırım Latincede dokunmak anlamına gelen *tangere* kelimesinden alıyor adını."

"Tabii ya."

Jack, Viviane'in sol elini alıp omzuna koydu, sonra sol eliyle onun sağ elini tuttu. Soğuğa rağmen avuçları terden sırılsıklamdı. Jack boğazını temizledi. "Peki, öne doğru iki yavaş adım atacağım. Sadece bana uy."

Jack sayarak ritim tutarken –T-A-N-G-O!– dans etmeye başladılar ve Viviane onun kollarında Arjantinli bir fahişe kadar rahat hareket edinceye kadar da devam ettiler. Hiç de hızlı bir dans değildi ama galiba adını Latince "dokunmak" kelimesinden aldığı için ikisi kısa süre içinde nefes nefese kaldı. Ayrılıp çimenlere devrildiler ve nefeslerinin dudaklarının üzerinde oluşturduğu bulutları izlediler.

Jack, Viviane'e döndü. "Üşüyor musun?"

"Donuyorum," diye yalan söyledi Viviane ve dönüp kollarını onun boynuna doladı. Jack'in yüzünü kendisininkine çekti, Jack gülümseyen dudaklarını onunkilere bastırdı.

Öpüşmeleri iyice şiddetlendi. Jack, dirseklerine dayanarak Viviane'in üzerine çıktı, gövdesi onunkinin birkaç santim üstündeydi. Genellikle bu noktada dururlardı. Sonra da Jack, Viviane'i eve bırakırdı. Viviane yanakları kızarmış olarak eve gider, gözü Jack'in yüzünün hayal meyal görüntüsünden başka hiçbir şeyi görmezdi; ne sıcak sobayı, ne yemek tabağını, ne de *Neyin var senin?* diye soran annesini.

Ama o gece Jack'in üzerinden çekilmesine fırsat vermeden parmaklarını Jack'in gömleğinin düğmelerinde gezdirdi. Hızlı hareketlerle üstteki ikisini açtı ve kalanları Jack'e bıraktı. Kendi düğmelerini çözüp altındaki danteli açığa çıkarırken Jack'in yüzüne bakıyordu.

Jack eğilip onun çıplak boynunu öptü. Dudakları kürekkemiklerinin üzerinden geçerken Viviane ürperdi. Jack parmak uçlarını narince onun göbeğinde gezdirdi. Beline doğru indirmeye başladı...

"Dur!" diye ciyakladı Viviane onun ellerini tutarak.

Jack nefes nefese üzerinden çekilip oturdu. "Viviane, aptallık ediyorsun," dedi. "Seni altı yaşından beri tanıyorum. Hasta olduğunda hep yanındaydım. Hastalık demişken, ayakkabıma kusmuşluğun da var."

Viviane dokuz yaşındayken hayatındaki en korkunç mide ağrısını çekmişti. Birkaç kez kusmuştu, bir keresinde de Jack'in ayakkabısına. Apandisit teşhisiyle acilen ameliyat masasına yatırılmış ve hatırı sayılır bir ameliyat iziyle kalkmıştı. Öylesine bir iz değil, gövdesinin sağ tarafı boyunca uzanan, Jack'in yüzük parmağı genişliğinde bir yarıktı bu. Küçükken bu izi seviyordu; çok korkunç ve garip olduğu için, üstelik savaşta yaralanmış asker rolü için mükemmeldi. Ama Viviane artık on altı yaşındaydı ve bu izden nefret ediyordu çünkü korkunç ve garipti.

Viviane elleriyle yüzünü kapadı. "Çok çirkin," diye sızlandı.

"Değil," dedi Jack, "sen çirkin bir şey görmek istiyorsan şuna bak." Jack elini uzatıp başparmağı ile işaretparmağı arasındaki tırtıklı beyaz çizgiyi gösterdi. "Konserve açacağı," dedi.

Viviane, Jack'in küçük yara izine yakından bakıp gülümsedi. "Bu hiçbir şey değil," dedi dikleşerek oturup ayakkabılarından birini çıkarırken. "Ben ayağıma sıcak tavayı düşürmüştüm." Jack'e izini gösterdi. "Bir de..." Viviane dirseğini uzatıp kalın, büzüşük bir yara izi daha gösterdi. "Altı yaşındaydım. Bisiklet sürmeyi öğrenirken düştüm. Derimin altından taşları tek tek çıkarmak zorunda kalmıştım. Ama biri kalmış. İnanmazsan dokun."

Jack güldü. "Dokunmama gerek yok. İnandım."

"Jack, dokunman gerek," dedi Viviane sahte bir ciddiyetle. "Benim için önemli."

Jack parmaklarını dikkatlice Viviane'in dirseğine bastırdı. "Evet, tamam. Sanırım burada bir şey var. Ya da sadece sıska dirseğin olabilir."

Viviane yüzünü buruşturdu. "Ha-ha."

Daha sonra Jack bir kış kızak rayının kestiği ayak bileğini, çocukken olduğu bir aşıdan kalma yuvarlak izi ve ikinci sınıfta herkesin yakalandığı suçiçeğinden kalan çiçekbozuğunu gösterdi. "Gördün mü? Sende bendeki kadar iz yok. Ve muhtemelen hiç olmayacak."

Başka izler de vardı; insanın teninde görülmeyen yaralardan kalan izler. Jack'teki bu tür izler de Viviane'inkilerden fazlaydı. İkisi de yan yana uzanırken sessizce, uzun uzun bunu düşündüler. Etraflarını saran hava daha da soğumuş, ay gökyüzünde daha da yükselmişti.

Jack bir süre sonra, "Bazen babamın benden nefret ettiğini düşünüyorum," dedi.

Viviane inandırıcı olması için çabucak, "Senden nefret etmiyor," diye fısıldadı. Aslında John Griffith'in kendinden başka kimseyi umursayacak biri olduğunu düşünmüyordu. Uğraşsa da yapamazdı. İstese de yapamazdı. Viviane, annesinin ağzından *seni seviyorum* sözünü duyduğu zamanları tek eliyle sayabilirdi ve buna rağmen boşta kalan parmaklar olurdu. Ama bu, Emilienne'in sevmekten âciz biri olduğu anlamına gelmiyordu. Sadece Viviane'in henüz anlayamadığı bir sebepten ötürü sevgisini saklamayı tercih ediyordu, o kadar.

"Bazen," diye söze başladı Jack, "belki de benden bu kadar nefret etmezdi diye düşünüyorum. Yani eğer..."

"Eğer ne?"

Jack dönüp ona üzgün bir ifadeyle gülümsedi. "Eğer seninle birlikte olmasaydık."

Viviane gözlerini kapatarak midesinde balon gibi şişen paniği yatıştırmaya çalıştı. İç geçirdi ve Jack'i gergin, oyunbaz bir tavırla dürttü. "Benden ayrılıyor musun Griffith?"

Jack'in sessizliği Viviane'in panik balonunun şişip boğazına kadar çıkmasına neden olacak kadar uzundu. "Hayır," dedi sonunda. "Böyle bir şeyi asla yapmam."

Etraflarını saran karanlık gölgelere dikti gözlerini. "Benim işe yaramaz olduğumu düşünüyor," diye mırıldandı.

Viviane onu kendine çekti. "Şşşt," dedi. Jack mağlup olmuşçasına iç çekerek başını, Viviane'in gömleğinin açık yakasından çıkan dantelin üzerine bıraktı. Nefesi derinleşip ağırlaşırken Viviane kalça kemiğinde hissettiği, onun ritmik kalp atışlarında huzur bulmaya çalıştı.

Altıncı Bölüm

Jack ile Viviane Zafer Yolu'ndaki tepenin eteğinde, John Griffith'in 1932 model Ford Coupe'sinde oturuyorlardı. Eylül ayıydı ve Jack'ten bir yıl, iki ay küçük Viviane on yedisine yeni girmişti.

Jack kafasında çalan bir şarkıya ayağıyla ritim tutuyordu. Pantolonunun paçası sıyrılmış, çorabını ve baldırının bir kısmını ortaya çıkarmıştı. Çorapları lacivertti, bacağındaki kıllar alışılmadık biçimde açık renkli ve ipeksiydi. Viviane onları göremese de nasıl olduklarını biliyordu. Kendi bacaklarındaki kıllar ise sivri iğneler gibiydi. Bundan utanmalı mıydı bilemiyordu. Jilet bulunamıyor olması onun suçu değildi ama her ihtimale karşı ayaklarını yerden kaldırdı

ve bacaklarını elbisesinin eteğinin altına topladı. Sol ayakkabısının tabanı Jack'in uyluğuna sürtündü.

Jack, Viviane'i arabayla Admiral Sineması'nda bir filme ya da eczanenin orada beş sente bir şişe Coca-Cola içmeye götürdüğü cuma gecelerinin ardından erkenden kalkıyor, babasının Coupe'sini yıkayıp cilalıyordu. Jack'in babası oğlunu cuma geceleri değil, cumartesi sabahları kontrol ediyor, arabanın bakımının iyice yapıldığından emin oluyordu. Jack yıkama işini asla ihmal etmemişti. Ederse ne olacağını da hiç bilmiyordu.

Dünyadaki herkes gibi Jack ile Viviane de savaşı düşünüyorlardı ama sebepleri farklıydı. Jack, Viviane'den habersiz, on sekiz yaşına girmek için hevesle gün saymıştı. Girdiği anda da askere yazılmak için gitmiş fakat düz tabanlığından ve göz kusurundan ötürü reddedilmişti.

Jack babasına savaş için askerlik muayenesinden geçemediğini söylediğinde John Griffith'in lafını esirgemeden söyleyeceğini önceden biliyordu. Ve haklı çıkmıştı.

John kupkuru, havlar gibi gülmüş ve Jack'le alay etmişti. "Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun Jack. Beni daha fazla hayal kırıklığına uğratamayacağını düşündüğüm anda bir yolunu buluyorsun."

"Benim suçum değil," demişti Jack.

"Lavender fahişesinden ne haber? Hâlâ cadının kızıyla düşüp kalkıyorsun, değil mi?" John aynı kahkahayı salıvermişti yine. "Muhtemelen büyü yaptı sana. Senin gibi iradesiz bir piçe büyü yapmak zor olmamıştır."

"Baba..." diye söze başlamıştı Jack.

John ise etli elini sallayarak onu susturmuştu. "Söyleyeceklerini dinlediğime değmez."

Jack birden Coupe'nin direksiyonuna elini vurarak, "Bu aralar üniversiteye nasıl tiplerin gittiğini biliyor musun?" diye sordu Viviane'e. "Zevzekler gidiyor. Şekli bozuklar, frengililer. Hiçbir kız askerlik sınavından kalan birinin yanında ölmek istemez."

Jack haklıydı. Kızların çoğu savaş için uygun olmadığına kanaat getirilen bir çocukla görülmek istemezdi. Jack'in şansına, Viviane kızların çoğu gibi değildi. Jack'in savaşa gideceği düşüncesi onu hep dehşete düşürmüştü; Jack'in doğum gününden önceki hafta boyunca gözüne uyku girmemişti. Ona hiç söylememişti ama her sabah Tanrı'ya Jack'i düz tabanlıkla kutsadığı için şükrediyordu. Jack ertesi sabah savaşa gitmek yerine Walla Walla'daki Whitman Üniversitesi'ne gidecekti. Gerçi okul dört yüz kilometre uzaktaydı ama en azından okyanusun ötesinde değildi.

Viviane, Jack'in elini alıp dudaklarına bastırdı. "Ders aralarında kızlarla tanışmayı düşünüyor musun üniversiteli? Çünkü düşünüyorsan döndüğünde beni bulamazsın, oturup seni bekleyecek değilim."

"Öyle mi?" Jack ön dişleri arasındaki küçük boşluğu gösterecek şekilde gülümsedi. "Peki ne yapacaksın?"

"Peşinden gelirim," diye yanıtladı Viviane.

Uzun bir süre boyunca Viviane ile Jack dünya insanlarının aşktan *önceki* meskenleri olan o yerde yaşamışlardı. Kimileri buna arkadaşlık diyordu, kimileriyse karışık durumlar olarak adlandırıyordu. Viviane buranın zaman za-

man başını döndüren yükseklikte, güzel bir yer olduğunu düşünüyordu.

Lavender'ların pencerelerinden Coupe'nin ön koltuğuna loş bir ışık vuruyordu. Jack parmağını Viviane'in sol yanağındaki gamzede gezdirdi. "Endişe etmene hiç gerek yok," dedi. "Seni seviyorum, biliyorsun."

Viviane bu kelimelerin bir an için pembe bulutlar gibi aralarında asılı kalmasına izin verdi. Sonra onları tamamen içine çekti, ağzında evirip çevirdi, dilinin üzerindeki ağırlıklarının tadını çıkardı.

Viviane yokuşun yukarısındaki evine koştu. İçeri girmeden önce rölantide çalışan Coupe'ye, içindeki Jack'e döndü ve "Âşığız! Âşığız! Âşığız!" diye haykırdı.

Viviane'in duyurusuyla uykusundan uyanan ekşi suratlı komşuları Marigold Pie bile gülümsemekten kendini alamadı.

Yedinci Bölüm

Yaz gündönümünün sabahında Viviane küvetin içinde, kollarını dizlerinin etrafına sarmış oturuyordu. Gümüş musluktan neredeyse kaynar su akıyordu. Buna rağmen küveti olabildiğince doldurdu ve göğüslerinin, dizkapaklarının buharda pembeye dönüşmesini izledi.

Suyun altına kaykılıp ağzını açtı. Küvetteki suyu bir dikişte içip dibe çökebileceğini düşünüyordu. Bu zayıflık anı yanakları suyla doluncaya kadar sürdü. Doğrulup oturdu ve öksürerek ağız dolusu sıcak, vücuduyla kirlenmiş suyu çıkardı.

Jack'in her gün yazacağına söz verdiği mektupların haftada üçe, sonra ikiye düşmesi, ardından kesilmesi sadece

iki sıkıntılı ay kadar sürmüştü. Viviane'in ona telefon etmeyi denediği tek seferde ise kendisine Jack Griffith'in dışarıda olduğu söylenmiş ve yurt müdiresi aradığını Jack'e haber vereceğine yemin etmişti. Söylediyse bile Viviane bunu asla öğrenemedi. Çünkü Jack onu aramadı.

Viviane günlerini onun sesini unutmaya, gecelerini de tekrar hatırlamaya çalışarak geçiriyordu. Bir türlü gelmeyen mektupları bekleyerek posta kutusunun yanında saatlerce dikiliyor, çalmayan telefonun yanında saatlerce oturuyordu. Annesi fırına girmesini yasaklamıştı, çünkü dokunduğu her şey müşterileri ağlatıyordu.

Durum böyleydi ama Viviane umutluydu. Jack'in geri dönmesi için önce onu terk etmesi gerekirdi, değil mi? Ve döneceğini biliyordu, tıpkı gökyüzünde parlayan yıldızlardan bazılarının çoktan ölmüş olduğunu ve güzel olduğunu bildiği gibi. Onu yalnızca Jack güzel bulsa bile. Durum böyleydi işte.

Viviane gider deliğinin tıpasını çekti ve zincirini musluğun etrafına doladı. Suyun dönerek yaptığı her bir turu annesinin Fransızcasıyla saydı.

"Un, deux, trois, quatre, cinq, six." Viviane sadece ona kadar sayabiliyordu ama olsun, o kadar uzun sürmemişti zaten. Küvetten çıktı. Saçını havluya sararken banyonun küçük penceresinden dışarı baktı ve annesinin en yeni misafirinin bahçede çalışmakla meşgul olduğunu gördü.

Emilienne savaş başladıktan hemen sonra yatılı misafirler kabul etmeye başlamıştı. Bu, hayatında yaptığı tek vatansever hareketti. Tepedeki ev durmadan değişen adam,

kadın, çocuk ve hayvanlardan curcunaya dönmüştü. Hepsi de dinlenecek bir yere ihtiyaç duyuyordu; kimileri bir geceliğine, kimileriyse daha uzun süreyle. En uzun kalanlar bir kara kedi ailesi olmuştu. Daha sonra bu kedilerin ve atalarının bizim evin odalarında, koridorlarında otuz yıl boyunca ikamet ettiği söylentileri çıktı ki bu, anneannemin *pâtissier*[5] kılığına bürünmüş bir cadı olduğu spekülasyonlarını daha da güçlendirdi. İnsan türünden en uzun misafir ise Gabe'di.

Gabe aşırı derecede uzun boyluydu, bu yüzden durduğu yere dikkat etmek zorundaydı. Çünkü güneşin önünü keserse, gölgesi çiçeklerin kurumasına ve yaşlı kadınların kazak getirmeleri için torunlarını içeri yollamasına neden olurdu. Uzun boyu yüzünden çoğu zaman Gabe'i olduğundan daha büyük sanıyorlardı. Bu bir nimet, aynı zamanda bir lanet gibiydi.

Yeni gelenlerin çoğu gibi Gabe'in de mahalledeki ilk durağı fırındı. Onu kendine çeken, ekşi mayalı ekmeğin keskin kokusuyla birlikte dükkânın açık kapısında dikilen, kahverengi saçları rüzgârda dalgalanan kızdı. Viviane annesinin siyah gür saçları ya da yeşil gözleriyle ödüllendirilmemişti. Annesi gibi açıkça güzel değildi. Viviane'i güzel bulmak için belirli bir zevke sahip olmak gerekirdi. Onunki, ancak seven gözlerle bakıldığında görülebilecek bir güzellikti.

Gabe fırındaki kızın Zafer Yolu'nun sonundaki o evde oturduğunu öğrenince, bir oda karşılığında ruhunu tek-

5 *Fr.* Pastacı. (ç.n.)

lif etmek niyetiyle doğruca eve yürüdü. Neyse ki teklifini yapmak zorunda kalmadı. Emilienne, Gabe'i iyice süzer süzmez gerektiğinde ön verandadaki lambaya uzanıp ampulü değiştirebilecek uzun boylu bir yardımcıya ihtiyacı olduğuna karar verdi.

Gabe kısa süre içinde yüksek yerlere uzanabilecek uzun bir adamdan fazlası olduğunu kanıtladı. Emilienne'in isteği üzerine ön verandanın kırık tırabzanını onardı ve mutfak tezgâhlarının fayanslarını değiştirdi. Tam bir ay uğraşarak ahşap zemin döşemelerini zımparalayıp cilaladı; dizlerindeki izlerde bunun ispatı görülebiliyordu. Üçüncü kata dokunmaması söylenmişti; ama hayır, Gabe oraya da çıktı.

Gabe, Lavender'larla yaşadığı ilk birkaç ay boyunca, elindeki tereyağı tabağını yere düşürmeden ya da yüzü kırmızı, kaşıntılı kızarıklıklarla kaplanmadan Viviane'le aynı odada duramadı.

Soran olsaydı evle ilgili yaptığı ne varsa Viviane için yaptığını utangaç bir tavırla itiraf ederdi. Neyse ki kimse sormadı.

Annesi uzun zaman önce yok olmuş bir Romanya hanedanının soyundan geliyordu. İnce kaşları, kemerli ve sağlam burnuyla tam bir esmer güzeliydi. Makyaj masasında oturup yanaklarına allığıyla itinalı daireler çizer, mavi farını gözkapaklarına kalınca sürer ve bir yandan da küçük oğluna atalarıyla ilgili abartılı hikâyeler anlatırdı.

Paramount Pictures'da Clara Bow ve Estelle Taylor'la birlikte aktrislik yapma hayalleriyle Hollywood'a gitmişti.

Fakat bunun yerine kendini Los Angeles yakınlarında, örümcek istilası altında, tek odalı, küçük bir dairede yaşarken bulmuştu. Gabe kendinin nereden çıktığını hiç öğrenememişti. Annesi dışarı çıktığı gecelerde ona kapının zincirini takmasını tembihler, ardında kadifemsi ağır parfümünün dumanını bırakarak oğlunu boş hayallerine terk ederdi. Geri döndüğünde kapıya üç kez sertçe vurur, Gabe yatak çarşafında bıraktığı kırışıklıkları düzeltip odanın köşesinde duran pikaba ateşli bir caz plağı koyardı.

Annesinin eve geldiği gecelerde Gabe gardırobun içine güvelerin yediği kaban ve şallardan yaptığı yatakta, uzun bacaklarını göğsüne çekerek uyurdu. Annesi pikaba hüzünlü bir plak koyduğu zaman artık dışarı çıkabileceğini anlardı. Yanına gittiğinde annesini, tekrar dışarı çıkmadan önce dudağına kırmızı rujuyla bir gülümseme kondurmak üzere makyaj masasına oturmuş bulurdu.

"Unutma *inimă mea*, kalbim," derdi, "bizim yaralarımızdan kraliyet kanı akıyor."

Sabah köşedeki lokantaya giderlerdi, annesi garson kıza gülümseyip Gabe'e en büyüğünden bir krep tabağı, kendine de sade kahve söylerdi. Bu kahvaltılar Gabe'in midesini bulandırsa da, her seferinde önündekini bitirmeyi başarıyordu. Son lokmasına kadar.

Bir gece pikaptaki plak değişmedi. Gabe nihayet gardıroptan çıktığında annesini yere yıkılmış, kraliyet kanından gölcüklerin içinde yatarken buldu. Yere bir tomar dolar atılmış, yarısı kanla ıslanmıştı. Pikabın iğnesi bitmiş plağın sonunda takılmıştı, odaya parazit sesi doluyordu.

Gabe annesini kollarına alıp yatağa yatırdı. Kadının başı olmadık bir şekilde yana yatınca boğazına kadar gelen kusmuğunu yutmak zorunda kaldı. Onu çarşafa sardı, boynunun altına bir yastık koydu ve yanına kıvrıldı.

Günlerce yanında kaldı. Ceset kokup çürük kokusu evden apartman koridorlarına taşınca komşular şikâyet etmeye ve kapıdan geçerken burunlarını mendille kapamaya başladılar. Bir gece nihayet Gabe ölü annesine son bir kez baktıktan sonra onu sadece canlı haliyle hatırlamaya yemin etti ve yanına hiçbir şey almadan çıkıp gitti. Yerdeki paralara dokunmadı. On yaşındaydı.

İlerleyen yıllarda Gabe çok gezdi. İnanılmaz boyu nedeniyle daha on yaşındayken insanlar onu on beş yaşında, on ikisindeyken de on sekiz yaşında sandılar. Bu sayede kolayca iş bulabiliyordu. Florida'daki bir keçi çiftliğinde iş buldu ve orada birkaç ay geçirdi. Queens'de bir sanat galerisinde önemli eserlerin yüklemesini yaptı ve Oregon'un merkezinde havuz sularından numuneler topladı. Bir yıl boyunca New Hampshire'da bir marangozun çırağı olarak çalıştı. Marangozun ailesiyle –iki küçük çocuk, bir köpek ve bir eş– birlikte yaşadı.

Eğer Gabe göründüğü yaşta olsaydı marangozun karısının niyetini anlayabilirdi. Elini kalçasına koyup Gabe'e kahvaltı hazırlamayı teklif etmesi, kocasının arkadaşlarıyla poker oynamaya gittiği gecelerde çocukları erkenden yatırması, kahkahaları, bakışları, iç geçirmeleri... Gabe daha dünyevi şeylerden anlayan biri olsaydı, kadın gece vakti odasına girip üzerine çıktığında muhtemelen bu kadar büyük bir

şok yaşamazdı. Ve sabahlığını üzerinden atıp ay ışığında çıplak bedenini sergilediğinde bir şeylerden şüphelenirdi. Ve kadın penisini ağzına aldığında gözyaşlarına boğulup, "Ben on üç yaşındayım!" diye haykırmaz, bileklerine inmiş pijamasıyla evden koşarak kaçmazdı.

Gabe sonraki birkaç yıl savaşın ABD topraklarına dayanmasını bekledi ve 7 Aralık 1941 saldırısının ardından, Hawaii kıyılarının pek de uzak olmadığını düşünerek askere ilk yazılanlardan biri oldu. Dikkat çekici boyu bir kez daha yaşı konusunda şüpheye yer bırakmayacak şekilde yalan söyleyebilmesini sağladı. Asker arkadaşlarından hiçbiri bu uzun boylu, sessiz çocuğun henüz on beşinde olduğunu tahmin edemezdi. Fakat üstleri onun savaşmak için fazlasıyla narin olduğunu, sıhhiyeciliği ise midesinin kaldırmayacağını düşündüler. Bu yüzden onurlu mücadeleye yapabileceği tek şekilde katkı sağlamasına izin verdiler; yemekhanede çalışarak. Gabe konserve et ve granül kahve servisi yaparken askerlerin, miğferlerinin altında buruşuk fotoğraflarını sakladıkları kızlara aşk mektupları yazmalarını izledi, sesleri özlemle çatlayarak annelerinden söz edişlerini dinledi. Ne zaman aralarından biri ölse ağladı. Gabe sadece bir yıllık askerlik hizmetinin ardından, tükenmişlik nedeniyle terhis edildi. Onca insanın ardından yas tutmak çok yorucu bir şeydi.

Gabe, Lavender'ların ön kapısında kırışık ve iki beden küçük elbiseleriyle belirdiğinde, Emilienne ona istediği kadar kalabileceğini söyledi. Sadece verandadaki ampule uzanabilecek bir yardımcıya ihtiyaç duyduğu için değil. Gabe'in

yaşının söylediğinden daha küçük olduğunu tahmin ettiği için. Bu tahminin doğruluğu daha sonra, Gabe'in takdir edildiğinde utanarak başını öne eğmesi ve Viviane'in yanındayken titremesiyle kanıtlanmış oldu. Hayır, Emilienne onu kabul etti, çünkü kapıyı açtığında doğudan bir kuş sesinin yükseldiğini duymuştu ve bu mutlu bir aşkın gelişini müjdeliyordu.

Viviane, annesinin yeni misafirine pek aldırış etmiyordu. Onun çocuksu bakış ve tavırlarının farkında değildi. Herkes gibi o da Gabe'in kendisinden çok daha büyük olduğunu (ve kesinlikle daha küçük olmadığını) tahmin ediyordu. Bir keresinde ona *bayım* demiş ve yüzündeki üzgün ifadeyi görünce utanmış, kafası karışmıştı. Gabe her zaman nazikti, kalan son ahududulu turta dilimini Viviane'e vermişti ve damlatan küvet musluğunu onarması da çok hoş bir davranıştı. Jack'in yanından bile geçemeyecek olsa da, Viviane onun yakışıklı olduğunu düşünecek kadar ileri bile gidebilirdi. Böyle uzun, kara şeylerden hoşlananlar için yakışıklı sayılırdı.

Fakat Viviane'in aklı o zamanlar annesinin misafirlerinden başka şeylerle meşguldü. Aslına bakılırsa o akşamki gündönümü kutlamasını düşünüyordu, mahallelilerden hiç kimsenin kaçırmayacağı bir etkinlikti bu. Özellikle de Jack'in. Yani Viviane öyle olmasını umuyordu.

Fatima Inês de Dores'in doğum günü kutlamaları, kızın Zafer Yolu'nda yaşadığı zamanlardan beri çok değişmişti. Çingene kadınlar ile Çinli akrobatlar geçmişte kalmıştı ama kutlama kendine özgü büyüsünü, görkemini kaybetmemişti. Geceleri, kutlama okulun otoparkında yakılan

şenlik ateşiyle doruğa ulaşıyordu. Bitap düşmüş çocukların pamuk şekere bulanmış yüzlerini ısıtan alevlerin karşısında uyuyakaldığı, liselilerin sarılıp öpüşmek için gölgeliklere sokulduğu, ümitsiz âşıkların kederlerini mavi çizgili kâğıtlara yazıp alevlere attığı yerdi orası. Viviane kaderin Jack ile ikisini yeniden bir araya getirmesi için en uygun yerin orası olduğuna inanıyordu.

Belki de şenliklerin heyecanından ötürü bu yıl yıldızçiçekleri erkenden, muhteşem sıralar halinde açmıştı. Yeleli yüzleri tüm bahçeleri doldurmuştu. Bayramlık kıyafetleri içinde dans eden çocuklara benziyorlardı ama hiçbiri Emilienne'in bahçesindekilerden daha şahane olamazdı. Emilienne başka hiçbir yerde görülmemiş acayip renkleri olan, kendi melez türünü yaratmıştı. En derin gök mavisi, sarı, turuncu ya da parlak mora doğru açılan ateşli kırmızılar, ilk bakışta beyazmış gibi görünecek kadar uçuk yeşiller... Rengârenk çiçekler birinci katın pencerelerine kadar ulaşmış ve etraftaki meyve ağaçlarını gölgede bırakmıştı. Ancak Emilienne'in asıl bahçesi o kocaman çiçeklerin ardında saklıydı. Koruma sağlayan beyaz krizantemler, iyi bir gece uykusu için karahindiba, iyileştirici etkisiyle okaliptüs ve mercanköşkler. Yüksükotu, zencefil, süpürgeotu ve nane. Zehirli güzelavratotu. Hercai şakayık. Ve lavanta. Ne kadar çok olursa olsun, lavantaya doyulmazdı.

Emilienne bahçenin paslı demir kapısına yürüyen kızına baktı. Viviane dolambaçlı taş yolda ilerlerken eğilip rüzgârda sallanan çiçeklere neşeyle dokundu. Beyaz dantelli

bir elbise giymiş, başına *la fête*[6] için hazırladığı çiçek tacını takmıştı. Saplarını düzgünce dizmek, kurdele sıralarını sırtına sarkıtmak için saatlerce uğraşmıştı.

Emilienne, Viviane'in düğününe hazırlanmış bir gelin gibi göründüğünü fark etti.

"Neden böyle giyindin sen?" Emilienne, Viviane'in gözlerindeki dalgın bakıştan tedirgin oldu. Son zamanlarda Viviane'in yüzünde gördüğü tek ifade keder ve özlemdi. Emilienne bunun farklı bir ifade olduğunu anlamıştı. Bu ifadede heyecan, umut vardı.

Viviane gülümsedi. "Gündönümü şenliği."

"Ah, evet." Emilienne ayağa kalkıp dizlerindeki çamuru silkeledi. "Gabe'i de davet etmelisin." Emilienne kızıyla ortada hiçbir şey yokmuş gibi konuşmaya çalışmaktan çekiniyordu. Bu hiçbir zaman ustalaşamadığı bir beceriydi.

Viviane'in kafası bunu fark edemeyecek kadar karışıktı. "Kimi?"

"Misafirimizi," dedi Emilienne, arka verandaya taktığı yeni tırabzanı zımparalayan Gabe'in olduğu yeri işaret ederek. "Git de sor ona," diye buyurdu. "Kibarlık olsun."

"Tamam," dedi Viviane iç geçirerek. "Ama ben oraya Jack'i görmek için gidiyorum."

Emilienne kaşlarını kaldırdı. "Peki onun orada olacağını nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte."

Kızının gözlerindeki alev, Emilienne'in ağzında paslı bir tat bıraktı.

---

6 *Fr.* Kutlama, parti. (ç.n.)

Uzanıp bir tutam lavanta kopardı ve Viviane'in başındaki çiçek tacına iliştirdi. "Şans getirir," dedi istediğinden biraz daha sert bir sesle.

Viviane tek bir kelime daha etmeden, dalgınlıkla taş yolda yürümeye devam etti.

Viviane komşuların ekmek almak için fırına girdiklerinde annesine nasıl baktıklarının, annesi onlara para üstü verirken ellerine dokunursa nasıl irkildiklerinin farkındaydı. Komşuların annesini tuhaf bulduğunu biliyordu.

Ne yapalım, diye düşündü, *sanırım benimle ilgili de aynı şekilde düşünüyor olabilirler.*

Başını kaldırıp derin bir nefesle havadaki kokuları almaya çalıştı. Nemli, toprak gibi kokan yıldızçiçekleriydi. Tüm çiçekler böyle kokuyordu, gül ve gardenya gibi kendilerine özgü keskin kokuları olan çiçekler bile. Annesinin kokusu taze ekmek gibiydi, hafif bir tuzlu su esintisi de vardı; sanki ekmek gözyaşlarıyla tuzlanmış gibi. Viviane derin bir nefes daha alıp kokusunu duyduğu diğer aromaların kaynağını bulmaya çalıştı. Sedir ya da çam gibi zengin bir koku vardı. Viviane ormansı kokuları her zaman rahatlatıcı bulmuştu. Böyle kokular ona Wilhelmina'yı hatırlatıyordu. Ama bu kokuda Wilhelmina'da olmayan hafif bir tatlılık vardı.

Viviane bir an için Gabe'in çalışırken sırtında belirginleşen, terle parlayan kaslarına hayranlıkla bakmak için kendine izin verdi. Gabe başını kaldırıp ona baktığında kızardı, onu izlerken yakalandığı için utanmıştı. "Gün-

dönümü şenliğine gelmek ister misin diye sormak zorundayım," dedi.

Gabe aletlerini yere bıraktı ve gözlerini kısarak ona baktı. "Sormak zorundasın, öyle mi?" diye takıldı.

Viviane gözlerini devirdi. "Gelmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Böyle bir teklifi nasıl reddedebilirim?" Gabe verandaya dağılmış keresteleri ile aletlerini olduğu gibi bıraktı ve Viviane'in peşine takılıp tepeden aşağıya inmeye başladı. Viviane onun gömleğini giyişini görmemiş gibi yaptı. Kendi hızlı adımlarına böyle sakince yürüyerek ayak uydurması karşısında ne hissedeceğini bilemiyordu.

Şenlik alanının içinden sessizce yürüdüler. Sokaklarda komşu kasabadan gelmiş kadınların tereyağı ve sarımsak soslu devasa mısır koçanları, *pannekaken, krumkake, fattigmann* gibi Norveç'e özgü ikramlıklar sundukları tezgâhlar sıralanmıştı. Turkuvaz ve beyaz çadırlarda, ellerinde şalları, kollarında kalçalarının hareketine uyumlu olarak tıkırdayan tahta bilezikleriyle dans eden esmer kadınlar vardı. Lisenin sosyal yardım kulübü üyesi kızlar mahalle çocuklarının yüzlerini boyuyor, kızların anneleri ise kent merkezindeki Gaziler Hastanesi yararına turta satıyordu. Sokak köşelerinde mandolinler, akordeonlar, kemanlar, ksilofonlar, klarnetler, sitarlar çalan müzisyenler vardı. Koyun diğer tarafından gelmiş yoksul aileler beş sente yavru kedi, civciv ve yavru ördek satıyordu.

Viviane sokakta sıralı tezgâhlardan birinde çikolatalı şekerleme almak için durduğunda Gabe nazikçe onu

bekledi. Viviane, Gabe'in ona böyle bakması konusunda ne hissedeceğini bilemiyordu. Gabe'in sırf onun yanında olmaktan bile mutlu gibi bir hali vardı.

"Sana bir şey sormak istiyordum Vivi," dedi Gabe.

Viviane kaşını kaldırarak baktı ona. "Vivi mi? Şimdi de takma adım mı oldu yani?"

Gabe şaşırarak gülümsedi. "Vivi'nin nesi var ki?"

"Kimse bana Vivi demez."

Gabe ona dikkatle baktı. "Belki ben derim."

Viviane kahkaha attı ve tam bu sırada sokağın karşı tarafında dikilmiş, ona bakan genç adama gözü takıldı. Viviane onun dişlerinin arasındaki küçük boşluğu özlemle hatırladı; tıpkı insanın en sevdiği çocuk kitabındaki resimleri hatırlaması gibi.

Viviane şekeri dudaklarına götürdüğünde en sevdiği şekerin siyah çikolata ve Hindistancevizli keskin tadı yerine, kendi gülümseyişinin tadını aldı. Gabe'e ilgisizce baktı. "Seni daha sonra bulurum."

Gabe'in cevabını beklemeden yürüyüp gitti.

"Yokluğunda yaşayamayacağın bir şey söyle." Jack göletin alçak beton duvarına adım attı. Ayın parlaklığına göre sudaki yansıması silikti.

"Küvet." Viviane zarifçe Jack'in yanına çıktı. Ayakkabıları elindeydi. Ayaklarının altındaki beton sert ve soğuktu.

Jack duvardan aşağı atladı. "Sensiz yaşamak zor olacak," dedi ve Viviane'e konuşmanın ciddiyetini anlatan bir ifadeyle baktı.

"Hiç zorluk çekmedin." Viviane bunu olduğu gibi, ağzında acı bir tat duymadan söyleyebildiğine şaşırmıştı. Jack'in ona geri dönmek için önce gitmesi gerektiğini biliyordu. Bu işler böyleydi.

"Hayır. Çünkü sen her zaman benimleydin." Jack elini başına götürdü. "Buradaydın." Elini göğsüne koydu. "Ve tabii ki burada."

"Tabii ki," diye mırıldandı Viviane.

"Üşüyor musun?" dedi Jack. Beyaz evden gelen sönük ışık yüzünü aydınlatıyordu.

Viviane başını iki yana salladı, ara ara boynuna vuran ve başındaki çiçek tacını dalgalandıran soğuk esintiden memnundu.

Bir şarkı çalmaya başladı, müzik sesinin beyaz evdeki radyodan geldiğine şüphe yoktu. Jack, Viviane'in ayakkabılarını elinden alıp yere koydu. Sonra ellerini tutup parmak uçlarını hafifçe avucuna dokundurdu. "Tango yapmayı hatırlıyor musun?"

Viviane güldü. "Hatırlıyorum."

Dans ettiler. Her yanda dallarından düşmüş yapraklar vardı. Bazıları suya düşüp ayın parlak gümüş yansımasında yüzüyordu. Jack birbirlerine doladıkları kollarının kavisi içinden Viviane'e baktı. "Dansı gerçekten benim yönlendirmeme izin mi veriyorsun?"

"Daha tuhaf şeyler de oldu," diye cevapladı genç kız. Bir yılda bu kadar çok şeyin değişmesi şaşırtıcıydı. Kollarında bir yabancı gibiydi. Onun için de böyle mi diye merak

etti. Müzik değişip hafif bir caz şarkısı çalmaya başlayınca durdular. Bir an öyle kalıp ayrıldılar.

"Sana bir şey söylemem gerek," dedi Jack, ayakkabılarını arayan Viviane'e.

"Neymiş o?"

Viviane dengede durabilmek için Jack'in omzuna tutundu. Ayağına ayakkabısını geçirdi, sonra diğerini. Jack elini Viviane'in beline neredeyse ürkerek koydu. Elinin altın sıcaklığı Viviane'in omurgasında bir ürperti yarattı.

Viviane çenesini onun omzuna koydu. "Sanırım başa çıkabilirim," diye fısıldadı kulağına cilveli olabilmeyi umarak.

"Biriyle tanıştım." Ve ağaçlardan yapraklar düşüp serin, siyah suya kondu.

Viviane çenesi hâlâ Jack'in omzunda, öylece kalakaldı. Müzik durdu. Ay gökyüzünden yitip gitti. Beyaz evdeki çift, sıcak ışığı da beraberlerinde götürerek yatmışlardı. Jack elini Viviane'in belinden çekti. Ama Viviane'in düşünebildiği tek bir şey vardı. *Ay nereye kayboldu?*

Jack onunla, yani sözünü ettiği şu "biri" ile tanışmak isteyip istemeyeceğini sordu. Viviane başını sallayarak kabul ederken, sonra da göletten alınıp kutlamalara geri götürülürken buldu kendini. Orta yerde bakır rengi saçlarını tedirgince parmaklarına dolayan bir kız vardı. Sağ elinin yüzük parmağında ince, altın bir yüzük vardı, iğne ucu kadar pırlantası sadece ışık vurduğunda parlıyordu.

Viviane kızın Jack'in koluna girdiğini gördü, ellerinin Jack'inkilerle buluştuğunu gördü ve acayip bir düşünceyle

sarsıldı. Bu kız, bu Laura Lovelorn[7] –ne korkunç bir isim– o yıl Jack'e bir doğum günü hediyesi almıştı, kesin başka hediyeler de almıştı: okul tatillerinde gittiği yerlerden küçük biblolar, yıldönümleri için romantik hediyeler, sevgisini gösteren, *öylesine* alınmış şeyler. Viviane onun alışveriş merkezlerinde, mağazalarda gezindiğini görebiliyordu, belki yanında arkadaşlarıyla, müstakbel nedimeleriyle. Laura'nın o şeyi, *sevgili Jack'inin* –artık Viviane'in Jack'i değil, Laura Lovelorn'un Jack'iydi– bayılacağı o şeyi bulduğu ânı görebiliyordu. Viviane, Laura Lovelorn'un yüzünde müstakbel kocasına mükemmel hediyeyi bulmuş olmanın, onu böylesine iyi tanıyor olmanın keyfiyle beliren ifadeyi hayal edebiliyordu. Tüm bunları hayal etmek Viviane'de ani bir koşma isteği uyandırmıştı. Mesela bu hayattan uzaklaşıp sessiz bir sığınakta yaşayabileceği, yol kenarındaki bir lokantada garsonluk yapabileceği Kansas, Topeka'ya ulaşıncaya kadar koşmak. Ya da öyle bir yere.

O da koştu.

Pannekaken, krumkake, fattigmann tezgâhlarının, çok pişmiş sarı mısır koçanlarının yanından koştu. Turkuvaz beyaz çadırların yanından, lise kulübündeki boş bakışlı kızların ve kent merkezindeki Gaziler Hastanesi yararına çok pişmiş turtalar satan annelerinin yanından koştu. Sarhoş müzisyenlerin, pireli kedi yavrularının, okul otoparkındaki sefil cehennem ateşinin yanından koştu.

---

7 *İng.* Lovelorn: Sevgilisi tarafından terk edilmiş kişi. (ç.n.)

Gecesi mavi ile siyahın bulanık bir karışımına, sudaki yansımalara ve bakır rengi saçlara dönüşene kadar koştu. Evin arka tarafındaki annesinin bahçesine ulaşıncaya dek koştu ve durduğunda Jack'in başından beri arkasında olduğunu fark etti.

Jack ellerini dizlerine koymuş, nefes nefese kalmıştı.

"Böyle olmamalıydı," dedi Viviane sessizce. "*Benim için* geri dönmen gerekiyordu. Başka biriyle birlikte dönmen değil."

Jack başını çevirdi, sokak lambasının ışığından kamaşan gözlerini kıstı. Konuşmak için ağzını açtı, sonra kapayıp ne söyleyeceğini düşündü. "Hoş biri. Onu seversin..."

Viviane ona arkasını döndü, evin penceresinden süzülen ışığa baktı. "Ona kadar saydığımda gitmiş ol," dedi. "*Un, deux.*"

Jack ona yaklaştı. Viviane ensesinde nefesini hissedebiliyordu.

"*Trois, quatre, cinq.*" Dudağını ısırdı.

"*Six, sept, huit.*" Jack ensesini öpünce gözlerini kapadı.

"*Neuf, dix.*" Viviane Fransızca ona kadar sayabiliyordu. Kendine, on damla gözyaşı dökmek için izin verdi. Annesinin yıldızçiçeklerinin altına uzanıp yüzünü gökyüzüne çevirmek için attığı her adıma bir gözyaşı. Çiçek tacını çıkarıp yere attı.

Jack yanına oturup yapmak için saatlerce uğraştığı tacı ezdiğinde hissettiği şaşkınlık belli belirsizdi.

Jack yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm," dedi tacı altından çıkarıp ezilmiş çiçekleri düzeltmeye çalışırken.

Viviane tacı elinden alıp tekrar yere fırlattı. "Önemli değil," dedi.

Daha sonra olanları ikisi de hiçbir zaman tam olarak anlayamadı. Viviane başka birini izliyormuş gibi hissetmişti. Kıyafetleri çıkarılan bir başkasıymış, Jack'in tenine değen dudaklar başkasının dudaklarıymış, göğsüne koyduğu eller başkasının elleriymiş gibi. Düşünceleri sadece Jack'in dudaklarının tadı ve saçının düğümlerine dolanan parmaklarıyla meşguldü. Ve Jack o gece çiçek tacının üzerine ikinci kez kendini bıraktığında, Viviane onun kalçasını bacaklarının arasına sıkıştırıp boynunu gökyüzüne doğru kaldırdı.

Bahçedeki kuru otlar Viviane'in başının altını ürpertiyordu. Burun deliklerine yapışan yoğun, kuvvetli bir kokuları vardı. Annesinin koleksiyonundaki en büyük yıldızçiçeğinin adı Gözüpek'ti. Aslan yelesine benzeyen bu kırmızı çiçek yemek tabağı büyüklüğündeydi. Viviane uzanıp onu sapından kopardı, sonra öne arkaya salladı. Bu kadar kocaman bir şeyin parmaklarıyla koparabileceği kadar hassas olmasına şaşırdı.

Viviane'in beyaz elbisesi omuzlarından sıyrılmıştı, göğsüne ay ışığı vuruyordu. Eteği belinde toplanmıştı. Omuzlarındaki çamur lekelerine bakıp elbisenin yırtılmış danteline parmağını soktu. Jack'i ilk gördüğünde de, muhtemelen son olacak bu görüşmelerinde de gelin gibi giyinmiş olduğunu fark etti hissizce. (Jack'i kaybetmiş olmakla ilgili nasıl hiçbir şey hissetmiyordu?) Bu bir bakıma komikti ama Viviane'in ayaklar altına alınmış kalbini pek rahatlatmadı.

Viviane karanlık gökyüzünde şenlik ateşinin turuncu alevlerini hâlâ görebiliyordu. Gözlerini kapatsa onsuz devam eden kutlamanın seslerini duyabilirdi. Çember oluşturup bir araya toplanmış, birayı fazla kaçırdıkları için gürültüyle konuşan adamlar ile çocuklara ateşe yaklaşmamalarını tembihleyen eşleri... Viviane nefesini tutsa, Jack Griffith'in nişanlısının kulağına fısıldayışını duyabilirdi. Gürültüyle nefes verdi.

Viviane kendisini mantıklı bir kadın olarak görürdü. Başak burcuydu. Problem çözmeye alışıktı; küvette saatlerce kafa patlatması gerekse de. Ama bu... Bu çok saçmaydı; Jack olmadan süreceği hayatı ya da Jack'in kendisi olmadan süreceği hayatı hayal etmeye çalışınca aklına ornitorenklerden başka bir şey gelmiyordu. Ornitorenk dediğin kürklü bir ördekten başka neydi ki? Tamamen saçma ve yanlıştı bu.

Parmağını ensesine, tam Jack'in öptüğü yere değdirdi nazikçe. Dokunduğu yer yanıyordu, tıpkı göğsü gibi. Nefes almak acı veriyordu. Hareket etmek..Düşünmek. Bu yüzden Viviane annesinin yıldızçiçeklerinden yatağında, gökyüzüne yükselen alevleri seyrederek uzanmaya devam etti ve Jack'in gizli fısıltısını her duyduğunda nefes verdi.

Gabe, Viviane ile o adamın –lanet herif her kimse– gölete giden yolu tırmanışlarını izlerken kalbi onların peşinde sekerek gitti. Sonra eczanenin önündeki kaldırımda uzun ve pis tırnaklarıyla mandolin tıngırdatan bir avarenin yanına oturdu. Ve orada öylece kalıp adamın müzik denemesine nazikçe gülümseyerek kalbinin geri dönmesini bekledi.

Gabe, Zafer Yolu'nun iyi Luteryenlerinin, Portekizli anaerkil bir doğum günü kutlaması kılığına bürünmüş bu pagan bayramına gösterdikleri ilgiye hayret etmişti. Kollarına güneş ışınları çizmiş komşular, çiçek direğinin etrafında Fatima Inês'in şerefine dans ediyordu. Kızları için tahta çubuklar ve keçeden yıldızlarla sihirli değnekler yapmışlardı. Yılın geri kalanı boyunca kilise sunağı için büyük bir gayretle gül yetiştiren kadınlar, yaz gündönümünün arifesini demet demet biberiye, dağ kekiği ve mercanköşk toplayıp onları kapılara, girişlere çivileyerek geçirmişti. Korunmak için. İyi şans için. Bolluk için.

Sonunda gökyüzü karardı ve yılın en uzun günü yerini geceye bıraktı. Seattle'ın belediye başkanı, başında bir çift boynuzla şenlik ateşini yaktı. Kalabalık bağrıştı ve ateş cızırdayarak yandı. Fakat bu sırada Gabe'in ilgisi bir anlığına gördüğü Viviane'e kaymıştı. Gabe'in tanımadığı genç adam, Viviane'in peşinden koşuyordu. Gabe yarışa katılmak için hazırlanarak ayağa kalktı ama uzun bacaklarıyla onlara çabucak yetişeceğini biliyordu. Sonra ne yapacaktı? Onlardan bir açıklama yapmalarını mı isteyecekti?

Zafer Yolu'nun sonundaki eve vardığında, o adamın tepeden aşağıya sendeleyerek indiğini gördü. Üstü başı dağılmış, gömleğinin düğmeleri yanlış iliklenmiş, ayakkabılarının bağcıkları çözülmüştü. Gabe onunla göz göze geldi ve aceleyle yanından geçerken yüzündeki kendinden tiksinme ifadesini gördü.

Gabe'in Viviane'i bulması birkaç dakikasını aldı. Önce küvete baktı. Onu yıldızçiçeklerinin üzerinde, ay ışığında yarı çıplak uzanmış, titrerken gördüğünde koşup uzun

kollarının arasına almamak için kendini çok zor tuttu. Ya da gidip şu adama kendi dişlerini yutturmamak için.

Ertesi sabah Viviane çarşafında çamur izleri ve kalbinde Jack Griffith'in sızısıyla uyandı. Önceki güne kıyasla biraz daha dayanılabilir bir sızıydı bu.

Ya da Viviane öyle olduğuna inanmak istiyordu.

Sekizinci Bölüm

Viviane içinde eczane de olan marketteki gazoz tezgâhında işe başladı. Bir tepsi ekler müşterileri fena halde ağlatıp, gözyaşlarının tuzu bir haftalık ekmek malzemesini mahvedince Viviane'in fırına girmesi yasaklanmıştı. Viviane gazoz makinesinin başında duruyor, müşterilere sıcak çikolata soslu dondurma ile vişneli kola servis ediyordu. Constance Quakenbush kendini beğenmiş bir tavırla ona Jack Griffith'in Laura Lovelorn'la evlenmeye karar verdiğini hatırlatıp, "Sen ne yapacaksın şimdi?" diye sorunca tezgâhın ardından kocaman gülümseyerek cevap vermişti: "Uçacağım."

Yaralı askerlerin havadan tahliyesi için uçuşlarda görev yapacak hemşirelere büyük ihtiyaç vardı ve pek çok hostes,

vatansever duygularla bu çağrıya yanıt vermişti. Viviane de onlara katılmayı düşünmemiş değildi aslında. Mahalleden birkaç çocuk liseyi bitirdikten sonra askere yazılınıştı. Aralarından ikisi sadece birkaç ay sonra siyah tahta kutularda geri gelmiş, ailelerinin pencerelerindeki milli hizmet bayraklarının yıldızları maviden altın sarısına dönmüştü. Viviane ikisini de tanıyordu; Wallace Zimmer, Delilah'nın ağabeyiydi ve Dinky Fields da İngilizce dersinde Viviane'in arka sırasında otururdu.

Viviane, Pearl Harbor saldırısının ardından, USS Arizona zırhlısıyla beraber batan çocuklar için içtenlikle dua etti ve Avrupa topraklarındaki siperlerde tetik çekerken donan parmaklar için eldivenler ördü. Pansuman yaptığı yaralı askerleri hayata döndürdüğünü, beyaz önlüğünün etekleri rüzgârda uçuşup başının üzerinden mermiler geçerken, *gazlı bez getirin* diye bağırdığını hayal etmekten keyif alıyordu. Fakat hemşirelik konusunda hiçbir bilgisi yoktu, bu yüzden gökyüzünde geçireceği yaşamını düşünürken düşman topraklar üzerinde uçtuğunu kafasında canlandıramıyordu pek. Ciddi ciddi düşünülünce savaş Viviane'e göre değildi; yüksek sesten hoşlanmazdı ve çaydanlığın düdüğü öttüğünde bile zıplardı. Hele bir de o kokuları düşünsenize.

Gökyüzünde bir hayat düşündüğünde kendini pembe tepsilerde uçuş yemekleri ikram ederken görebiliyordu. Oxford model ayakkabılarının tertemiz ve bembeyaz, bacaklarının pürüzsüz olmasına özen gösterirdi. Doğru kişilere gülümser, doğru birinci sınıf yolcularıyla flört eder ve ara sıra kokteyl içip dans ettikten sonra pilotun otel odasına

giderdi. Ertesi sabah banyo lavabosunun kenarındaki alyansı görmezden gelir, dağılmış buklelerinin üzerine hostes şapkasını yerleştirirdi.

Viviane son derece durgun bir iş gününde müşterilerini beklerken, tezgâhın altındaki sıcak çikolata tüplerinin arkasına sıkışmış eski bir gazete buldu. Plüton gezegeninin keşfedildiği haberinin yanında, yakıtı bitince Wyoming, Cherokee yakınlarındaki bir buğday tarlasına iniş yapan uçakla ilgili bir yazı vardı. Uçağın hostesi insanların uçağı görmek için yük arabaları ve atlarla kilometrelerce öteden geldiklerini söylemişti. İnsanların kendisini, yani hostesi, *gökten inmiş bir melek* sandıklarını öne sürüyordu. Viviane bu hikâyeyi o kadar sevdi ki hemen ertesi gün United Air Lines'a hosteslik başvurusunda bulundu.

Onunla görüşme yapan görevlinin bir kâğıt altlığı vardı ve altdudağı bisiklet lastiği gibiydi. Viviane'den eteğini kaldırıp odada yürümesini istedi, bacaklarına bakacaktı çünkü. Ellerine baktı ve tırnaklarını inceledi, sonra da saçlarına ve dişlerine baktı eleştiren gözlerle. Viviane buna hazırlıklı olduğu için kendini yarış atı gibi hissetmedi. Önceki gece bigudiyle sardığı saçları omuzlarında küçük bukleler halinde dalgalanıyordu ve ruju kırmızının en doğru tonundaydı. Görüşmenin sonunda adam, kalın altdudağını güçsüz çenesine doğru yayarak gülümsedi ve anneme, bu kadar güzel olduğu için şanslı olduğunu söyledi. Acaba bu, bütün çirkin adamların söylediği bir şey miydi sadece?

Başvurusuna yanıt beklerken günlerini marketteki kendi tezgâhında, bir zamanlar Jack'le paylaşmayı planladığı hayatla hiç ilgisi olmayan bir hayatın hayalini kura-

rak geçiriyordu. Gündelik işlerini yaparken, koyar koymaz erimeye başlayan bir top dondurmanın üzerine kremşanti eklerken, koca bir bardak vişneli kolanın içine vişne taneleri atarken duraksayıp, *Eğer Jack'siz hayat böyle bir şeyse, Jack'siz hayat bana gayet uygun,* diye düşünüyordu. Kısa süre sonra günlerinin mavi United Air üniforması içinde başlayıp biteceğini, bebe yakasında küçük bir altın kanat rozeti olacağını söylüyordu kendine.

Fakat ağustosun sonlarına doğru bir gün, markette tuvalet molası verdiğinde, bir şeyler Viviane'i on üçüncü yaşına girip karnının alt kısmında hafif bir ağrıyla uyandığı günü hatırlaması için dürttü sanki. Bu ağrının annesinin okula gitmemesine izin vermesi için yeterli şiddette olduğunu düşünmüştü. Ancak hasta numarası yapmayı planlayarak alt kata indiğinde annesinin, çektiği sıkıntıdan zaten haberdar olduğunu fark etmişti.

Bu sürpriz sayılmazdı. Çünkü Emilienne her zaman tuhaf yerlerden tuhaf mesajlar alırdı. Rüyasında anahtar görürse hayatında bir değişiklik olacak demekti. Çay görmek beklenmedik bir misafire delaletti. Kuzeyden gelen bir kuş sesi felaket, batıdan gelense iyi şans demekti. Ve doğudan gelen, mutlu bir aşkın doğuşunu müjdelerdi. Viviane çocukken annesinin yeteneğinin doğaüstü bir boyuta erişebileceğini düşünmüştü; belki ölülerle iletişim kurabilirdi mesela. Ama Emilienne, Viviane'in teorisini elinin tersiyle itmişti.

"Hayalet diye bir şey yoktur," demişti odanın uzak köşesine kaçamak bir bakış atarken.

Emilienne, Viviane'e belinin etrafını kızartan lastikli bir hijyenik ped kemeri vermişti. O gün Viviane'in evde kalmasına müsaade etmiş, hatta hafta boyunca beden eğitimi dersinden izinli olmasını sağlayacak bir not bile yazmıştı okula.

Fakat Viviane, yaz gündönümü şenliğinden o güne kadarki iki ay boyunca, karnındaki o tanıdık ağrıyı hissetmediğini fark etti.

Lisedeyken sıra arkadaşının kuzeni hamile kalmıştı. Kız kuzeninin durumu hapşırarak çözdüğüne yemin etmişti. O zamanlar Viviane kızın bu hikâyeyi neden anlattığını anlamamıştı. Ama yine de dükkânın arka tarafına gidip bir karabiber paketi açtı, bir avuç alıp burnuna sürdü. Sekizinci denemesinde anladı ki yüzüne karabiber sürmek, retinasını tahriş etmekten başka bir işe yaramayacaktı.

Ardından çok kuvvetli bir şekilde öksürmeyi denedi. Bu da boğazını tahriş etmişti. Gece saatlerce o hafif ağrıyı hissetmeyi bekledi –karnında, belinde, bacaklarının üst kısmında– ve bir mucize olması için dua etti.

İşteyken saatte altı kez tuvalete gidiyordu. Jack Griffith'in dükkâna gelişi de son derece sinir bozucu bir tuvalet molasının ardından oldu.

Belki nezaketten, belki de utançtan, Jack o yaz Viviane'den uzak durmaya karar vermişti. Seattle Limanı yakınlarındaki bir savaş erzak deposunda işe girmişti. Kocalarını ve oğullarını deniz ötesine yollamış kadınlarla birlikte çalışıyordu. İzin günlerinde, ona yakın olmak için yazı Seattle'da geçiren nişanlısıyla birlikte deniz kenarına gidiyordu. Jack'e göre o yaz hava hep leş gibi balık kokmuştu.

Jack, Viviane'e Laura Lovelorn'un hoş biri olduğunu söylediğinde yalan söylemiyordu. Gerçekten hoş biriydi. Hoştu, iyiydi ve Jack onu sevmesi gerektiğini biliyordu. Peki nasıl oluyordu da sevemiyordu? Laura Lovelorn'u herkes severdi. İnsanlara ne isterlerse verirdi. Ama bazen, deniz kıyısına yaptıkları araba gezintilerinde Jack, Laura'nın yanında olduğunu bile unutuyordu. Zafer Yolu'ndaki o son geceyi düşünürken güneş aniden aya dönüşüyordu. Ayın yansıması Jack'e vuruyor, ama okyanusun kıyıya vuran dalgalarından değil, göletin dingin sularından yansıyordu. Sonra başını kaldırdığında yanında o oluyordu, Laura Lovelorn. O kusursuz gülümseyişiyle, nişan yüzüğünün olduğu elini saçına doluyordu. Jack içinden, *Ah,* diyordu ve hayat devam ediyordu.

Jack Griffith ile Laura Lovelorn okulun ilk yılında Whitman'ın bir maçında tanışmışlardı. Herhangi bir futbol maçı değildi bu. Whitman Misyonerleri takımı, neredeyse dokuz yıldız yenilmeyen Willamette Miskkedileri'yle karşı karşıydı. Bu maçın ardından savaş nedeniyle futbol maçları lig çapında iptal olmuş, üç sezon boyunca da böyle devam etmişti. Jack, oda arkadaşlarıyla birlikte stadyuma gitmeden önce Viviane'e mektup yazıyordu; o mektup, yazı masasının en üst çekmesinde, hep yarım bırakılmış olarak kaldı. Hepsinin üzerinde sarı mavi süveterler vardı ve bağırarak okulun savaş marşını söylüyorlardı. *Whitman, bu senin şerefine...*

Tribünlerin üç sıra aşağısındaki bakır rengi saçlar Jack'in gözüne takılmıştı. Misyonerler'in galibiyete gittiği sefil maç sürerken Jack, takımının attığı her sayının ardından tezahürat yapan, yanakları soğuktan kızarmış bakır saçlı kızı izledi.

Laura Lovelorn'un Delta Gama Derneği'ne üye olduğunu –süveterine taktığı beyaz kalkan rozetinden de belliydi– ve birinci sınıflar amigo takımında yer aldığını öğrendi. Her cuma savaş posta pulları satıyordu. Ayrıca başarılı bir senkronize yüzücüydü; ünlü yüzücü Esther Williams'ı kendinden utandıracak kadar iyiydi. Ayrıca üniversiteye yaptığı bağışlarla diğer tüm mezunların önüne geçen, 1920 mezunu bir babanın kızıydı. Lovelorn'lar Spokane'in hemen dışında, İngiliz Tudor tarzındaki kocaman bir evde yaşıyorlardı. Bu evde Laura'nın babası iş ortaklarıyla kütüphanede puro içiyor, annesi ise çay salonunda onların eşlerini ağırlıyordu. Ödüllü Arap atlarından bir sürüleri ve deniz kenarında yazlıkları vardı. Jack'in gözlemlediği kadarıyla en önemlisi, Lovelorn'lar tuhaf ya da sıradışı değillerdi. Hiç kimse onlardan birine cadı demeye cüret edemezdi.

Jack'in babası bile.

Jack o sıcak ağustos gününde marketin kapısından girdiğinde, gazoz fıçısının karşısındaki metal taburelerden birine oturdu ve kremalı gazoz söyledi. Şuruplu içeceğini bir pipetle yudumlarken Viviane onu izledi. Sonra Jack, Viviane'e baktı ve "Seni hiç unutmayacağım," dedi.

Zavallı annem başını tezgâhın altına eğip kusmaya başladı.

Dokuzuncu Bölüm

Karıncalar, laleler ve saman nezlesiyle bahar o yıl erken geldi. Henüz mart ayıydı ama güneş Viviane'in sırtını ısıtıyordu. Ön verandada oturmuş, kucağındaki kâseden kiraz yiyordu. Yer kiraz çekirdekleri ve saplarıyla kaplanmıştı.

Viviane bekliyordu. Bu hiç mantıklı değildi ama başka seçeneği yoktu. Yedi uzun ay boyunca bedeni artık tanıyamadığı bir şeye dönüşmüş ve umut ondan giderek uzaklaşmıştı. Artık umudu göremiyordu bile; aylar geçtikçe umut denen şey, uzaklarda küçücük bir nokta haline gelmişti. Ama yine de bekliyordu. Jack'in onun için gelmesini bekliyordu.

Evin yanındaki kiraz ağacı o yıl sokaktaki diğer ağaçlardan bir mevsim erken çiçek açmıştı. Ocak ayı boyunca

Viviane karla kaplı bahçeye dökülen pembe çiçekleri izlemişti. Şimdiyse ağaç kırmızıdan mora dönmüş, büyümekten çatlamış, suları dallardan toprağa damlayan kirazlarla dolup taşıyordu. Emilienne'in yaptığı tüm reçellere, fırında sattıkları onca turtaya rağmen ağaçtan düşen meyvelerin haddi hesabı yoktu. Neyse ki kiraz Viviane'in yiyebildiği tek şeydi. Gerçi doktoru –yani sadece birkaç yıl öncesine kadar Viviane'in çocuk doktoru olan adam– artık mide bulantılarının geçmesi gerektiğini söylemişti.

Viviane şişmiş ayaklarını uzattı, ayakkabılarının artık olmamaya başladığı şubattan beri altları hep kir içindeydi. Zaten ayakkabı giymesini gerektirecek bir durum yoktu. Elbiseleri üzerine oluyormuş gibi davranmaya daha fazla tahammül edemeyip işinden ayrıldığından beri mahalledeki kimse Viviane'i görmemişti.

Emilienne onun eteklerine ve elbiselerine birbirine uyumsuz kumaşlardan üçgen yamalar dikmişti. Bu, Viviane'in yedi aydır giydiği beyaz dantelli elbiseyi değiştirmesini sağlamak için beyhude bir çabaydı. Elbise kahverengiye dönmüştü ve fermuarı artık kapanmıyordu.

Viviane giyinip kuşanmak bir yana, koridordaki aynada kendine bakamıyordu bile. Yıkanmak da yoktu. Kocaman memelerinin altında, tuhaf biçimde kararıp yabancılaşmış uçlarında kirden halkalar oluşmuştu. Saçı kirli çubuklar halinde sırtına iniyordu ve elleri kiraz suyuyla sürekli yapış yapıştı.

Sadece annesi ve Wilhelmina onu zorlarsa yıkanıyordu. Emilienne o gün gelen sütü küvetteki ılık suyun içine döküyor, Viviane'i pis ayaklarından tutup banyoya sürüklüyordu.

Wilhelmina, Viviane'in başına zeytinyağı ve limon suyu sürüyor, o tuhaf uçlu memelerinin altındaki kiri ovalıyor, parmaklarının arasındaki yapışkan kiraz lekelerinin çıktığından emin oluncaya kadar yıkıyordu onu.

Viviane, borik asit ve baldan oluşan zehirli karışımın başına toplanmış bir marangoz karınca kolonisini izliyordu. Emilienne bu karışımı verandadaki salıncağın altına koymuştu. Karıncalar altın bir çemberin etrafındaki siyah taçyapraklar gibiydi. Karışımı doyasıya içip duvarın içindeki yuvalarına geri döndüler. Orada ölmeden önce çocuklarını da zehirleyeceklerdi farkında olmadan. Viviane yuvalarının cesetlerin üst üste yığıldığı bir mezar olduğunu düşündü.

O sıralar Jack Griffith'i on iki yıldır seviyordu ve bu, hayatının yarısından fazlaydı. Aşkını bir tür ürün olarak düşündü. Eğer yiyecek olsaydı, 4.745 tepsi kirazlı turta ederdi bu. Eğer saklayacak olsaydı 23.725 tane cam kavanoza, etiketlere ve Zafer Yolu boyunca uzanan bir kilere ihtiyacı olurdu.

Eğer içecek olsaydı boğulurdu.

Viviane o devasa karnının altında garip adımlar atarak eve girdiğinde, mutfaktaki Emilienne elindeki bulaşık havlusuna bakıyormuş gibi yaptı.

"Dışarısı ısınmaya başladı mı?" diye sordu. Sesi niyet ettiğinden daha sert çıkmıştı. Sesi hep böyle soğuk mu çıkıyordu acaba? Böyle müsamahasız? Böyle kalpsiz?

"Eh, biraz," diye cevap verdi Viviane.

Gabe, yatak odalarından birini çocuk odasına çevirdiği için üst kattan çekiç ve çivi sesleri geliyordu. Viviane yüzünü buruşturdu.

"Viviane..." diye söze başladı Emilienne.

Viviane elini kaldırdı ve anne ile kızının gözlerini birbirine kilitlediği o anda Emilienne'in ciğerlerini buz gibi bir soğuk doldurdu. Geçen yazdönümü arifesinin görüntüleri zihnine hücum ederken –kırılmış yıldızçiçekleri ve tutulmamış sözler– hasretin değil, aşkın kendi içini de buz gibi nefesiyle doldurduğu zamanı hatırladı.

Emilienne aklındakini söyleyemeden Viviane kalkıp mutfaktan çıktı. "Ben biraz kestireceğim."

"Giderken şu lanet çocuk odasına da bir göz at bari!" diye bağırdı Emilienne arkasından. Bulaşık havlusunu tezgâha fırlattı ve ellerini perişan halde yüzüne götürdü. "Ben fırına gidiyorum," diye mırıldandı kendi kendine.

Emilienne kızının hayatının korkunç karmaşasından kaçmak için fırını kullanıyordu. *Hamile* diye düşündü inanamayarak, *hem de Jack Griffith'in çocuğuna.* Emilienne'in bu kaçış becerisi, izin günlerinde fırına geldiğinde Wilhelmina'nın asla sözünü etmeyi atlamadığı bir şeydi.

Emilienne'in yetenekli bir Fransız *patissier* olması ve Wilhelmina Dovewolf'un iş konusundaki zekâsı sayesinde fırın on sekiz yıldır başarıyla işliyordu. Liseli çocukları ellerinde mis kokulu ekmekler ve sabah çıkmış kurabiyelerle doldurulmuş sepetlerle mahallede kapı kapı dolaştırmak, artık ortağı olan Wilhelmina'nın fikriydi. İş büyüdükçe, daha sonraları Emilienne'in Fırıncı Çocukları adıyla tanınan çocukların gittikleri mesafe de uzadı. Artık dağıtımı bisikletle yapıyor, arka tekerleklerin iki yanına birer ekmek sepeti asıyorlardı. Parlak kırmızı bisikletleri sadece Zafer

Yolu'nda değil, Ballard mahallesi ve Phinney Tepesi'nde de tanıdık bir görüntü haline gelmişti.

Fırın Büyük Buhran dönemini reçel, jöle, tütsülenmiş et ve Emilienne bulabildikçe yumurta satarak atlattı. Emilienne zaman zaman veresiye satış yaparak müşterilerinin kendisine sadık kalmalarını sağladı. Kimileri mahallelinin o zor zamanlarda hayatta kalabilmesinin Emilienne sayesinde olduğunu söylüyordu. Çünkü aç olan herkes daima fırından ekmek alabiliyordu.

Sevilen lise öğretmeni Ignatius Lux'ın, Estelle Margolis'le Luteryen kilisesinde sade bir törenle evlenmesinin ardından fırının menüsüne düğün pastalarını da ekledi. Düğün kutlaması Emilienne'in o güne özel hazırladığı dört katlı pastayla sona ermişti. Damat ile gelin birbirlerine mutlulukla gülümsüyorlardı ama konuklarının asıl hatırladığı pastaydı; içi vanilya kremasıyla doldurulmuş, üzeri tereyağlı kremayla kaplanmıştı ve tarifte kullanılan ahududun hafif tadı hissediliyordu. Hiç kimse pastadan alıp gelecekteki eşlerini görebilmek için yastıklarının altına koyamadı; onun yerine Ignatius Lux ve Estelle Margolis'in misafirleri pastanın tamamını yediler ve rüyalarında yine yediklerini gördüler. Bu düğünün ardından evlenmemiş kadınlar gece gözyaşlarıyla uyandılar; sadece yalnız oldukları için değil, geriye hiç pasta kalmadığı için de. Söylemeye gerek yok, sonrasında pasta, fırının en meşhur ürünlerinden biri haline geldi ve her özel günde büyük ya da küçük, muhakkak sipariş edildi.

Emilienne tezgâhtan fırının anahtarlarını aldı ve ön kapıya gitti. Anahtarları deri bir iple bağlamış, ip boy-

nunda asılı geçirdiği uzun saatlerden ötürü pürüzsüz hale gelmişti. Anahtarları yanından hiç ayırmıyordu; uyurken bile yastığının üzerinde tutuyordu onları.

Verandaya çıkıp bahar güneşinde gözlerini kırpıştırdı. Kapıyı kapadığında Gabe'in gayretli çalışmasının sesi uzak bir tıkırtıya dönüştü. Fırında patron daima Emilienne'di. Wilhelmina bile ona danışmadan karar vermeyi göze alamıyordu. Keşke evde de durum böyle olsaydı.

Gabe bir çocuk odasında neler olması gerektiğini hâlâ bilmiyordu ama bir beşik yapıp pencerenin yanına koymayı akıl etmişti. Viviane onun arkasından odaya girdiğinde duvarları hangi renge boyayacağına karar vermeye çalışıyordu.

"Yeşil," dedi Viviane, Gabe'in ayağının dibindeki beyaz ve mavi kovalara bakarak.

Gabe başını çevirdi, onu gördüğüne şaşırmıştı. "Nasıl bir yeşil?"

"Açık ama limon küfü gibi değil. Elma yeşili gibi. Bahar yeşili."

Gabe başını sallayarak onayladı. "Bahar yeşili yapıyoruz o zaman."

Gabe uykuya pek düşkün değildi, çoğu geceyi gündüzleri geçirdiği gibi geçiriyordu. Evdeki işlerine devam ediyor, annemin rüyalarına giren çekiç sesleri, testere gıcırtıları çıkartıyordu. Bazı gecelerse çalışmıyor, onun yerine yaptığı yenilikleri, koyu kıvamlı ev yapımı birayla kutluyordu. Böyle gecelerde annem rüyasız bir uyku çekiyordu.

Viviane odada dolaşırken Gabe onu izledi. Yıkanmış olduğunu görünce memnun oldu. Emilienne ya da Wilhel-

mina'nın bu işte parmağı olup olmadığını bilemiyordu ama Viviane'in ellerinden kiraz lekelerini kendisinin çıkardığını, kırmızı kurdeleyi saçına kendisinin bağladığını umuyordu. Belki de bu, iyi bir şeyler olacağına işaretti.

Viviane parmaklarını yeni zımparalanmış beşiğin üzerinde gezdirdi, durup hayranlıkla penceredeki perdelere baktı. Viviane, beşiğin üzerine astığı küçük heykeli fark edince Gabe nefesini tuttu.

"Kuştüyleri," dedi Viviane belli belirsiz bir gülümsemeyle.

"Ben... Düşündüm ki, yani belki..." Gabe onu, mahalledeki kuşlardan düşen tüyleri toplayıp Viviane'in bebeğinin uyuyacağı yere asmayı istemesine sebep olan şeyi nasıl açıklayacağını bilemeden bir şeyler geveledi.

Gabe epey sarhoş olduğu bir kutlama gecesi kendini Viviane'in odasında, yatağının yanına diz çökmüş bulmuştu. Sefil halde olmasına, pisliğine rağmen, büktüğü dudaklarındaki, avuçlarındaki kırmızı kiraz lekelere rağmen yine de onun güzel olduğunu düşünüyordu. Elini hafifçe Viviane'in şişkin karnına koymuştu. Sorma ihtimaline karşı bebeğe isim düşünüyordu. Kız olursa Alexandria ya da Elise olabilirdi, oğlan olursa da Dmitry.

Tam elini çekmek üzereyken hissetmişti: avucunun altında hafif bir çırpınış. Gabe buna yaygın olarak *tekmelemek* dendiğini biliyordu ama kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. Çırpınan kanatlar gibiydi!

Viviane tekrar gülümsedi. "Kanatlar güzel, Gabe," dedi ve odadan çıkıp gitti. Gabe, Viviane Lavender'ın kendisine ilk defa adıyla hitap ettiği gerçeği karşısında şaşkın, kalakaldı. Bu gerçek Gabe'in içini öyle büyük bir umutla doldurdu

ki hepsini taşıyabilmesi için boyunun birkaç santim daha uzaması gerekti.

Annemin doğum yaptığı gece neredeyse hiç kimse uyumadı. Gece kuşları bahçelerde kilise cemaati gibi toplaşmış, gürültüyle besleniyor, talihsiz kurbanları ise karanlığın içinde vahşi çığlıklar atıyordu. Günün erken saatlerinde kargalar ile serçeler öfkeli sesleriyle mahalleye eziyet etmiş, pencerelere ve küçük çocuklara saldırmıştı. Viviane ise yaklaşan doğumun mahalledeki kuşlara verdiği tuhaf rahatsızlığın farkında değildi.

Gabe onu kasabadaki ufak tefek işleri için aldığı hantal Chevy kamyonetle hastaneye götürdü. Emilienne hâlâ fırındaydı ve zaman kalmamıştı.

Viviane aracın yolcu koltuğunda, "Geliyor!" diye haykırdı. Yumrukları da karnı gibi sımsıkıydı. Gözlerini acıyla kapatmıştı ve dudağının üzerinde kaygan bir ter tabakası birikmişti.

Gabe eski kamyonetin diğer ucuna uzanıp Viviane'in elini tuttu. Böylesi bir zamanda ona dokunabilmekten zevk aldığı için kendinden biraz iğreniyordu.

"Sık dişini Vivi," dedi. "Birazdan oradayız."

Ameliyat önlüklü iki hemşire Viviane'i çabucak alıp götürürken Gabe'e bekleme odasında kalması söylendi. Hemşireler Viviane'i beyaz, steril bir odada hemen hazırlayıp gıcırtılı ayakkabılarıyla koridora geri döndüler.

Annem tek başına ağlıyor, haykırıyordu. Hemşireleri, Jack'i, hatta annesini çağırıyordu; gerçi Emilienne kızının elini tutacak ya da alnını nemli bir bezle silecek bir

tip değildi hiç. Ve Viviane'in acısı dayanılmaz olduğunda, sancılar onu ortadan ikiye ayıracak kadar şiddetlendiğinde gıcırtılı ayakkabılar nihayet, yanlarında sakinleştirici iğneyle geri döndüler.

Viviane derin bir ağrı kesici uykusuna dalmadan önce, tavandan kocaman kuştüylerinin düştüğünü gördü ve bunu narkozun etkisine bağladı.

Doğduğumda doktor önce elindeki pensleri hayretle inceledi, sonra da bekleme odasına aileyi bulmaya gitti.

Görevli hemşirelerin anlattığına göre, dünyaya geldikten birkaç dakika sonra gözlerimi açmış ve serçeparmağımı ışığa doğru uzamıştım. Öncesinde kürekkemiklerimin üzerindeki benekli kanatlarımı açtığım düşünülünce bu takdir edilesi bir beceriydi.

İkizimin gelişi herkes için sürpriz oldu. Özellikle de onu doğurtmak üzere aceleyle geri gelen doktor için. Daha sonra Henry'ye olanların kanatlarımdan kaynaklanıp kaynaklanmadığı uzun uzun tartışıldı. Ama kanatlar, onun gibi pek çok bebeğin durumunu açıklamıyordu. Yani Henry kadar tuhaf doğan ama tüylü bir ikizi olmayan bebeklerin.

Basın tuhaf doğumumun haberini iki saat sonra aldı. Kısa süre içinde gelmiş, hastanenin koridorlarını doldurmuşlardı, hemşireler onlara kötü kötü bakıyordu. Başhemşire kameraları ve gazetecileri doğumhaneden uzak tutmayı başarsa da penceremizin önünde toplanan dindarlar ellerinde mumlarla, şükür ve korku içinde ilahiler söylüyordu. Öyle yoğun bir kalabalık vardı ki Gabe'in Emilienne'i fırından alıp hastaneye geri dönmesi dört saat sürmüştü. Huzursuz bir kırk beş dakikanın ardından Emilienne, fırını fazla boş

bıraktığını söylediğinde onu yeniden götürmesi bir dört saat daha sürdü.

Orada kaldığımız süre boyunca bir hastabakıcı bizimleydi. Annemin lazımlığını boşalttı ve onu küçük yeşil jöle kuplarından yiyip çikolatalı süt içmeye ikna etmekle uğraştı. Hastabakıcı İncil'in hararetli bir okuruydu ve Mikail, İsrafil ve Azrail'e karşılık gelen tüm kız isimlerini defter kâğıtlarına karalamıştı.

"Gerçekten bir isim bulmak gerekiyor," dedi.

Yeni doğmuş bir bebek olarak kelimenin tam anlamıyla güzelmişim, ya da bana öyle söylediler.

Kara gözlerim vardı ve annem gibi ben de kapkara saçlarla doğmuştum; saç telleri başımın arkasındaki tek lüleye doğru dümdüz iniyordu. Kanatlarım dışında kusursuzdum. Hatta kanatlar bile o kadar kötü değildi. Sadece birkaç günlükken onları kundak gibi etrafıma sarabiliyormuşum.

"Michaela güzel bence," dedi hastabakıcı kapıda dikilirken. "Ya da Raphaela koyabilirsin."

Gabe'in asansörden odaya gelmesi genellikle epey uzun sürüyordu. Önce titreyen parmaklarını, hızla inip kalkan göğsünü zapt etmesi gerekiyordu çünkü. Geldiğinde başını törensel bir darbeyle kapının kenarına vurdu ve terli ellerinde sımsıkı tuttuğu boynunu bükmüş bir demet çiçekle içeri girdi.

"Adını Ava koyabilirsin diye düşündüm," dedi başını ovalayıp çiçekleri hastabakıcıya uzatırken. Hastabakıcı demeti Gabe'in daha önceki ziyaretlerinde getirdiği kah-

verengi çiçeklerin arasına koymadan önce ona muzip bir ifadeyle baktı.

"Hangi meleğin adını Ava koymuşlar acaba?" diye sordu.

"Kuş demek," dedi Viviane yumuşak bir sesle. Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmemeye çalışıyordu ama kendisi de, Gabe de, Emilienne de hâlâ Jack'in kapıdan içeri girmesini umduğunu biliyordu. Çiçek getirmese de olurdu. Özür dilemese bile olurdu. Sadece yanında olmasını istiyordu. Ona ihtiyacı vardı, çünkü mantıklı olan tek şey buydu.

Sonra, bir anda annem Gabe'in iyi yüreğini görüverdi ve kendi yasını unuttu. Bir anda, onda tanıdık bir ruh gördü ve sonraki elli yılı onun uzun kolunun kıvrımında uyuyarak ya da birlikte uzun adımlar atarak –uygun adım– geçirme fikri karşısında gülümsedi. Ama sonra Jack'i, hiç dönmeyen bir aşkı beklediği tüm o ayları düşündü ve kalbini bir kez daha kefenlere sardı.

"Peki o zaman," dedi genç hastabakıcı gözlerini devirerek. "Ona istediğin adı ver, peki ötekinin adı ne olacak?"

Viviane için tüm bu ilginin; muhabirlerin, gazete haberlerinin, onu tapınırcasına takip edenlerin en kötü yanı, ikizlerden sadece birine odaklanmış olmasıydı. Sanki ben tek başına bir varlıkmışım gibi. İkizler bir elmanın iki yarısından başka neydi ki? Sonuçta bir araya gelmelerinin bir nedeni vardı. Ama belki de daha kötüsü, Viviane'in anne yüreğinin derinliklerinde yatan korkunun sebebi; diğer bebekten o kadar da emin olamamasıydı. Oğlan küçük ve sessizdi, bir bebek için fazla sessizdi hatta. Biri onu kuca-

ğına almaya çalıştığında hamur gibi gevşiyordu. Viviane dünyaya bir değil, iki tane tuhaflık getirdiğini seziyordu.

"Henry," diye kararını açıkladı Viviane. "Adını Henry koyacağım."

Gabe gülümsedi. "Ava ile Henry."

Onuncu Bölüm

Viviane Lavender'ın çocuklarının babasının Jack Griffith olduğu çok açıktı; Jack'i tanıyan herkes kardeşimin yüzüne bakınca onu görebilirdi ama kimse bunu dillendirmeye cesaret edemiyordu. Belki de Jack'in babasından, Emiliene'in fırınının önünden her geçişinde kaşlarını çatıp çenesini sıkan huysuz John Griffith'ten çekiniyorlardı. John'un, gazoz tezgâhından ayrıldığı gün Viviane'in yüzüne tükürdüğünü gördüklerine yemin edenler vardı. Viviane o zaman hamileydi ve üzerinde, çıkarmayı bir türlü kabul etmediği o kirli beyaz elbise vardı. John'un uzun ince tükürüğü elbisenin arkasından akıp kaldırıma ıslak, yoğun bir şapırtıyla yapışmıştı.

Pek çokları Jack'in suçsuz olduğunu düşünmeyi tercih ediyordu. Onun bizim varlığımızdan haberi olmadığına inanmak istiyorlardı. Jack doğumumuzdan önceki eylül ayında Whitman Üniversitesi'ne geri dönmüştü. O zamandan beri de gelmemişti. Sonuçta orası dört yüz kilometre ötedeydi.

Ama sonra, ikinci doğum günümüzde Beatrix Griffith bizi ziyarete geldi.

Bu ilk ve son ziyaretiydi.

Onun bahçedeki patikadan yukarıya doğru geldiğini ilk anneannem gördü. Kadının minik, narin adımları kendi kırılgan annesi *maman*'ınkileri o kadar andırıyordu ki Emilienne, Beatrix'i karşılayıp salona buyur etmekten kendini alamadı. Daha sonraları Beatrix'in böyle kısa bir ziyaret için ne kadar da abartılı giyindiğini hatırlayacaktı. Hoş bir gri takım giymişti; belinde kalın bir kemer, ellerinde beyaz eldivenler ve kısa saçının üzerinde küçük tüllü bir şapka vardı. Kâğıt gibi incecik yanaklarına özenle pembe allık sürmüştü.

Annemiz Henry ve beni Beatrix'le tanıştırdığında, Beatrix eldivenli küçük ellerini birleştirdi ve elleri titreyene, gülme çizgilerine gözyaşları dolana kadar hafifçe *mmm* diye mırıldandı.

Hediye getirmişti; bana bir topaç, Henry'ye de ahşap bir oyuncak seti. Ve kanatlarım çenesini gıdıklamaya başlayıncaya kadar beni kucağında oturttu.

Gitmeden önce Viviane'in elini tuttu. "Bunu tek başına yapmak zorunda kalmamalısın," diye fısıldadı.

Beatrix Griffith her zaman bu kadar sessiz bir kadın değildi. Neşeli, hatta şakacıydı ve okuldaki son senesinde sınıfının En Göze Çarpan Kız Öğrencisi seçilmişti. Sınıf arkadaşları rakip futbol takımının maskotunu çalarken, onları ince esprileriyle oyalayan Beatrix'di. Mahallede saçını son moda alagarson modeli kestiren ilk kız oydu; kulaklarında sonbahar rüzgârını hissedip heyecanlanınca, kız arkadaşlarını da saçlarını kestirmeye ikna etmişti. John Griffith mavi gözleri ve güçlü çenesiyle hayatına girdiğinde dizlerinin bağı çözülmüş, arkadaşları eğlenceli Beatrix'lerinde bir değişiklik olduğunu fark etmişti. Çok geçmeden evde oturup John'un aramasını beklemek, mezunlar günü maçına gitmekten daha önemli bir şey haline gelmişti onun için. "Gecikirsem ona ne söylerim?" diye düşünüp endişeleniyor, parmakları huzursuzca kıpırdanıyordu.

Başarısız bir halı satıcısının oğlu olan John, bir kuru temizlemecide teslimat kamyonu şöförüydü. Karıştığı yasadışı işler, sıcak bir yaz akşamında görünmeden uçan bir sineğin vızıltıları gibi küçük dedikodulara, sessiz fısıltılara neden oluyordu. John'la evlendikten sonra insanlar Beatrix'i eskisinden de az görür oldular. Kız arkadaşları çaya çağırdığında Beatrix'in gitmemek için ya da çabucak kalkmak için hep bir bahanesi oluyordu. Yemek hazırlamalıydı. John yemeğini saat tam altıda istiyordu. Evi temizlemeliydi. John geldiğinde yerleri yeni cilalanmış, küveti yeni ovulmuş görmek istiyordu. Ama en önemlisi, Beatrix hamile kalmalıydı, John erkek çocuk istiyordu.

Jack doğduktan kısa süre sonra arkadaşları onu aramaktan artık tamamen vazgeçmişlerdi. Ne anlamı vardı

ki? Bir zamanlar tanıdıkları o şen şakrak Beatrix kayıplara karışmıştı. Belki de uzun yıllar sonra gerçekten ortadan kaybolduğunda hiç kimsenin fark etmemesi bundandı. Ne komşuları, ne eski arkadaşları, ne de fırın işletmekle son derece meşgul olan Emilienne, Beatrix'in artık haftada bir üç somun ekmek için uğramadığını fark etmedi.

Eğer saat altıda eve gelip yemeğini masada bulamamış olmasaydı, yokluğunu kocası bile fark etmezdi.

"Lanet olsun Beatrix!" diye bağırdı John. "Bu ne demek şimdi?"

Karısının hiçbir eşyasının yerinde olmadığını o zaman fark etti. Yatak odalarının bir tarafı bomboş, çırılçıplaktı. Sanki Beatrix orada hiç yaşamamış gibi, sanki John son yirmi üç yılını yarım bir hayat yaşayarak geçirmiş gibi. Karısına seslendi tekrar. Sesinin koca odayı nasıl kolayca doldurduğuna şaşırdı.

Evli oldukları yıllar boyunca Beatrix Griffith, kocasının otoriter bir adam olduğunu bir kere bile düşünmemişti. Belki aklından bir iki kez geçtiyse de insanın aşkı için özgürlüğünü feda etmesi gerektiğini düşünmüştü daima. Düğün gecelerinde yeni kocası gerdek çarşafındaki bekâret kanını dikkatle incelerken kılını bile kıpırdatmamıştı bu yüzden. Ya da Beatrix'in özenle planladığı akşam yemeklerini, istediği gibi pişmedikleri gerekçesiyle köpeklere attığında. Hayır, Beatrix kocasının otoriter bir adam olduğunu asla düşünmemişti. Ta ki oğulları Jack'e, Viviane Lavender'dan ayrılmasını emrettiğini duyuncaya dek. Sonrasında yalnız kaldıklarında Beatrix derin bir nefes almış ve "Bu kadar üzerine gitme hayatım. Jack o kıza âşık," demişti.

John ona hayretle, sanki karısının sesinin hâlâ çıkabildiğini duyunca şok geçirmiş gibi bakıp, "Erkek adam âşık olur mu?" diye cevap vermişti.

John Griffith konserve kokteyl sosisler ve bodrumda bulduğu bir kavanoz şeftali konservesinden oluşan yetersiz akşam yemeğini yedikten sonra yarısı boş odaya gidip yattı. O gece rüyasında uçabildiğini gördü. Gece gökyüzünde yüksekten uçarken bulutların yanağına fısıltılı, soğuk ve ıslak öpücükler kondurduğunu.

Ama bu onun rüyası değildi. Karısının rüyasıydı.

Ertesi sabah John Griffith kendini ağır ve güçsüz hissederek uyandı. Sanki uykusunda kocaman taşlar yutmuş da gücü kendi ağırlığını taşımaya artık yetmiyormuş gibi. Zafer Yolu'ndaki hiç kimse Beatrix Griffith'i bir daha görmedi, John bile. Ama o, Beatrix'in oralarda bir yerde olduğunu biliyordu. Günün birinde çarşafların arasında bulduğu mavi küllere dönüşüp ortadan kaybolmuş filan olmadığını biliyordu. Biliyordu, çünkü Beatrix gittiğinden beri her gece onun rüyalarını görüyordu. Dev pelikan sürüleri, sıcak çikolata kupaları ve yabancı adamların güçlü ellerinin olduğu rüyalar.

Annem tuhaf çocuklarına âşık olmak istemiyordu. Kalbinde Jack'ten başka kimseye yetecek kadar yer olmadığına emindi.

Yanılıyordu.

Şanslıyız ki Viviane anneliği zaman içerisinde giderek daha kabul edilebilir bir şey olarak görmeye başladı. Her şeyin bu kadar kolay olmasına hayret ediyordu. Portakal suyu, kürdan ve bir buz kalıbıyla buzlu dondurma yapmayı;

en derin uykunun ortasındayken bile çocuk odasından gelen sesleri duymayı; sıyrık bir diz ya da dirseğin ne zaman öpülmesi gerektiğini öğrenmek, hepsi çok kolay olmuştu. Dahası, endişe etmeyi öğrenmişti. Sevginin tek yoldaşının keder olduğunu düşünen Viviane, endişenin de sevgiyle el ele olduğunu öğrenmişti.

Üçüncü doğum günümüz geldiğinde Henry'nin ağzından henüz tek bir ses bile çıkmamıştı. Bir ciyaklama, sızlanma, homurtu, inilti, bir ıh sesi, hiçbir şey. Oysa diğer gelişim evrelerine gözle görülür hiçbir zorluk çekmeden ulaşmıştı. Tıpkı benim gibi o da ilk dişini on iki haftalıkken çıkarmıştı, birinci doğum günümüzde kendi başına ayakta durabiliyordu ve sadece birkaç ay sonra yürümeye başlamıştı. Tüm bunlara rağmen sessiz olması annemi pek rahatsız etmiyor ya da kendine öyle söylüyordu. Hem belki Henry gülmeyi sevmiyor olabilirdi. Ya da dokunmayı. Büyülenmiş gibi boşluğa gözlerini diktiğinde Viviane'in hiçbir şekilde, hatta çaydanlığı demir tencereye vurarak bile onun dikkatini çekememesinden de bir anlam çıkarmaya gerek yoktu.

Doktorların elbette Henry konusunda kendi teorileri, özel tanımları ve kelimeleri vardı. Birbiriyle çelişen teşhisleri, ilaçları, tıbbi önerileri vardı.

Anneminse kendi fikirleri vardı. En güzel porselen kâselerini avluya koydu ve Henry'yi sekiz ay boyunca her gece onların içinde biriken suyla yıkadı. Çünkü yağmur suyuyla yıkanan bazı bebeklerin yaşıtlarından daha erken konuştuklarını duymuştu. Bu Henry'nin konuşma becerilerinde herhangi bir gelişim sağlamadıysa da bir süre sonra

Viviane, onun teninin artık Seattle'ın taze ve ıslak yağmuru gibi koktuğunu fark etti.

Anneannemiz Henry'nin tek sorununun İngilizceden başka bir dili bilerek doğması olduğuna inandırmıştı kendini. Henry'ye önceki hayatından hatırladığı Fransızca ve İtalyanca dillerinde konuştu. Emilienne'in ikimize, Viviane'den çok daha fazla Roux soyundan olan kişilere gösterdiği en büyük ilgi buydu. Belki de sorun buydu. Belki benim kuştüylerim Emilienne'e, Manhattan'daki bir dairenin köşelerinde toplanmış kuştüylerini hatırlatmıştı. Belki Henry'nin konuşmaması Emilienne'e hâlâ gölgelerin arasında gezinen üç sessiz, saydam sureti hatırlatmıştı.

Çoğu çocuğun okumaya başladığı yaşa geldiğimizde, Viviane geceleri gökyüzüne bakıp Henry'ye bir tür dil vermesi için, kendisinin iyi bir anne olduğuna dair bir işaret, daha iyisini yapmak için bir yol göstermesi için gizlice yalvarıyordu. Yatmadan önce Henry'ye bir şeyler okuyordu, hikâyeleri ilgiyle dinleyişine kafasını takmıştı. Eve gelip Henry'yle çalışması için bir uzman tuttu. Ancak Henry uzmanın gösterdiği sayıları ya da harfleri bildiğine, *merhaba* ile *hayır* kelimelerini ayırt edebildiğine ya da bir kart uzatıp, "Bu bir ev. Evin resmini gösterebilir misin? Henry?" dediğinde anladığına dair hiçbir belirti göstermiyordu.

Sonunda herkes umudunu yitirdi. Anneannemiz kendi kendine konuşurken kullandığı yarı Fransızca, yarı İngilizce dilde Henry'yle daha isteksizce konuşuyordu artık. Annemiz her gece ona kitap okumaya devam ediyor, özellikle de Gabe'in kütüphaneden aldığı marangozluk konulu ya da güneyli kahverengi kivi kuşunun ve uçamayan başka

kuşların kanat genişliğinden söz eden kitapları okuyordu. Ve tabii ki Henry hâlâ yıkanıyordu ama banyo musluğundan akan suyla ve teninin taze yağmur kokusunu bastıran kömür sabunuyla. Viviane artık Henry'nin diğerlerinden farklı olduğunu kabullenmişti. Benim de.

Annem tuhaf çocuklarına en uygun yerin evimiz ile tepenin sınırları içerisinde olduğuna karar vermişti. Küçüklüğüm ailedeki tanıdık yüzler arasında geçti. Cana yakın, güler yüzlü, dudağının kenarında bir keder izi gizli olan annem; sert ama güzel, gözlerinin etrafındaki çizgilerde geçmişinin acıları olan anneannem. Wilhelmina Dovewolf. Nazik dev Gabe. Ve benim sessiz, kanatsız diğer yarım Henry.

Bazı ikizler kendi dillerini konuşur, "ikiz dillerini". İkizlerin aynı rüyaları gördüklerini, birinin canı yandığında ötekinin de acı duyduğunu anlatan hikâyeler vardır. Hatta aynı zamanda, dakikası dakikasına aynı anda ölen ikizlere dair bir vaka bile duymuştum. Oysa Henry'yle aramızda böylesi bir bağ olduğunu hiç hissetmiyordum. İkizim hep kendi dünyasındaydı, bu kutsanmış, başkalaşmış halimle benim bile giremediğim bir dünyada. Henry sadece bana daimi yalnızlığımı hatırlatmak için ikizim olmuş gibiydi. Onunla aramızdaki bağın aslında ne kadar güçlü olduğunu öğrendiğimizde neredeyse çok geç olacaktı.

İşte yine karşıma çıkmıştı. *Kader.* Çocukken bu kelime çoğunlukla benim tek arkadaşımdı. Yalnız gecelerde karanlık köşelerden fısıldardı bana. Baharda kuşların şarkısında, soğuk bir kış gününde kuru dalların arasında esen

rüzgârın sesindeydi. *Kader*. Hem ıstırabım hem avuntumdu. Koruyucum ve kafesimdi.

Beş yaşıma girmeden önce, dindarlar bana bağlılıklarını göstermek üzere yığınlar halinde Zafer Yolu'nun sonundaki eve gelmeyi bıraktılar. Nihayetinde çok azı yerel gazetede *Yaşayan Melek* hakkında yazanları hatırlar oldu. Peki bu ne anlama geliyordu? Güvende olduğum mu, yoksa yalnız olduğum anlamına mı? Annem bu yüzden sürekli yalnızlığımı düşünür oldu. Ya da sıkıldığımı. Gabe'in bana uçmayı öğretmeye karar vermesinin nedeni belki de buydu.

Gabe boş günlerini evin arkasına kurduğu atölyede geçiriyor, benimkiyle aynı genişliğe ve aynı hatlara sahip kanatlar yapmak için durmadan uğraşıyordu. Kuşları incelemişti; arka bahçemizdekileri, ilkokul kütüphanesinden aldığı kitaplardakileri. Kanatlarımı ve büyüme ataklarımı ölçtü, yakından inceleyebilmek için Viviane'den döktüğüm tüyleri toplamasını istedi.

"Gerçekten uçması gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Viviane bir gece Gabe'e. Salonda oturuyorlardı; Viviane klavsenin karşısındaki berjerde, Gabe ise pencerenin kenarındaki sedirde. Kedilerimizden biri Viviane'in kucağında oturuyordu. Taş şöminede küçük bir ateş çıtırdıyor, Viviane'in saçında kırmızı parıltılar yaratıyordu.

Artık yirmi beşinde olan Viviane saçını uzatıp yanaklarına soğuk krem sürerek ve bunu tıpkı kanatlarımı düzeltirkenki gibi özenle yaparak genç görünmeyi sürdürüyordu. Ayakkabı giyme alışkanlığını yeniden kazanamamıştı. Zaten gerek de yoktu. Annem bizi hastaneden eve getirdiği günden beri Zafer Yolu'ndaki o tepeden hiç ayrılmamıştı. Bunun

nedenini düşünmek için kendine izin verdiğinde anlamıştı ki hâlâ bekliyordu. Jack'in ona dönmesini bekliyordu.

Viviane, bakışları alevlerde kaybolmuş Gabe'e gözucuyla baktı. Gabe'i yakışıklı bulmuyor filan değildi. Buluyordu. Bazen kendini onu incelerken yakalıyordu. Mutfak dolabına uzanıp rahatça bir kap alışını, sallanan sandalyenin kavisli ayağını zımparalarken hareket eden kol kaslarını izliyor ve ellerinin tenine dokunduğunda nasıl hissettireceğini, kalçalarını kendisininkine doğru çekerken o ellerin nasıl güçlü olacağını hayal ediyordu. Fakat bu hayallerde daha fazla kaybolmadan Jack'i hatırlıyor ve dünyası yeniden yerle bir oluyordu.

"Uçmaya pek hevesliymiş gibi görünmüyor," dedi Viviane. Bu doğruydu. Bütün elbiselerimin sırtına diktiği kurdeleleri bağlamayı öğrendiğimde, en rahat uyuma pozisyonunun kanatlarımdan biriyle burnumu kapatarak yatmak olduğunu fark ettiğimde, kanatlarımı odanın öbür ucundaki mumu söndürebilecek kadar kuvvetle ve hızla açmayı başardığımda, kanatlı bir kız olmak konusunda yeteri kadar ustalaştığımı düşünmüştüm. Uçabileceğim aklımın ucundan bile geçmemişti.

"Henüz hevesli değil belki ama istediğinde ben hazır olacağım," dedi Gabe. Bir süre önce Viviane'in çocuklarının bir babaya ihtiyacı olduğuna karar vermişti. Bizi hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordu. Gabe'in bildiği bu dünya, kanında asalet dolaşan Romanyalı bir güzele bile hazırlıklı değilken kanatlı bir çocuğa nasıl davranırdı? Ya da kucaklanıp öpülmeye bile tahammül edemeyen, yalnız kalmak isteyen bir çocuğa? Mesele şu ki Gabe bir baba-

nın nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Babası olsaydı başka türlü olurdu belki. O da sırtına el yapımı kanatlar bağlayıp ahşap atölyesinin çatısından kazara düşerek iyi bir babayı taklit etmeye çalışıyordu. Henüz Henry için ne yapacağına karar verememişti.

"Ayrıca," diye devam etti Gabe, "uçması gerekmese kanatları olur muydu?"

Annemin buna bir cevabı yoktu.

Gabe'i ve uçma çabalarını bacakları olmayan bir çocuğun umutlu fakat yanlış yoldaki babasının, merdivenlerle dolu bir ev satın almasını izler gibi izliyordum. Bir süre sonra Gabe bana sabah selamı verirken *beni* değil, dev bir çift kanadı selamlıyormuş gibi hissetmeye başlamıştım; bir kız değil, sadece kuştüyleriydim.

1952 yılında dünyanın geri kalanı gibi Zafer Yolu da bazı değişimler geçirdi. İki yıl önce Cooper ailesi bizimkinin yanına bir ev yapmıştı. Baba Zeb Cooper kızıl saçlı, yün gibi gür sakalları olan, geniş, tehditkâr adımlarla yürüyen sessiz bir İrlandalıydı. Hayat dolu bir sarışın olan karısı Penelope, anneannem tarafından hemen fırında yardımcı olması için işe almıştı. İki çocukları vardı: sessiz ama Henry kadar da sessiz olmayan oğulları Rowe, tanıştığı herkese yaşını (sekiz) ve bir sonraki doğum gününe kaç ay kaldığını (on bir) ilan eden kızları Cardigan.

Cardigan Cooper benim ilk arkadaşımdı ve yıllar boyunca da tek arkadaşım olarak kaldı.

Ben bahçede çamurdan turta yaparken Cardigan çitlerin üzerinden bana bakarak, "Sen kuş musun, melek misin, nesin?" diye sorduğu gün arkadaş olduk.

Omuz silktim. Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum; daha önce düşünmediğim için değil, henüz karar veremediğimden. Anladığım kadarıyla kuş olmadığım kesindi. Ama insan olduğumu da söyleyemezdim. Zaten insan olmak ne demekti ki? Farklı olduğumu biliyordum ama bu da beni herkes kadar insan yapmaz mıydı? Yoksa ben *başka bir şey* miydim? Bilmiyordum. Ve sadece sekiz yaşında olduğum için "Sanırım ben sadece bir kızım," demekten daha uygun bir cevap bulmaya yetecek zamanım, enerjim ya da zekâm yoktu. Ben de öyle dedim.

"Yani, kuş olmadığın kesin," diye cevap verdi Cardigan. "Kuşların burnu olmaz, elleri, kulakları filan da olmaz. Sanırım evet, sen sadece bir kızsın. Gelip seninle oynamamı ister misin?"

Başımı evet anlamında salladım. Cardigan çitlerin üzerinden atladı ve çekinerek birbirimizi inceledik.

"Haydi uç da göreyim," dedi.

Başımı iki yana salladım.

"Neden? Daha önce denedin mi?"

Denememiştim. Yeni arkadaşımın beni bahçedeki kiraz ağacına tırmanmaya çabucak ikna edebilmesinin sebebi buydu galiba. Yani neden daha önce denememiştim ki? Bir dalın üzerinde temkinle durduğumu, dalın ağırlığımla nasıl büküldüğünü hatırlıyorum. Aşağıya, Cardigan'ın sarışın kafasına ve "Atlayacak mısın?" diye soran beklentiyle dolu yüzüne baktığımı hatırlıyorum.

Hem uçmayı, hem düşmeyi umarak ve iki seçenekten de eşit derecede korkarak gözlerimi kapadım. Atladım. Ve hemen, hafifçe yaralı ve kanayarak yere indim.

Cardigan bana baktı. "Eh, uçamadığın kesin. Sanırım gerçekten sadece bir kızsın."

Sıyrılmış dizimden akan kana yüzümü buruşturarak baktım. "Melek olmadığımı nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Ah. Bu çok basit, aptal." Cardigan kahverengi kanatlarımdan birine hafifçe dokundu. "Meleklerin kanatları beyaz olur."

Çarpık ayaklarına bakan biri gibi kanatlarıma baktım. Görünüşte hiçbir işe yaramayan ve küçük çocukların bakışlarına maruz kalmadan yolda yürümemi imkânsızlaştıran bir rahatsızlıktı. Annemin bizi Zafer Yolu'nun sonundaki evde kapalı tutmak konusundaki kararına neredeyse hiç karşı çıkmamamın nedeni de buydu. Orası bizim için daha güvenliydi. Tuhaf kimseler için dışarıda her köşe başında tehlikeler gizliydi. Benim kuştüylü uzuvlarım, Henry'nin konuşmayan dili ve annemin kırık kalbini düşününce tuhaf değil de neydik biz? Anneannemin itibarının altına sığınan annem, ben ve kardeşim tepede kaldık, hiçbirimiz kapıyı açıp kaçmaya hevesli değildik. Aramızdan ikisi bunu asla denemedi bile.

Ama ben denedim.

Mahalleli çocuklar akşam yemeğinden sonra genellikle tepede toplanır, saklambaç ya da hepsini nefessiz bırakacak hoyrat bir oyun oynarlardı. Onları tepenin gözetleme için en uygun yerinden, yani Zafer Yolu'nun sonundan, pencereme küçük yüzümü yaslayıp izleyen ben bile nefessiz kalırdım. Aralarında Cardigan vardı elbette, onun ağabeyi Rowe ve Mart Flannery'nin oğlu Jeremiah Flannery vardı. Jeremiah pek iyi bir çocuk değildi ama Zafer Yolu'nda oturuyordu

ve oyun arkadaşı olmak için gerekli tek koşulu sağlıyordu; orada bulunmak.

Yine bu oyunlardan birini oynarlarken Cardigan yaralı bir kuş buldu. Bizim evi komşumuz Marigold Pie'ınkinden ayıran avluya uzanmıştı. Bir sığırcıktı. Kanatlarını çırpıyordu, kafası büyük ihtimalle kan yüzünden kırmızıydı ama nasıl emin olabilirdi ki? Kuşların kanı da insanlarınki gibi kırmızı mıydı?

Jeremiah Flannery, Cardigan'ın yanına geldi. Kuşa baktı ve ayağını havaya kaldırdı. Üzerine bastığında hepimiz kuşun kanadının korkunç bir sesle kırıldığını duyduk. Ve hepimiz, Cardigan'ın kasığına vurduğu ani darbeyle inleyen Jeremiah'nın sesini de duyduk. Attığı sert tekme küçük Jeremiah'nın sol testisinde hasar bıraktı. Ona sonraları hitap ettikleri isimle Jerry, karısını hamile bırakamamasının nedeni olarak bu olayı gösterecekti.

Saatler geçip diğer çocuklar yemeklerini yemek ve gece banyolarını yapmak üzere eve döndükten sonra penceremden gizlice çıktım, evin hemen yanındaki yaşlı kiraz ağacından aşağıya indim. Bahçeden aldığım bir kürekle ciyaklayan kuşu çektiği acılarından kurtardım ve hıçkırıklarla tepeye geri tırmandım. Uçamayan kuşlarla kurduğum ilk ilişki böyle olmamalıydı.

John Griffith hayatının sonuna dek kendisini terk eden eşinin rüyalarını görmeye devam etti. Her gece ayakta uyurken, siyah kumlu sahillerde kutup ayıları, dikenli egzotik meyve dilimleri, küçük porselen çay fincanları görüyordu. Uyumaktan korkar olmuştu, gece çökünce gölgelerde saklı

şeylerden korkan küçük bir çocuk gibi ödü kopuyordu. 1950'lerdeki bütün iyi ev kadınlarının ecza dolaplarında sakladığı şu küçük, beyaz haplar, yani uyku ilaçları kutup ayılarının ağır çekimde hareket etmelerini sağlamaktan başka işe yaramıyordu.

Bu uykusuzluk dışarıdan çok dayanıklı görünen John Griffith'i mahvetmişti. Önce kilo aldı; bu birkaç kilo kemerini bağlamasını daha da zorlaştırdı. Sonra birdenbire o kiloları verdi, ardından on kilo daha kaybetti. Sararıp soluyordu. Bir sabah uyandığında başındaki tüm saçları yastığının üzerinde bir yığın halinde buldu. Gözleri, kulakları kötüleşmeye başladı. Hiçbir şeye eskisi gibi odaklanamıyordu. Konuşurken kelimeler dudaklarında eriyip gidiyordu sanki.

Artık üzerinde hep eski bir bornoz ve karısına ait olduğu şüphe götürmeyen bir çift pelüş terlikle dolaşan John Griffith gibi, fırının arkasındaki küçük evi de darmadağınıktı.

Sonra Henry'yle onuncu doğum günümüzü kutlamadan sadece birkaç hafta önce, alışılmadık şekilde güneşli bir şubat sabahında John Griffith fırına geldi.

Anneannem tezgâhın ardındaki karatahtaya o günün spesiyalini *–mille-feuille–* yazıyor, Penelope ise Moss kardeşlerden birinin siparişi olan çikolatalı ekler kutusuna son dokunuşları yapıyordu. Kapıdaki zillerin sesini duyan Penelope neşeli sesiyle, *"Hemen sizinle ilgileniyorum!"* demek üzere başını kaldırdı. Ama karşısında yakalarını birleştirdiği yırtık pırtık bornozu ve kadın terlikleriyle John Griffith'i görünce, Emilienne'in omzuna dokunmaktan başka bir şey yapamadı.

Emilienne'in bir zamanlar heybetli bir adam olan John Griffith'i tanıması bir dakika kadar sürdü. Tanıdığında gözlerini büyütüp panikle öylece bakakaldı. John Griffith dükkânda sağa sola dolanıp burnunu tezgâha dayadı ve camın üzerine nefes vererek buğu izleri bıraktı. Eserini incelemek için geri adım atarken başını kaldırdı ve Emilienne Lavender'ın gözlerinin üzerine dikili olduğunu gördü.

"Tek istediğim," diye fısıldadı.

Emilienne elini boğazına götürdü. Önce Penelope'ye, sonra da karşısında dikilen adama baktı.

"Kusura bakmayın," dedi öksürerek. "Ne istemiştiniz?"

"Şu lanet olası sefil hayatım boyunca tek istediğim," dedi John yumruklarını önündeki tezgâha vurarak. Moss kardeşlerden biri, ekler kutusundan aldığı bir parçayı gergin bir ifadeyle yemeye başladı.

John titreyen parmağını Emilienne'e uzattı. "Sensin," dedi sadece ve gitti.

İlk defa anneannemin söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

"Zavallı adamın yardıma ihtiyacı var," diye mırıldandı Penelope. Moss onu başıyla onayladı.

Fırındaki bu olaydan birkaç hafta sonra, ihtiyaç duyduğu yardım John Griffith'in kapısında belirdi. Bu yardım, yanında Whitman Üniversitesi'nden çerçeveli bir diploma; sağ gözünde başlamış hafif bir tik; karısı Laura Lovelorn ve onun parasıyla geldi. Bu para Jack'in ne kadar işe yarar olduğunu kanıtlamaya hazırdı.

İnsanlar onun, yani Jack Griffith'in büyümüş halinin, babasının işlerini devraldığını, o sefil evi hiç olmadığı kadar etkileyici bir hale getirdiğini görmenin ne kadar tuhaf ol-

duğunu konuşuyordu. Mahalle büyülenmiş izlerken mutfak teknoloji harikası aletlerle doldu. Krom bir tost makinesi, kahve makinesi, bulaşık makinesi ve yeni alınmış bir *Tupperware* saklama kabı seti. Formika bir yemek masası ve krom ayaklı, naylon minderli sandalyeler, GE marka güneş sarısı bir buzdolabı. Salonda geniş bir kanepe, bambu sandalyeler, güneş şeklinde bir saat ve Jackson Pollock'un orijinal eseri olduğu tahmin edilen bir tablo vardı. Evin duvarları zamanın popüler renkleri olan şeker pembesi, limon küfü ve açık maviye boyanmıştı; odalar kafa sallayan seramik köpekler, ananas şeklinde buz kovaları, bir çift fino köpeği biçiminde küllüklerle dekore edilmişti. Jack evin arka tarafına ahşap paneller ve duvardan duvara halıyla kaplanmış bir hobi odası ekletti. Arka bahçeye fasulye şeklinde bir havuz yapıldı, tepesine sert bakışlı bir Tahiti heykeli konuldu; çatısı kamıştan bir bar kuruldu, içine *mai tai* ve *mojito* kokteylleri için rom ve brendi depolandı. Yeni bir çamaşır makinesi ile kurutma makinesi alındı ve onları kullanması için bir de hizmetçi tutuldu. Ve eve bitişik garaja gıcır gıcır bir Cadillac Eldorado park edildi. Abartılı yüzgeç biçimli kuyruğundaki mermimsi farları ve geniş, beyaz jantlarıyla piyasanın en büyük otomobiliydi.

Jack ile karısı miraslarını sadece bencilce amaçlar için kullanmıyorlardı. Hiç ilgisi yoktu. Sonuçta Laura Lovelorn iyi bir kadındı ve erkekler iyi kadınlardan daima etkilenirlerdi. Bu yüzden eve yapılan yeniliklerin parası ödendikten sonra Jack, babasının birkaç seanslık elektroşok tedavisinin parasını da ödedi. Daha sonra yerel hayır kurumlarına birkaç yüklü bağışta bulundu. Karısıyla birlikte yılda en

az üç kez şaşaalı partiler veriyor, komşuları ve itibarlı kişileri davet ediyorlardı. Dengesiz babasını Fatima Inês'in yatırıldığına inanılan o psikiyatri hastanesine yatırdıktan sonra, Jack Griffith'in artık babasının gölgesinde olmadığı sonunda kesinleşti. Şimdi evin girişindeki pembe, buzlu cam lambanın altında duran John değil, Jack'ti.

Jack Griffith'in temelli döndüğü anlaşılınca komşularının çoğu Zafer Yolu'na ne zaman gideceğini merak etmeye başladı. Fakat bir süre sonra meraklanmayı bıraktılar. Doğumumuzdan beri hâlâ evden çıkmamış annem Jack'in döndüğünü bile bilmiyordu; sonuçta bunu ona kim söyleyebilirdi ki? Emilienne'in söylemeyeceği kesindi. Jack'in kendine özgü sabun ve araba cilası kokusunu bastırır umuduyla puro içmeye başlamıştı. Tütünün ağır kokusu olmasa Jack'in kokusu bir yolunu bulup Viviane'in hassas burnuna ulaşabilirdi çünkü. Peki ya Gabe? Gabe o etkileyici arabanın durduğu garaj yoluna gidip Jack'in suratını yumruklama isteğini bastırmaya çalışmakla o kadar meşguldü ki, onun döndüğünü Viviane'e söylemek aklından bile geçmiyordu.

Bense adını Cardigan'dan duyduğum Jack Griffith'in dönüşünden çıkarılabilecek anlamlardan elbette bihaberdim. Fakat havada kesinlikle bir farklılık vardı ve bunun kaynağı anneannemin puro dumanı değildi.

Cardigan'la sık sık "Pislik herif kim?" oyunu oynuyor, annemi büyütmek zorunda olduğu iki çocuğuyla yalnız bırakıp gidebilecek kadar namussuz olduğunu düşündüğümüz mahalleli adamların isimlerini hızlı hızlı sayıyorduk. En

çok andığımız isim, oğlu Dinky savaşta öldüğünden beri çöken, anneannem yaşlarında bir adam olan Amos Fields'dı.

"Belki de annen onu teselli etmeye çalışmıştı," diye bir fikir ortaya attı Cardigan.

Başımı salladım. Belki de.

İçten içe babamızın Gabe olduğunu düşünüyordum hep. Sonuçta Gabe, doğduğumuzdan beri bizim evde yaşıyordu. Marangozluk mesleğinde iyi bir isim yaptıktan, artık tek bir oda ve koridordaki ortak banyodan fazlasına gücü yetecek duruma geldikten sonra bile gitmemişti.

Bu kadar uzun kalmasının nedeni başka ne olabilirdi ki?

On Birinci Bölüm

On üçüncü doğum günümüzden birkaç ay sonra Henry, annemin tepede sürdürdüğü korumacı yönetimden azat edildi. Tam on üç yıl. Annemin bize bu yaşamı dayatırken gerçekten de bizim iyiliğimizi mi, yoksa kendi iyiliğini mi düşündüğünü merak ediyordum sık sık. Her şeye rağmen nazik devimiz Gabe, Henry'yi dışarı çıkarmak konusunda annemi nihayet ikna etmişti.

Gabe ile Henry çok iyi bir ikiliydi. Eski Chevy kamyonetle kasabada geziyorlardı. Gabe uzun kollarını ve bacaklarını sürücü koltuğunda rahatsızca bükerek oturuyor, Henry ise yolcu koltuğunda ritmik hareketlerle kulaklarına dokunuyordu.

Gezintiye çıktıkları bir gün eve dönerken Gabe, yırtık döşemenin üzerinde oturmuş, kalın bir kâğıt destesinin üzerine mum boyalarla bir şeyler çizen Henry'ye şöyle bir baktı. Henry'nin çizimleri bir gün önce çizdiği kargacık burgacık çember ve dikdörtgenlerden farklıydı. Gabe garajın önüne park etti ve Henry'ye doğru eğildi. Ona dokunmamaya özen göstererek, "Ne çizdin bakalım Henry?" diye sordu.

Henry başını kaldırdı ve kâğıtlarıyla mum boyaları kenara attı. Tek kelime etmeden kamyonetten indi ve aceleyle eve giden merdivenleri çıkmaya başladı.

Henry, yol işaretleri ve ev numaraları da dahil olmak üzere mahallenin detaylı bir haritasını çizmişti.

Herkes uyuduktan sonra Gabe, Viviane'in odasına girdi ve çizimi yatağının üzerine koydu.

Annem başucundaki lambanın ipini çekti, ışıkta gözlerini kırpıştırarak yatağında duran kâğıdın ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Gabe sağa sola yürüyordu. "Henry yaptı."

Viviane çizimi alıp inceledi. Zafer Yolu'nun sonundaki tepede bulunan ev, fırın, okul, gerçek kapı numaraları ve sokak adları, hepsinin sonunda da Phinney Tepesi'ne yeni inşa edilmiş polis karakolu vardı.

"O çizdi," diye açıkladı Gabe.

"Ne? Hayır. İmkânsız." Viviane kâğıdı yere attı.

Gabe kâğıdı yerden aldı ve derin bir nefes verirken tuhaf ve sarsılmış görünen Viviane'e baktı. "Bu iyi bir şey Vivi. Artık zihninde bir şeyler olup bittiğini biliyoruz; sadece oraya ulaşmanın bir yolunu bulmalıyız."

Viviane yeniden lambaya uzanıp ipi çekti ve Gabe'i karanlıkta bıraktı. Odadaki tek ışık, Viviane'in yastığına vuran gümüş ay ışığıydı. "İnanılmaz bir elyazısı var, değil mi?" dedi Viviane nihayet.

"Evet, inanılmaz."

"Şu *L*'yi gördün mü? Çok etkileyici. Ben bile *L*'leri o kadar güzel yapamıyorum."

"Ben de."

Sonra Gabe alt kattaki odasına geri döndü. Yatağına yattı. O da Viviane de kendi katlarında endişe içinde düşünürken birbirlerini uykuda sanıyorlardı.

Gabe ertesi sabah gün doğmadan mutfak tezgâhındaki kahve makinesinin sesiyle uyandı. Viviane korkunç bir uykusuzluk hastalığı çekiyordu. Gabe onun bu durumunu başka kimsenin bilip bilmediğini merak etti. Evdeki herkes uyurken Viviane gecelerini mutfak penceresinden karanlık gökyüzüne bakarak geçiriyordu. Gabe sık sık onun yanına gitmeyi düşünüyordu. Belki nihayet doğru şeyi söylerdi. Belki onu güldürürdü. Ve sonra belki ikisi gerçekten konuşurlardı. Aynı yerde yaşayan iki kişinin mecburen kurduğu, *"Biraz daha süt alır mısın?"* ya da *"Tuvalete önce sen girebilirsin,"* gibi cümleler dışında bir şeyler. Belki olurdu ama Gabe o günün bugün olmadığını kabullenmeye hazırdı. Hızlı bir duş aldı ve gün doğumunu tek başına izlemek üzere bahçeye çıktı.

Şakayıkların alt dallarındaki beyaz bir çiçeğe baktığını sanıyordu sadece. Sonra çiçeğe dayalı pembe bir burun gördü. Bahçede ilerleyip o küçük şeyi aldı ve içeri götürdü. Patilerindeki çamuru mutfak lavabosunda yıkadı. Onu şaş-

kınlık içinde sevip okşarken, Viviane elinde yeni yıkanmış çamaşırlarla dolu sepetle bodrum katından çıktı.

"Bu ne böyle?" diye sordu mutfak lavabosunun önünde durarak.

"Sanırım bir köpek."

"Ah."

Yirmi santimetreyi geçmeyen boyu, koca patileri ve guruldayan karnıyla bir yavru köpekti. Viviane süt şişesinin üzerindeki kaymağı bir kaba döktü ve kabı yere koydu. Öylece durup kaymağı yalayan köpeği izlediler.

Gabe, Marigold Pie'ın bahçesindeki kırık kapıyı onarmaya gittikten çok sonra bile Viviane hâlâ mutfakta köpekle birlikteydi. Köpek kaymağı bitirmiş, muşamba zeminde kayarak ilerlemiş, buzdolabının alt kısmını kokluyordu.

Yıllar önce Jack Griffith'in öpücüğü, Viviane'in ensesinde kelebek şeklinde, çilek renginde bir yanık izi bırakmıştı. Üzerine sürülen bolca gül yağıyla izi sonunda beje dönmüştü. Viviane gergin olduğunda hep burası kaşınırdı. Mutfağa yaklaşan ayak seslerini duyduğunda Viviane yine ensesini kaşıyordu.

Henry için masaya portakal marmelatlı bir dilim kızarmış ekmek koydu. Kahvaltısı hep buydu, sabahları başka bir şey yemiyordu. Henry oturduğunda Viviane onun saçını okşamamak için kendini zor tuttu.

Ekmeğini yerken Henry, yavru köpeğin beceriksizce çamaşır sepetine tırmanışını, başını Viviane'in temiz ve beyaz havlularına sürüp hoşnut sesler çıkarışını, sonra da yavru köpeklere özgü derin bir uykuya dalışını izledi. Yavaşça masadan kalktı. Sonra, kocaman ergen kollarını ve bacak-

larını kıvırarak, çamaşır sepetindeki yavru köpeğin yanına oturdu. Uzanıp bir parmağını köpeğin sırtında gezdirdi, gövdesinin yanındaki sarı tüylerin üzerinde daireler çizdi. Yavru köpek bir gözünü açtı. Henry bir gözünü kapadı. Yavru köpek kulağını kaşıdı. Henry de kendi kulağını kaşıdı. Henry esnedi. Yavru köpek de tiz bir ses çıkararak esnedi. Sonra Henry'yi dürtükleyerek yere devirdi. Henry yerde sessizce gülüyordu. Toparlanınca derin bir nefes aldı ve *"Trouver!"* dedi.

Bunu duyan Viviane elindeki kabı yere düşürdü. Porselen kırıklarının arasında, "Evet," dedi. Henry'nin ilan ettiği şey onun için Henry mi demekti, köpek anlamına mı geliyordu, yoksa ikisinin karışımı mıydı bilmiyordu ama o günden sonra köpeğin adı Fransızcada "bulmak" anlamına gelen Trouver olarak kaldı.

Emilienne, Henry'nin başka bir dil bildiği yönündeki düşüncesinde tamamen haklı çıkmamıştı. Henry her dilden belirli kelimeleri alıyordu. Mesela *eldivenlerini* değil *moufle*'lerini giymesine yardım edilsin; akşam yemeğinde *bezelye* değil *petit pois* pişirilsin; öğlen ise önüne *greyfurt* değil *pamplemousse* koyulsun istiyordu. Emilienne *temiz* yerine *saf* deyince hoşuna gidiyordu; *çatal, bıçak* ya da *tabak* yerine *bardak* ve *kaşığa* meyilliydi. *Kuru dal, ıvır zıvır* ve *mağara* kelimelerini seviyordu. Sonraları *kasık* kelimesinden nefret edecek ve *meme ucu* yerine *mamelon* demeyi tercih edecekti.

Henry kendine özgü yollarla iletişim kurmaya devam etti. *Karamel*, iyi anlamına geliyordu, *dezenfekte* ise kötü demekti. Gabe'e *sedir* diyordu, bunu Gabe'in atölyede çalış-

tıktan sonra ellerinde kalan ağaçsı kokulara bağlıyorduk. Ben Latince *kuştüyü* anlamına gelen *pinna*'ydım. Annemiz ise *denizyıldızının* Fransızcası olan *étoile de mer*. Annemin ismine hiç kimse bir açıklama getiremedi.

On İkinci Bölüm

Kuzeybatı Pasifik göğü altında doğanlar nergisler gibidir; uzun, soğuk, küskün bir yağmurun ardından elde ederler güzelliklerini. Henry, annem ve ben Kuzeybatı Pasifik bebekleriydik. Çatıya tıpırtıyla düşen ilk yağmur damlalarında, huzurlu bir hüzün yerleşirdi evin üzerine. Üçümüz karanlık ve ıslak günleri eski yorganların altında oturup ıslak gökyüzüne iç çekerek geçirirdik.

Viviane koku almak konusundaki güçlü yeteneğiyle gözlerini kapatıp mevsimi sadece yağmurun kokusundan anlayabilirdi. Yaz yağmuru yeni biçilmiş çimler gibi, yabanmersini, ahududu ve böğürtlen suyuyla boyanmış ağızlar gibi kokardı. Işıl ışıl takımyıldızlarını izleyerek geçirilmiş

geceler gibi, yeni yıkanmış, dışarıdaki ipte kuruyan çamaşırlar gibi, barbekü gibi, 1932 model bir Ford Coupe'nin içindeki kaçamak öpücükler gibi kokardı.

Sonbahar yağmurlarının ilki üzerine su dökülmüş kamp ateşi gibi dumanlı kokardı; sanki toprak, sıcak yaz ayları boyunca kavrulmuş gibi. Yakılmış kuru yapraklar gibi, yeni onarılmış bir baca gibi, kestane kebap gibi, ahşap atölyesinde uzun saatler geçirmiş bir adamın elleri gibi kokardı.

Viviane sonbahar yağmurunu pek sevmezdi.

Kışın yağmur buz kokardı; kulakları, yanakları, gözkapaklarını yakan soğuk hava kokardı. Kış yağmuru yorganların, battaniyelerin altına gizlenmek içindi. Ağızları, burunları yün atkılarla sarmak; altındaki hırıltılı nefeslerin çatlamış dudaklara vuran nemini hissetmek içindi.

Ilık bahar yağmurlarının başladığı ilk dönem, saygıdeğer kadınlara külotlu çoraplarını çıkartır, çocuklarıyla çamurlu su birikintileri etrafında koşturturdu. Viviane bunda yağmurun toprak, lale soğanı ve yıldızçiçeği kökleri gibi kokmasının etkisi olduğunu düşünüyordu. Nehir yatağındaki çamur gibi kokardı bahar yağmuru, sanki ağzını yeterince açarsa havadaki minerallerin tadını alabilecekmiş gibi. Viviane fırtınanın ardından ellerini toprağa bastırdığında yağmurun sıcaklığını parmaklarında duyabilirdi.

Fakat Henry'yle on beş yaşımıza girdiğimiz 1959'da o ılık bahar yağmurları yağmadı. Mart ayı gökyüzünden tek bir damla bile düşmeden gelip geçti. O ay hava kuru ve yavan koktu. Viviane sabahları nerede olduğunu, ne yapması gerektiğini bilemeyerek uyanıyordu. Çamaşırları ipe asmalı mıydı? Odunluktan odun getirip arka veran-

daya yığmalı mıydı? Doğanın bile kafası karışmış gibiydi. Yağmur yağmayınca nergis soğanları kuru ot ve topraktan yataklarında kuruyup gittiler. Ağaçlar yapraksız kaldı ve yiyebilecek meşe palamudu, yuva yapacak yer bulamayan sincaplar kuru dalların altında daireler çizerek şaşkınca koşmaya başladı. Yağmurların yokluğundan etkilenmiş görünmeyen tek kişi anneannemdi. Emilienne bir Kuzeybatı Pasifik bebeği, dolayısıyla bir nergis değildi. O daha çok petunya gibiydi. Suya ihtiyacı vardı ama su birikintileri ve ıslak ayaklar olmadan da yaşayabilirdi. Kurşuni gökyüzüne bakıp düşüncelere dalma isteği duymuyordu. Doğrusu yağmurun her türlüsünü biraz zahmetli buluyordu.

En son, şubat ayında normal gibi görünen bir günde yağmur yağdığında Emilienne her sabahki gibi tam dörtte uyanmıştı. Portmantodan botlarını almış ve bunun yaşlı kadınlara göre bir şey olduğunu düşünse de saçını bir yağmur bonesiyle örtmüştü. Karanlık, ıslak gökyüzüne bakıp iç geçirdi. Yağmurdan ötürü fırına ulaşması normalden uzun sürdü. Gittiğinde Wilhelmina onu kapıda bekliyordu. Penelope de.

Emilienne savaş sonrasında kendini giderek büyüyen hazır ürün pazarıyla yarışırken bulmuştu. Toz puding, çabuk muhallebi, hazır krema ve tabii ki dilimli ekmeklerin geri dönüşü. Çaresizlik içinde Fransız *maman*'ının tariflerini hazırlamış ve Buhran zamanında sattığı konserve kavanozlarını, tuzlanmış etleri kaldırıp yerine *mousse au chocolat*, *feuilletage* ve *poire belle Hélène* tatlılarını yerleştirmişti. 1951'de önceleri süt dağıtımında kullanılmış eski

bir Divco kamyonet almış, Gabe aracın yan taraflarına süslü harflerle *Emilienne'in Fırını* yazmıştı. Emilienne eski moda taş fırınını kullanmaya devam ediyordu, ekmeğinin o özel kokusunu bu sayede kazandığında ısrarcıydı. Yeni bir metal fırında da tamamen aynı ekmeklerin pişeceğini söyleyen Wilhelmina'ya aldırmıyordu. Fırının işleri giderek iyileşmişti.

Penelope Cooper işe alındığında çok az aşçılık deneyimi olan genç bir anneydi. Ama fırının yardımcıya, onun da işe ihtiyacı vardı. İki kişi olarak çalıştıkları onca yılın ardından yaşça büyük iki kadın, üç kişilik bu yeni takıma alıştı. Zamanla üç kadın sabah görevlerini kusursuzca halletmeye başladılar; kelimelere, hatta mimiklere bile gerek kalmadan anlaşıyorlardı. Ayrıca Penelope Cooper'ı işe almanın akıllıca bir ticari karar olduğu ortaya çıkmıştı. Fırına yürüme mesafesinde bulunan hiçbir adam, günlük bir doz sarışın kadın kahkahası duymaktan kendini alamıyordu. Eşlerine bir kutu çikolatalı ekler alırken, Penelope'nin harika göğüslerinin çizgisinden krema yalamanın ya da çikolatalı lokmaları elleriyle ona yedirmenin hayalini kuruyorlardı.

1959 Şubat'ındaki o yağmurlu günde Emilienne botlarındaki suları silkeledikten sonra, peynirli börek hamurunu açmak, tatlı çörekleri hazırlamak, ekşi mayalı somun ve bagetleri şekillendirmek üzere arka tarafa gitti. Penelope tuzlu çörek ve tam tahıllı ekmeklerin hamurunu hazırladı. Sabah yedide günün spesiyalleri tezgâhın arkasındaki karatahtaya yazılmış, camlardaki lekeler silinmiş ve ilk ekmekler tepsilerinde kabarmıştı. Emilienne ekmekleri usturayla çizerken çıkan puf sesini dinliyordu; sanki hamur uzun

süredir nefesini tutuyormuş gibi bir sesti bu. Ekmekleri fırına koydu ve buharla somunların üzerinde o kusursuz çıtırtının oluşması için fırının sıcak taşlarına su püskürttü.

Cam tezgâha kâğıtlar serilip ekmek ve hamurişleri satışa sunulduğunda Emilienne, Penelope'yi ön tarafla ilgilenmesi için yalnız bırakıp arkada *le dessert du jour*'u yani günün tatlısını hazırlamakla uğraşan Wilhelmina'nın yanına gitti. Wilhelmina bir un eleği, bir karıştırma kabı ve tepsi çıkardı. Çabucak çikolatalı pasta hamurunu çırptı, tepsiye döktü ve fırına sürdü. Tam olarak pişene, ilk denemede batırdığı bıçak temiz çıkana kadar fırında kalacaktı.

İyi bir çikolatalı pastanın sırrı kekin kendisinde değil, kaplamasındaydı ve karamelli dolgu Emilienne'in uzmanlık alanıydı. Mesele kremaydı, pastayı çok ağır da çok hafif de yapabilirdi. Doğru oranda kremayla kaplamada harika bir yoğunluk ve tatlılık yakalayabiliyordu. Bu da insanların parmaklarının ucuna bulaşan ufacık bir parçayı yaladıkları anda kahkahalar atmalarına neden oluyordu.

Yağmurun yağdığı bu son günde çikolatalı pasta pişer, Emilienne bir eliyle karamelli kaplamanın kremasını döküp diğeriyle çırparken kapıdaki zillerin sesini duydu. Marigold Pie düzenli pişmanlık ziyaretlerinden biri için gelmişti.

Luteryen kilisesinin sadık bir üyesi olan Marigold Pie yeni komşuları karşılayan ilk kişi olmayı görev bilirdi. Lavender'lar Zafer Yolu'na taşındıklarında (henüz *cadı* fısıltıları anneannemi gittiği her yerde kovalamıyorken) fırıncının genç karısına ateş karıncalarından kurtulmakta ve eşekarısı kovanını verandanın saçaklarından çıkarmakta yardım eden kişi Marigold Pie olmuştu. Marigold kilisede okunan

kutsal metinleri her hafta kırmızı deri kaplı İncil'inden takip ediyordu ve kendini bildi bileli kiliseye üye kabullerinden sorumluydu. Yardımsever, becerikli bir kadındı ama güzel sayılmazdı. Dinler arası evliliğe, beyaz eldivenlerde kahve lekesine ve yemek konusunda olsun olmasın, iştahın her türlüsüne karşıydı. Kilise cemaatinden arkadaşları Marigold'un çarmıha gerilmiş İsa pozisyonunda uyuduğu konusunda şakalaşıyorlardı. Ve haklılardı.

Düğününden önceki gece genç Marigold, gerdek çarşaflarına titizlikle minik, anlaşılmaz kumru ve kuzular işlemişti. Bunun Katoliklerin nişanlı çiftleri, bedensel saflığı ve tecavüz kurbanlarını kutsayan azizesi Ines del Campo'yu anımsatmasını ummuştu. Kocasıyla sadece bu çarşafların üzerindeyken yakınlaşıyor, bu iş için açması gereken yerleri dışında bedenini ifşa etmiyordu. Hiç çocukları olmadı.

Marigold, kocasının ölümünün ardından işlenmemiş yulaf ve büyük bardaklarda kaymaksız keçi sütüyle beslenmeye başladı. Kurabiye yaptıktan sonra kaşığı asla yalamıyor, bir çocuğa doğum günü pastası hazırlarken parmağını kremaya batırmıyordu. Tam otuz beş kiloydu. Giyim alışverişini kent merkezindeki Bon Marché'nin çocuk reyonundan yapıyordu ve rüzgârlı günlerde uçmamak için ayakkabılarının içlerine çakıl taşları dolduruyordu.

Emilienne kendi görünüşünü düşündü. Çocukluğundan beri uzun boyluydu ve yaşı ilerledikçe vücudu da boyuna uygun olarak güzelce gelişmişti. Bir zamanlar sivri olan çenesi hafifçe yuvarlanmış, kolları hoş bir yumuşaklık kazanmıştı ve bu görünümünü tarçınlı çörek ve tatlı kurabiyeler sayesinde kolayca koruyabiliyordu. Bu olgun halini

hiçbir şeye değişmezdi, özellikle de Marigold'un çay çöreği kadar memelerine.

Anneannem tatlıların komşusu üzerindeki etkisini son derece komik buluyordu. Marigold Pie'ın kontrolünü kaybetmesininde parmağı olabileceği düşüncesi, Emilienne'i fırın menüsüne her zamankinden daha şahane lezzetler katmaya itiyordu. Karamelize edilmiş *créme brûlée*, milföyler, elmalı *tarte tatin*. Bu yıllar önce son vermesi gereken sapkın bir huydu.

En son yağmur yağdığı gün Marigold her zamanki gibi midye kabuğu şeklinde bademli mekik kurabiyeleri, jöleli *palmier*'i ve tek lokmalık kare cheesecake tepsilerini koklayıp iradesini sınamak için telaşla dükkâna girdi. Emilienne arka tarafta pasta kremasını karıştırırken, bir yandan da yapışkan kremalı tarçınlı çörek yığınına kaşlarını çatarak bakan, limonlu turtanın üzerindeki krema dalgalarına meydan okuyan, *petit four* tabağına dudak büken komşusunu izliyordu. *Petit four,* her zaman müşterilerin en sevdiklerinden olmuştu. Minik keklerin her biri açık yeşil, pembe ya da sarı şeker hamuruyla kaplanıyor, üzerlerine şekerden çiçek ya da başka bir süs konduruluyor, böylece tatlı ve lezzetli birer doğum günü hediyesi gibi görünüyorlardı.

Emilienne dükkânın ön tarafına geçti ve itiraz etmesine fırsat vermeden kremayla kaplı kaşığı komşusu Marigold'un ağzına soktu.

Bu duyguyu ancak yaşayan bilir; uzun zamandır inkâr edilen bir arzuya teslim olmak, yasak olanı nihayet tatmak. Ağız dolusu pasta kremasını yuttuktan sonra Marigold dükkândan geri geri sendeleyerek çıktı. Köşeye bıraktığı

şemsiyesini unuttu ama eve olduğu gibi, kupkuru gitti. Afallamış halde dosdoğru mutfağa girerken tertemiz muşamba döşemenin üzerinde çamur izleri bıraktı. Tozlanmış yemek kitaplarını çıkardı ve kendine yemeye asla izin vermediği tatlıların sayfalarını işaretlemeye başladı. Sonra beline bir önlük bağlayıp Hindistancevizli pasta yapmaya girişti. Pişince hâlâ üzerinden çıkarmadığı, artık Hindistancevizi rendesi ve vanilya şurubu damlalarıyla kaplanmış önlüğüyle pastayı yedi. Her lokmasını, karıştırma kabının içinde ve parmaklarında kalan kremayı bile yalayıp yuttu.

Birkaç hafta içinde Marigold Pie, Emilienne'in en iyi müşterisi oldu. Her sabah dükkâna ilk gelen o oluyordu, kimi zaman Emilienne ya da Wilhelmina'dan bile önce. Dudaklarını gergin bir bekleyişle yalıyor, çıtır çıtır bir lokma *mille-feuille* için sabırsızlanıyordu. Ağız sulandıran bir sürü lezzetle dolu, iple bağlanmış o beyaz paketin dibini daha eve gitmeden görüyordu genellikle. En sevdiğiyse dışı leziz bir şekilde çıtır, içi ıslak ve sakızımsı olan rengârenk acıbadem kurabiyeleriydi. Marigold genellikle üç tane alıyordu. İlkini daha dükkândayken, kubbeli tavanın altında hâlâ fırının ılıklığı varken ve kabaran ekmeklerin kokusu burun deliklerine dolarken yiyordu. İkincisini dönüş yolu için saklıyor, yolda parmaklarını kaplayan şekeri yalıyordu. Üçüncüsünü daha sonraya saklamaya çalışıyordu ama Marigold genellikle eve boş bir kutu ve dopdolu bir mideyle dönüyordu.

Marigold Pie'ın değiştiğini herkes görebiliyordu. Yanakları dolgunlaşmış, pembeleşmişti. Gövdesinde ve kollarının arkasında yumuşak bir yuvarlaklık oluşmuştu. Bir sabah

uyandığında kırk yıldır yüzük parmağında olan alyansının sıktığını fark etti. Etine gömülmüş yüzüğü kerpetenle çıkarmak zorunda kaldı. Poposuna eklenmiş tüm o yeni yükle giyinmek zorlaşmıştı. Göğsünün yumuşak tümsekleri en yüksek yakalı elbiseden bile dışarı fırlamanın bir yolunu buluyordu. Mahallenin erkekleri artık Marigold sokaktan geçerken dönüp bir kez daha bakıyorlardı ve bazı delikanlılar geceleri kendilerini tatmin ederken Dul Pie'ı düşündüklerini fark etmişlerdi; tabii hiçbiri bunu asla itiraf etmese de.

Anlaşılan Marigold'un yemeyi bırakmaya niyeti yoktu. Nisan sonunda artık bacak bacak üstüne atamıyor, ayakkabılarını bağlayamıyordu. Gözleri, burnu ve ağzı dalga dalga bir et yığınının üzerindeki minicik toplu iğneler gibi kalmıştı. Kollarının üst kısmı kalın, kırmızı sosisleri andırıyordu. Pazar günleri Marigold'u kilisede beyaz eldivenleri ve kırmızı deri kaplı İncil'iyle her zamanki sırasına oturmuş bulmak mümkün olmuyordu artık. Günlerini yatakta, yastığının üzerine dizdiği makaronları birer birer alıp doyumsuz ağzına lüp diye atarak geçirmekten son derece memnundu. Marigold'un komşuları artık endişelenmeye başlamışlardı.

Marigold'un kız kardeşi Iris Sorrow, komşuların alarma geçmesinin nedenini öğrenmek için geldi, kız kardeşinin şişmiş haline şöyle bir baktı ve kısa bir çığlık attı. Ardından oğlunu aradı ve gelip teyzesiyle bir süre kalması için ısrar etti.

"Endişelenme canım," dedi Marigold'un pofuduk eline dokunarak. "Nathaniel bu işi kesinlikle halleder." Sonra çay

demlemeye kalktı, çünkü kendini Marigold'a bakmaktan bir türlü alamıyordu.

Iris'e göre kız kardeşinin durumuyla ilgili bir şeyler yapabilecek tek kişi, son derece dindar bir genç adam olan oğluydu. Nathaniel'ın basit bir "merhaba" deyişi bile komşularını çoktandır gizledikleri günahlarını söyleyivermeye ya da semtteki sığınma evine yeni kıyafetler bağışlamaya itiyordu. Onu yolda annesiyle yürürken görmek, zina yapan adamları, iştahlarını vejetaryen yemeklerle geçiştirmeye hevesli birer bakir haline getiriyordu.

Iris Sorrow ile oğlu Seattle'ın kırık dökük bir köşesinde, Pioneer Meydanı'ndaki muhteşem Katolik kilisesinden çok uzakta yaşıyordu. Bu yüzden Iris her pazar sabahı sandviçler hazırlıyor ve Aziz James Katedrali'ne yapacakları uzun yürüyüş için genç oğluyla birlikte yola çıkıyorlardı. Vardıklarında dışarıdaki merdivenlerde oturuyor, öğlen ayininden önce sandviçlerini yiyorlardı. Iris Katolik değildi ve ayin boyunca ezberden okunan Latinceyi de anlayamıyordu. Ama bu kutsal mekânda huzur bulduğunu söylüyordu.

Bu yalandı.

Iris, Katolik katedralini sevdiği biri için mum yakmak ya da diz çökerek dua etmek için ziyaret etmiyordu, kilisenin bir köşesindeki Kutsal Ana'nın ayağının dibinde dikiliyordu. Iris heykelin trajik güzelliğiyle derin bir bağ kurmuştu. Ağlayan gözler, açık avuçlar, eteklerindeki mavi kıvrımlar. Meryem'in, Tanrı'nın annesinin gözlerine, her gün aynada gördüğü sureti görebilmek için bakıyordu. En sonunda *kendi* çocuğunun da Kutsal Ruh'un tohumundan

geldiğine ikna olmuştu. Kendinden yaşlı, evli bir aile dostuyla yaşadığı günah dolu ve karmaşık bir tutku sonucunda değil.

Iris, Nathaniel'ı beş yaşındayken vaftiz ettirmişti. Nathaniel vaftiz suyunu annesinin gözyaşı sanmıştı. Nathaniel büyüdükçe Iris, oğlunun Paudalı Aziz Anthony'nin kumaşından biçilmiş olduğuna daha da çok inandı. Onun en iyi Katolik eğitimini almasını sağladı ve bulunduğu ortamda gerçekleşen küçük mucizelerin kaydını tuttu. Olur da bir gün azizliğe aday gösterilirse diye.

Nathaniel Sorrows yirmi dokuzuna geldiğinde üç ayrı papaz okulu tarafından reddedilmişti. Annesiyle yaşamaya devam ediyor, günlerini ve gecelerini İncil okuyup annesinin dünyaya geliş amacı olduğuna kesin biçimde inandığı kutsal görevine hazırlanarak geçiriyordu. Kendisine her akşam mahallenin birahanesinde bir saat oturma izni veriyor, orada bir kâse çorba içip bir avuç kraker yiyordu.

Nathaniel'ın büyüyünce yakışıklı bir adam olmadığını belirtmek gerek. Buna rağmen kesinlikle çekici bir tarafı vardı. Civardaki karma okulun genç kızları, onun masasına evlenilecek erkek olarak gördükleri çocuklara yaklaştıkları gibi tutkuyla değil, evcilleştireceği ilk atına yaklaşan bir hayvancının kararlılığıyla yaklaşıyorlardı. Nathaniel'ın masasında hiçbir zaman uzun süre kalmıyorlardı. Karşılarında başka biri olsa ona telefon numaralarını verirlerdi. Bunun yerine odalarına dönüp dolaplarında kilitli doğum kontrol haplarını çöpe atıyor ve koridordaki ortak telefondan büyükannelerini arıyorlardı.

Nathaniel tüm eşyasını küçük bir valizde taşıyarak teyzesinin Zafer Yolu'ndaki evine geldiğinde, çoğu kişi onun pisuarda cinsel organını düzeltmek için elini asla kullanmamış, para üstü veren kasiyerin gömleğinin içine asla bakmamış, trafik lambasına asla sinirlenmemiş ve aldığından fazlasını asla istememiş biri olduğunu düşündü.

Nathaniel Sorrows, Zafer Yolu'ndaki tepenin aşağısındaki eve geldiğinde taksiden indi ve sessiz mahalleye şöyle bir baktı. Çok dindar görünen bu adam ilk olarak ne gördü peki? İlerideki bahçenin kavruk leylak dalları arkasında bir çift beyaz ve kahverengi benekli kanat.

Ve o anda içinde tamamen yeni ve yabancı bir his uyandı.

On Üçüncü Bölüm

Annem beni tepedeki eve hapsetme sebeplerinin bir listesini tutsaydı, Zafer Yolu'ndan aşağıya, oradan da Puget Koyu'nun sularına kadar uzanan bir kâğıda ihtiyacı olurdu. Kâğıt sualtında boğulurdu. Evimizin terasında devasa, beyaz bir teslimiyet bayrağı gibi rüzgârda dalgalanırdı. Kısacası annem endişeliydi. Komşularımızın tepkisinden endişe ediyordu. Beni hor gören bakışlarıyla, acımasız tahammülsüzlükleriyle kırarlar mıydı? Annem benim de tüm ergen kızlar gibi, nazik bir kalbim ve kırılgan bir özgüvenim olduğundan endişe ediyordu. Can ve kandan ziyade hayaller ile masallardan oluştuğumdan endişe ediyordu. Kalsiyum seviyem, protein seviyem, hatta okuma seviyemden endişe ediyordu.

Onu inciten her şeyden, kayıp ve korkudan, acı ve aşktan beni koruyamayacağından endişe ediyordu.

Özellikle de aşktan.

Yağmurların kaybolduğu o bahar boyunca Cardigan'la çoğu günü bizim bahçedeki kuruyan çimenlerin üzerine yayılıp ders çalışma numarası yaparak geçirdik. Cardigan bana en son âşığıyla ilgili hikâyeler anlatırken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordum.

Henüz on beş yaşındayken en iyi arkadaşım Cardigan Cooper fiziksel aşkın karışık halleri konusunda gayet tecrübeliydi. Elde ettiği son çocuk, bir zamanlar bir kuşun kanadını botlarının altında ezen Jeremiah Flannery'ydi.

"Zavallı serseri peşimden ayrılmıyor." Cardigan homurdandı. "Bana nasıl baktığını görmen lazım. Onu öpmeden önce ağzının suyunu silmem gerekti yani. Hastalıklı bir şey." Kötücül bir gülümsemeyle baktı. "Buna bayılıyorum."

Cardigan'ın özensiz matematik notlarını anlamaya çalışırken güldüm.

Annemin endişelendiği diğer bir konu da buydu: eğitimim. Cardigan'ın karmakarışık yazılarından benim için evde çalışma programı hazırlamıştı.

"Şu beş mi, üç mü?" diye sordum.

"Hiç bilmiyorum. Bana *R* gibi geldi." Cardigan sırtını kedi gibi esnetti ve gözlerini güneşten korumak için kolunu başına koydu. Gözlerimi devirdim. Nisanın sonuna gelmiştik ve final sınavları yaklaşmıştı ama Cardigan C eksi olan ortalamasını korumaktan gayet mutlu gibiydi.

Evin diğer tarafında, annem ön verandada pencereleri düzenli daireler çizerek köpürtüyordu. Bu sırada Henry köşeden koşarak gelip haykırdı: "Pinna'nın canı acıyor! Pinna'nın canı acıyor!" Gözleri korkuyla büyümüştü. Trouver hemen arkasında delicesine havlıyordu.

Viviane köpüklü süngeri hızla elinden attı, verandanın merdivenlerinden uçarcasına indi ve beni bulmak için arka bahçeye döndü. Henry verandada ellerini kulaklarına vuruyordu. Annem koşarken düşünüyordu. *İşte. Bu yüzden sevmemek gerek. Eğer sevmiyor olsaydım, şimdi ne görürsem göreyim, ne kadar fena da olursa olsun canımı acıtmazdı.*

Annem beni Cardigan'la birlikte çimlerde tembellik ederken buldu. Uzanıp kolumu tuttu ve beni hızla çekip ayağa kaldırdı. "Ne oldu?" diye sordu telaşla üzerimde yara izleri ararken.

"Hiçbir şey," diye cevapladım gözlerimi kırpıştırarak.

Viviane delicesine çarpan kalbinin, hızla soluyan ciğerlerinin farkına vararak ellerini serbest bıraktı. "Emin misin?" diye sordu.

Cardigan'la birbirimize baktık. "Evet. İkimiz de iyiyiz. Sen iyi misin?"

Annem beni dikkatle inceleyip arkasını döndü. "Özür dilerim. Sandım ki... Boş ver." İç geçirdi. "Bir şey ister misiniz kızlar?" diye sordu sonradan aklına gelmiş gibi. Başımı iki yana salladım.

İyi, diye düşünmüş olmalı, sonra da ön verandadaki sabunlu suların üzerine mahallemizin haritasını çizmekte olan Henry'nin yanına ağır ağır ilerledi.

Cardigan'la birlikte Marigold Pie'ın evinin önünde duran taksiyi tam bu sırada gördük. Arabadan bir adam indi, bagajdan pejmürde bir bavul aldı ve uzaklaşan taksiye gönülsüzce el salladı. O sırada Marigold'un misafirinin arka cebinde çok kullanılmış bir defter taşıdığını bilmiyordum. Gittiği her yere yanında götürüyordu bu defteri.

Merakla ve düşüncesizce bir aceleyle tepeden aşağıya doğru hızla koştum ve yola yakın leylak çalılığının arkasından eğilip baktım. Adam sessiz mahallemize bakınarak yavaşça Marigold'un evinin önüne yürüdü. Bir an için durdu, ellerini gözlerine siper edip tepenin başındaki evime baktı. Marigold'un evine doğru devam etmeden önce, beni leylakların arasında gördüğüne yemin edebilirdim.

Kapıyı arkasından kapadı, tepeden yukarı koşarak şaşkın görünen Cardigan'ın yanına döndüm.

"Sence kimdi o?" diye sordum nefes nefese.

Cardigan omuz silkti. "Tam hayallerdeki erkek, değil mi?"

Tekrar tepenin aşağısına baktım, adamın beni gördüğü düşüncesiyle başım dönüyordu. Gördüğü şeyden hoşlanmış olabilir miydi ki? "Ah," diye mırıldandım kızararak. "Bilmem."

Yıllar önce Emilienne'in ailesinde herkes henüz hayattayken ve Beauregard'ın Manhatine'indeki o dairede yaşarlarken, Emilienne'in *maman*'ı sağdan soldan bulduğu kumaş parçalarıyla kızlarının çeyizleri için yorganlar dikmeye epey zaman harcıyordu. Yorganları titizlikle oyulmuş el yapımı sandıktaki dantelli yastık kılıfları ve ağır gümüşten çatal

bıçak takımlarının yanına koymaya niyetliydi. Sonra üç kızın arasında adil bir şekilde paylaştıracaktı. Hepsinin ailede hayatta kalan tek kişiye miras kalmasını amaçlamamıştı. Ama Emilienne uzun zaman önce insanın hayattan mükemmeli istememesi gerektiğini öğrenmişti.

Her yorganın bir adı vardı ve yıllar sonra her biri kendini belirli bir yatakta bulacaktı. Viviane'in yorganının adı Jack'ten önce "Parlak Umutlar"dı, sonra ise "Yıkık Yol", benimki "Penceredeki Kumru" ve Henry'ninki de "Çılgın Yorgan".

Emilienne ise üst üste serdiği düz, yün battaniyelerle yatıyordu.

Emilienne, Henry'nin yatağındaki yorganı hiçbir şeyi bozmamaya gayret ederek düzeltti. Viviane o günlerde ev işlerinin hemen hepsini tek başına idare ediyordu ama Emilienne ara sıra zaman öldürmek ve zihnini düşünmek istemediği şeylerden uzaklaştırmak için kendine küçük işler buluyordu. Pencereden içeri vuran güneşin ince üçgen şeklindeki ışığında, bir adamın bulanık suretini gözucuyla görebiliyordu. Ölümünün üzerinden geçen otuz altı yılda onu ne kadar görmezden gelirse René'nin hayaletinin o kadar yüksek sesle konuşmaya çalıştığını öğrenmişti. Emilienne ona baksaydı eskiden ağzının bulunduğu yeri görebilirdi. O sırada bağırıyor ve elleriyle çılgınca pencereden dışarıyı işaret ediyordu sanki.

Ama Emilienne ona bakmak yerine yastığa son bir kez vurdu ve tecrübeli bir rahatlıkla köşedeki hayaletin içinden geçip gitti ve bu defa ne anlatmaya çalıştığını dinlemek

için durmadı bile. Eğer dursaydı... Gerçi *keşke* ve *eğer*lere kafa yormaya değmiyor.

Emilienne'in dediği gibi, *C'est la vie*. Ne yaparsın, hayat böyle.

Emilienne alt kata indiğinde Henry yemek masasında oturmuş, elindeki kaşıktan krema yalıyordu. *Onlar* da oradaydı. Üçü birden; Emilienne'i takip eden René, yanında Margaux ve kanarya Pierette. Bir de Emilienne'in ilk kez gördüğü biri vardı; kalın kaşlı, çatlamış dudaklı, kara saçlı, küçük bir kız çocuğu. Çocuk meşe dolabın üzerindeki antika çaydanlıklara uzandı, saydam parmakları porselen demliklerin kenarlarına dokunuyordu.

Tek mesele *orada olmaları* değildi. Emilienne buna zaten alışkındı. Pierette'in aralıksız cıvıltısı, René'nin harap olmuş yüzü, Margaux'nun kalbinin olması gereken yerdeki delik. Hayır, asıl korkunç olan, Henry'nin *onlarla konuşuyor olmasıydı*.

Yani René'yle konuşuyordu, aralarında tek konuşan oydu. Emilienne onu duymak için kendisine izin verse bile, René'yi anlamak hiç kolay değildi, ağzı yerinde bile değildi çünkü. Ama Henry ve René anlaşmakta hiç de zorluk çekmiyor gibiydiler.

René bir şeyler mırıldanıyor, Henry de anlaşmışlar gibi başını sallıyordu. Ağzı bir kaşık kremayla dolu Henry, "Çalılıkta arı var, duvarda kedi," dedi ciddiyetle.

Emilienne mutfağa gitti ve tezgâhın üzerine koyduğu çikolatalı pasta için bir tabak aldı.

Hayalet çocuk peşinden mutfağa geldi. Siyah, boş gözlerle Emilienne'i izledi. Ve Emilienne duymamaya çalışsa da

kızın sessiz fısıltısını açıkça duydu: "Küller küllere, toprak toprağa karışır."

Artık mahallede Fatima Inês de Dores ile gemi kaptanı ağabeyinin hikâyesini bilen ya da hatırlayan çok az kişi kalmıştı. Kızın terasta dolanarak ağabeyini bekleyişini, diline değdiği anda alev alan Komünyon ekmeğini. Kimileri kardeşlerin hikâyesini masala dönüştürmüştü, çocuklarına yatmadan önce anlatacakları bu kadar canlı bir masal buldukları için kendileriyle övünüyorlardı. Emilienne masal kadar güçlü bir şeyin küçümsenmemesi gerektiğini biliyordu ve bir zamanlar tepedeki evin koridorlarında dolaşmış talihsiz küçük kızın hikâyesini hiç unutmamıştı. Ama anlaşılan kız hâlâ oradaydı.

Emilienne öksürünce ağzından küller çıktı.

Dişlerine yapışan gri külleri sildi, pastayı mutfakta bırakıp yemek odasındaki Henry'nin yanına gitti. Kremasının son kaşığını yiyordu. Henry anneannesinin yanına gitti, yüzünü ellerinin arasına aldı ve "Üzgün Adam senin bilmeni istiyor," dedi ona.

Emilienne korkuyla kardeşlerine baktı. Üzgün Adam mı? René mi? Ama gitmişlerdi. Sadece kara saçlı hayalet odanın köşesinden ona bakıyordu.

"Neyi?" diye fısıldadı Emilienne, Henry'nin kocaman açtığı gözlerine bakarak.

"Yerde kırmızı var, etrafta kuştüyleri," diye cevap verdi Henry.

Ve bunun üzerine Fatima Inês kaybolup gitti.

Fatima'nın ziyaretinin ardından Henry'nin konuşmaları aynı şeylerin hiç durmadan tekrarlanması halinde geçmeye başladı.

"Henry, bu sabah kızarmış ekmeğinin üzerine ne istersin?"

"Çalılıkta arı var!" diyordu ısrarla.

"Reçel? Tereyağı? Bal?"

"Ve duvarda da kedi!"

"Yulaf ezmesi mi yersin?"

"Yerde kırmızı var, etrafta kuştüyleri!"

Sonra da, "Pinna'nın canı acıyor! Pinna'nın canı acıyor!" diye bağırarak oradan oraya koşturuyordu. Trouver arkasında delicesine havlıyordu.

Nathaniel Sorrows'un günlüğünden:

29 Nisan 1959

Eskiden Marigold teyzemin yanında kalmak demek, kolalanmış çarşaflarda uyumak ve kavanozlarda kuruttuğu otların küflü kokusunun kıyafetlerime sinmesi demekti. Sabah erkenden sokağın aşağısındaki Luteryen kilisesine ayine gidip öğleden sonra da teyzemin en güzel porselen takımından çay içmek demekti. Ama çayın yanında geleneksel tereyağlı kurabiyeler ve marmelatlı hamur tatlılarından olmazdı. Bu kez darmadağın bir eve geldim. Biblolar tozla kaplı, mobilyalar o bildik sedir kokulu parlaklıklarını yitirmiş. Ve bir zamanlar erdemli biri olan teyzem şimdi sadece tatlılara iştah duyuyor. Mutfak tezgâhları ve buzdolabı rafları ahududu marmelatlı çörekler, maraska kirazlı pudingler ve karamelli keklerle dolu. Teyzemin ağzının boş kaldığı, şişmiş parmaklarıyla yüzündeki kırıntıları temizlemediği bir an bile yok gibi. Yatağındaki yastıkların yanında minik çikolatalar tutuyor. Çarşafları daima karamel, şekerleme ve kiraz likörü lekeleriyle dolu. Hatta bir kere yatağının altında kreması tamamen yalanmış bir pasta dilimi buldum.

Artık şişman bir kadın olan teyzeme tam olarak nasıl yardım etmem beklendiğini bilmiyorum. Ne yapacağımı bilemediğimi kimseye söylemedim elbette. Birinin günahtan dönmesine yardım etmekte daha önce hiç zorlanmamıştım; nedenini sadece Tanrı bilir,

insanlar üzerindeki etkim her zaman kendiliğinden oldu. Annem Tanrı'nın benim aracılığımla yaptığı işleri sorgulamanın bana düşmediğini söylüyor; bunun böyle olduğunu bilsem yetermiş.

Bu yüzden ben de O'nun karşıma çıkardığı kutsal olduğu belli bir şeye ya da birine saygısızlık etmemem gerektiğini biliyorum. Bir melek, tanımını hatırladığım kadarıyla Tanrı'nın amaçlarını gerçekleştirmek için gönderdiği bir aracıdır. Bu meleğin, Tanrı'nın en hürmetkâr kulunun kaldığı yerde, Tanrı'nın çağrısını duymak ve onun amacını gerçekleştirmek için beklediğim yerde ortaya çıkması da duruma son derece uygun. Ona baktığım doğru, belki de uygunsuz kaçacak kadar uzun baktım ama buraya geldiğim ilk gün o kanatları, o güzel, melek yüzü gördüğüm an aklımı kaçıracağımı sandım!

On Dördüncü Bölüm

Trouver kısa sürede büyüyüp koca patilerine uygun bir köpek oldu. Onun küçük ve başa çıkılabilir kalacağını ummuştuk ama kırk beş kiloyu geçtiğinde cinsinin *Maltese* ya da *Shih Tzu* olmadığını anladık. Trouver bir *Pyrenees* çoban köpeğiydi, üstelik safkandı ve onun arka bahçemizdeki şakayıkları altüst ederken bulunduğu düşünülünce bu çok ilginç bir durumdu. Tüyleri beyaz misk sığırlarınınkine benziyordu ve tüy döktüğü zaman evimizin ahşap döşemeleri üzerinde küçük tavşanlara benzer beyaz yün yumakları dönerek uçuşuyordu.

Trouver ile Henry hiç ayrılmıyor, çoğunlukla yan yana yürüyorlardı, köpek çocuğu takip etmiyordu yani. İşte böyle

tuhaf bir tür yapışık ikiz gibi yürüyerek atölyeye geldiklerinde, Gabe başarısız bir uçma girişiminin sonucunda kanattığı dudağını temizliyordu.

Gabe ilk çift kanadını bambu bir plakanın üzerine verniklenmiş tülbent bezleri sararak yapmıştı. Bu işe yaramayınca söğüt kabuğu ve kocayemiş dallarından örülmüş hasır denemiş ama ikisi de fazla ağır gelmişti. Alüminyum teller ve gazlı bezden yaptığı kanatlar ise Gabe'in kendini atölyenin çatısından bıraktıktan sonra panikle dönerek burun üstü düşmesine neden olmuştu.

Gabe ağzı kan içinde, ayaklarını sürüyerek ve deneme uçuşuna annemin ya da benim değil, sadece Henry'nin şahit olmasından memnun halde atölyeye geri girdi. "Dördüncü başarısız uçuş," diye mırıldandı ve kırık kanatları atölyenin köşesindeki dağ gibi çöp yığınına attı. Hareketi, atölyenin kirişlerinin içinde yaşayan bir yarasayı rahatsız etmişti. Gabe, dışarıya uçan yarasanın ardından gitti ve yarasanın gece karanlığında çırpınan kanatlarını gördü. İlhamı yanlış yerlerde aradığını fark etti. Ve o yarasayı yakalamaya karar verdi.

"Annenin kevgiri lazım bize," dedi Henry'ye. "Ve bir sürü de böcek; kanatlı böcekler, sinekler, kelebekler... Tıpkı şunun gibi!" Gabe uzanıp kahverengi kanatlı bir böceği uçuşunun ortasında yakaladı. Onu mutfağa götürüp boş bir kahve kutusuna koydu; çırpınan kanatları kutunun teneke kenarlarında yankılanıyordu. Kevgiri buluncaya kadar mutfak dolaplarını aradı. Salondaki kitapların arasında yıllar önce postayla sipariş ettiği kuş kitaplarına bakındı ve nihayet

aradığını buldu: kitaplardan birinin arkasında küçük bir bölüm yarasalara ayrılmıştı.

Annem ikinci kattaki pencerelerden birinde durmuş, arka bahçede uçan kelebekleri yakalamaya çalışan Henry'yi izliyordu.

Viviane birden Jack'in üniversiteye gitmek için buradan ayrıldığı günü hatırladı. Ona verdiği cam kavanozu hatırladı, sonra tepeden inişini izleyişini ve babasının Coupe'sinin farlarını.

Kutunun içinde bir yusufçuk vardı. Viviane bu böceği daha önce hiç bu kadar yakından görmemişti. Yeşil pırıltılı kanatları uçmak için fazlasıyla narin gibiydi.

Wilhelmina daha sonra Viviane'e yusufçuklarla ilgili bir batıl inançtan söz etmişti. "Bu o kadar eski bir söz ki artık kimse nasıl ortaya çıktığını bilmiyor," demişti.

"Nasılmış?" diye sormuştu Viviane.

Wilhelmina'nın gözleri parlamıştı. "Bir yusufçuk yakalarsan bir yıl içinde evlenirsin."

Viviane'in yusufçuğu bir hafta içinde ölmüştü.

Viviane aşağıdaki Gabe'e, "Henry ne yapıyor?" diye sordu.

"*Yarasalar ile kuşlar benzer kanat yapılarına sahiptir,*" diye okudu Gabe elindeki kitaptan. Viviane'e heyecanla baktı. "Bir yarasa yakalayacağım. Henry de onu beslemek için böcek yakalıyor."

"Neden kuş yakalamıyorsun ki?" diye sordu Viviane. "Onu gündüz de yapabilirsin."

Gabe kitabından başını kaldırıp yukarıya baktı. "Tüylerin aynısını yapamıyorum. Denedim."

Yarasayı yakalamak için üç gün uğraştı. Sonunda küçük, memeli hayvan, Gabe'in bodrumda karga ve kumru tüyleriyle kaplı halde bulduğu eski, paslı kafesin içine kendisi girdi. Her gece yemekten sonra Henry parmaklıkların arasından uzattığı böceklerle yarasayı besledi ve Gabe de yeni bir çift kanat yapmaya uğraştı.

On Beşinci Bölüm

Cardigan'ın parmağının pencereme vurduğunu duyduğumda uyuyordum. Yatak odamın camının önündeki kiraz ağacına tırmanmıştı ve Jeremiah'nın kasığına diziyle vurduğu günden beri tahmin ettiğimiz şeyin gerçek olduğunu nefes nefese söyledi.

"Bir tanesi aynı incire benziyor, pörsümüş, pembe bir incir," dedi.

"Iyy." Onu içeri alıp yatağıma döndüm ve kanatlarımı etrafıma bir battaniye gibi sardım. "Nasıl görünmesi gerekirdi peki?"

Cardigan omuz silkti. "Onunki gibi olmadığı kesin."

Yatak odam 1950'lerdeki tipik odalardandı. Üzerine dantel serilmiş bir makyaj masası vardı. Yerler moda der-

gileriyle doluydu. Renkli üçgen kumaşlardan yapılmış bir yorgan ve yastıklarla kaplı tek kişilik yatağımın tam karşısında boy aynası duruyordu. Ergenlik çağındaki normal bir kızın odasından farksızdı. Sadece gece sohbetleri için pembe prenses telefon ve lise partilerinde caz müzik eşliğinde dans etmekten tabanları yıpranmış Oxford model ayakkabılar eksikti. Dış dünyayla pek bağım olmadığından böyle şeylere ihtiyaç duymuyordum. Onun yerine geceleri oturup Salmon Koyu'na baktığım, geçen gemileri izlediğim bir pencerem vardı. Ve odamın kuytu köşelerinde gizemli bir biçimde biriken kuştüylerim.

"Peki Jeremiah'yla hâlâ beraber misiniz?" diye sordum.

"Tanrım, hayır." Cardigan kabanının cebinden ruj çıkardı. Parlak ruju dudaklarına sürüp bana attı. "Al, sür bakalım. Annemden arakladım." Ruju komodinimin üzerine koydum. Cardigan aynamdaki güzel, sarışın yansımasına baktı ve dişlerindeki kırmızı lekeleri parmağıyla sildi.

Anneanneminki gibi uzun siyah saçlarım vardı ama Emilienne saçlarını ensesinde sıkı bir topuz yaparken ben tepeden atkuyruğu yapıp siyah kurdeleyle bağlıyordum. Cardigan'a göre kurdele benim için mükemmel bir aksesuardı.

"İnsan kendi güzelliğini ön plana çıkarmalı," dedi Cardigan. "Ve sen, kızım, çok *acayip* bir güzelliğe sahipsin." Parmağını hafifçe kanatlarımın uçlarına vurdu. "Bunun kesinlikle tuhaf bir çekicilik olduğunu inkâr edemezsin."

Penceremde güçlü bir motor sesi duyuldu. Cardigan camı açıp hızla ellerini salladı.

"Ağabeyime beni buradan almasını söylemiştim," dedi.

Rowe Cooper on yedi yaşındaydı. Anneannemin fırınının teslimat kamyonetinin şöförüydü. Ayrıca gökbilim bulguları ve hesaplamaları konusundaki sıradışı yeteneğinden ötürü Boston Üniversitesi'nden tam burs kazanmıştı. Eşyaları toplanmış, karton kutulara doldurulup etiketlenmişti bile. Rowe, kız kardeşi gibi popüler biri değildi. Sırık gibi uzun boylu ve zayıftı. Siyah kıvırcık saçları gür ve darmadağınıktı. Babasının donanma zamanlarından kalma eski denizci paltosunu giyiyordu, Seattle'ın yaz aylarında bile. Konuşurken kekeliyordu. Ama derin mavi gözleri ve hayat dolu gülümsemesiyle yakışıklı bir çocuktu.

Ben farkında değildim gerçi.

Cardigan bacaklarını açık pencereden sarkıttı. "Bir grup çocuk bu gece gölete gidiyormuş," dedi.

Tüm ergen grupları gibi Zafer Yolu çevresinde oturanların da saçma sapan ve çılgınca davranmak için gittikleri belirli bir yer vardı. Arabalı sinema ya da dondurmacı yerine kasabanın göletine gidiyorlardı. Yakamozlu suları, gölgelikli duvarlarıyla böyle mecburi saçmalıklar için burası mükemmeldi. O dönemde bekçi ile karısı sağır ve aksi ihtiyarlar olmuşlardı, bu yüzden çocuklar sadece küçük beyaz evin yanından geçerken sessiz olmaları gerektiğini biliyorlardı. Ben oraya hiç gitmemiştim tabii. Ama pek çok hikâye dinlemiştim ve bekçinin evinden gelen ışıkları görebildiğime, göletin duvarlarının dibinde bırakılmış bira kutularını sayabildiğime, çocukların sarhoş kahkahalarını duyabildiğime inanıyordum.

Bana bahşedilmiş kanatlara rağmen bu kadar rahatsız, bu kadar kapana kısılmış hissetmemi ironik buluyordum.

Sanırım içinde bulunduğum durum yüzünden hayatın ironilerini sıradan insanlardan daha çok fark ediyordum. Onları biriktiriyordum: Aşkın hiç beklemediğin zamanlarda karşına çıkması, seni incitmek istemediğini söyleyen birinin sonunda mutlaka incitecek olması...

Biz küçükken anneannem, Gabe'in atölyenin yanına yaptığı kümeste küçük bir tavuk sürüsü besliyordu. Onların bahçede etrafı gagalayarak gezinmelerini izlemeyi severdim. Endişeli gruplar haline hareket edip sürüngenlerinkine benzeyen ayaklarıyla toprağı eşeleyen, uçamayan kuşlar. Onlara asla gidemeyeceğim yerlerin isimlerini verdim: Pisa, Aiea, Nepal, Vermont.

Emilienne sonunda yumurtaların bahçedeki kargaşaya değmeyecek kadar az olduğuna karar verip tavukları kestirdi. Gabe onları teker teker yakaladı, atölyeye götürüp kocaman elleriyle kafalarını kopardı. Atölyedeki bir moloz yığınının arkasına saklanıp tavukların ölümünü izleyebileceğim aklının ucundan bile geçmemişti. Beni en çok dehşete düşüren ve sonraki yıllar boyunca gözümün önünden gitmeyen şey, her bir kuşun özgürlüklerine kavuşmayı umarak durmadan kanat çırpmasıydı. O günden sonra bir daha tavuk yemedim. Yamyamlık gibi gelmişti.

Cardigan penceremin kenarındaki kiraz ağacının dallarından aşağı inerken yatağımdan çıktım, kanatlarımı salladım ve "Ben de geliyorum," dedim.

Cardigan durup bana baktı, sonra kendini tekrar odaya çekti. "Güzel."

Kanatlarımı sıkıca tutacak kadar kuvvetli bir muhafaza uydurmak yarım saatimizi aldı. Rowe'un evin arkasındaki

atölyeden alıp bize verdiği eski bir deri yular kullandık. Rowe karanlıkta bizi beklerken sigarasının ucu kıpkırmızı parlıyordu.

Yular kanatlarımın sırtımda dik durmasını sağlasa da canımı acıtıyordu. Sonunda *gözünde şimşekler çakmak* deyiminin ne demek olduğunu anlamıştım. Koridordaki unutulmuş dolaplardan birinde eski, küf kokulu bir pelerin bulduk. Zümrüt yeşili yünden, saten astarlı bir pelerindi ve sırtıma kadar inen kocaman bir başlığı vardı.

Tepeden sıvışıp Zafer Yolu'nu yavaşça indik. Marigold Pie'ın, sonra Field'ların evinin önünden geçtik. Engebeli yolun kaldırım taşlarına dönüştüğü yoldan, bir elektrik direğinin üzerine asılmış, rüzgârda sallanan bir çift spor ayakkabının yanından geçtik. Cardigan ve Rowe'un hayatım boyunca bildiğim tek yerden uzaklaşırken giderek hızlanan kalp atışlarımı duyabildiğine emindim. Anneannemin fırınını ve arkasındaki evi, Luteryen kilisesini, ilkokulu, Rowe ile Cardigan'ın okul otobüsünü bekledikleri durağı geçtik. Tuğla duvarları, temiz, parlak camlarıyla yenilenmiş polis karakolunu, savaştan sonra yapılmış bir dizi yeni evi geçtik. Yaşlı, sağır çiftin küçük beyaz evini, annemin bir zamanlar ayın kaybolup gidişini izlediği yeri geçtik. Ardından akçaağaçlarla ve somurtkan liselilerle çevrili, karanlık gölete ulaştık.

Neyse ki kimse beni ve kocaman, modası geçmiş pelerinimi fark etmedi. Cardigan göletin beton duvarı üzerinde boş bira kutularından piramit yapan grubun yanına gitti.

"Sanırım bu iyi bir fikir değildi," diye mırıldandım geri geri giderken. Arkamdaki birine çarptım. Rowe'a.

Bana bakıp gülümsedi. "Ha-hayır, bu ha-harika bir fikirdi. İnsanın va-vahşi ergenlerin uç-uçarılıklarına ayak uydurması biraz zaman alır. Gel haydi," dedi ve beni kolumdan tutup ağaçların arkasında tenha bir yere götürdü.

Yıllar sonra büyüyen kentin ışıkları gökyüzündeki yıldızları silecekti ama o zamanlar ağaç dalları arasına hapsolmuş ateşböcekleri gibi parlıyorlardı.

"Çok garip, değil mi?" Rowe yanıma oturdu. "As-aslında ba-bahardayız ama öy-öyle gibi de-değil hiç." Nefes alıp yutkunurken şişen âdemelmasına baktım. Haklıydı. Yağmur yağmayınca bahar hiç gelmeyecekmiş, yıldızlar sonsuza dek yapraksız ağaçların hapsinde kalacakmış gibi oluyordu.

"Bildiğim tek takımyıldızı şuradaki." Kepçe şeklinde dizilmiş yıldızların olduğu yeri gösterdim.

Rowe güçlükle yutkundu. "A-aslında bu-bunlar Ursa Major'ın bir bö-bölümü, Büyükayı'nın yani. Gö-gövdesini ve ku-kuyruğunu oluşturuyor. Bacaklarını gö-görüyor musun?"

"Ah evet," diye mırıldandım. "Şurada." Ayı gibiydi, baş aşağı durmuş, karları eşeleyen büyük, beyaz bir ayı gibi. "Daha önce neden görmedim acaba?"

"Belki de çok belirgin olmayan kısımları görmek için yardıma ihtiyaç duymuşsundur."

Ona döndüm. "Kekelemedin."

Rowe başını eğdi. "Her zaman kekelemiyorum."

"Ava!" Cardigan, göletin kenarından emreder gibi, "Buraya gel!" dedi.

Dizlerimi göğsüme çektim, omuzlarımdaki pelerini endişeyle çekiştirerek iyice sıkılaştırdım. Başımı sağa sola salladım. Henüz gidemezdim.

"Senden hoşlanmazlar diye mi korkuyorsun?" diye sordu Rowe.

"Ah." Gözlerim büyüdü. "Bunu hiç düşünmemiştim. Ya benden hoşlanmazlarsa?"

"Senden hoşlanmayacak biri olacağını düşünemiyorum," dedi içtenlikle gözlerime bakarak. Öksürdü. "Her ne-neyse, canını sıkan ne peki?"

"Yani... Benim gibi birinin dışarıda olması tehlikeli."

Bunun üzerine kanatlarım örtülerinin altında cevap verir gibi kıpırdanmaya başladı. Pelerini sertçe çekiştirdim.

"Senin gibi biri mi? Diğerlerinden farklı biri mi yani?"

Omuz silktim. "Evet," dedim sessizce, birden utanmıştım.

"Peki bizim için mi tehlikeli, yoksa senin için mi?"

"Nasıl yani?"

"Yani tehdit unsuru sen misin, biz miyiz?"

"Sizsiniz! Yani *onlar*." Gençlerin olduğu tarafı işaret ettim. Tabii ki onlardı.

Rowe düşüncelere dalarak baktı bana. "İlginç. Onlara sorsak tam tersini söylerler bence." Ayağa kalktı. "Ve sorunun kaynağı bu olabilir; hepimiz birbirimizden korkuyoruz, kanatlı olmasak da." O içten gülümseyişiyle baktı. "Yanlarına gidelim mi?"

Elini uzatıp beni kolaylıkla yerden kaldırdı. Elimin onunkinin içinde ne kadar küçük kaldığına şaşırdım. Kızarmıştım. Pelerini son bir kez düzelttim ve Rowe'un elini

nazikçe belime koyarak beni gruba doğru götürmesine izin verdim.

Cardigan iki oğlan ve bir kızla birlikte göletin duvarına oturmuştu. Çocuklar ikizdi, tıpatıp aynıydılar. Kız ufak tefek ve cılızdı, kolları leylek bacaklarına benziyordu.

Cardigan ayağa kalktı ve abartılı hareketlerle beni göstererek, "İşte karşınızda Yaşayan Melek," dedi. Doğduğum gün gazetelerin bana verdiği ismi kullanmıştı. *Henry'yle* doğduğumuz gün.

Üçü birden bana baktılar, sonra kız, "O zaman kanatları olması gerekmez mi?" dedi.

İkizler güldü. Bense gözlerimi Cardigan'a hayretle dikmiştim, en yakın arkadaşımın beni öylece ele vermesine şaşırmıştım. *Eski bir arkadaş* diye düşündüm Cardigan'a bakarken.

"Var zaten!" dedi Cardigan. "Saklıyor sadece." Tekrar yerine otururken yüzü düştü. "Ama o kız bu işte."

Rowe hafifçe ilerleyip onlarla aramıza girdi. Cardigan'a kaşlarını çatarak baktı. "Sana i-inanamıyorum," dedi sessizce. "Na-nasıl tepki ve-vereceklerini bilmiyorsun."

Çocuklardan biri bunun şaka olduğunu sanarak, "Kanatlarının neredeyse iki metre olduğunu duymuştum," dedi.

"Aslında üç metre seksen santim," diye mırıldandım.

"Kartal gibi mi yani?" dedi çocuk kafa tutarak.

"Havada süzülen bir albatros gibi."

İkizlerden diğeri ayağa kalkıp kollarını kavuşturdu. "Peki o kadar büyüklerse nasıl saklıyorsun?"

İç geçirdim ve Rowe'un koruma kalkanından öne çıktım. Yeşil pelerini biraz açarak sırtımdaki yuların kemerlerini gösterdim.

Aralarından biri ıslık çaldı. "Çok ilginç. Canını yakıyor olmalı."

"Evet, öyle," dedim.

"Neden böyle bir şey yapıyorsun öyleyse?" diye sordu kız. Yumuşak, fısıltılı sesi bana karahindiba otlarını hatırlattı. Omuz silktim.

"Çıkarsana şu şeyi," dedi kız. "Sorun değil."

"Evet, istediğini yap bebek," dedi ikizlerden biri.

Öteki çocuk sırıttı. "Ve orada durmak zorunda da hissetme kendini."

Ben de çıkardım. Önce ağır pelerini, sonra yuları. Kanatlarım serbest kaldı ve uçları gökyüzüne uzanarak açıldı. Birden göletin etrafındaki herkes sustu. Konuştukları şeyleri unuttular ve çocukken hikâyesini duydukları, neredeyse unuttukları ya da varlığına hiçbir zaman inanmadıkları masalsı yaratığın etrafına toplandılar.

"Haydi uçsana," diye seslendi bir çocuk.

"Yapamam..." diye söze başladım. Kanatlarımı yanlara bıraktım. Uçmak, becerebileceğim bir şey gibi gelmemişti bana hiç. Ama düne kadar tepedeki evimden çıkmayı becerebileceğimi de sanmıyordum.

"Yapabilir!" Cardigan'ın heyecanlı sesi suların üzerinde yankılandı.

Gözlerimi ona diktim. "Hayır," diye mırıldandım. "Hayır, yapamam."

"Elbette yapabilirsin!" dedi ısrarla. Gözlerinde çılgın bir sevinç pırıltısı vardı. "Uçamayacak olsan kanatların olur muydu?"

Buna verecek cevabım yoktu.

Cardigan bileğimi sıkıca tuttu. Beni bırakması için yalvararak eline yapıştım. Etrafımdaki yüzlere güvenebileceğim tek yüzü bulabilmek için baktım. Rowe'un yüzünü. Ama göremedim.

"Ah, mızmızlanma," dedi Cardigan gülerek. "Eğlenceli olacak."

Cardigan peşine taktığı büyüyen, ateşli kalabalıkla beni neşe içinde göletin kenarına, toprağın bitip derin bir hendeğe dönüştüğü yere sürükledi.

Uçurumun kıyısında tek başıma durdum. Çocuklar etrafta toplanmıştı, coşkulu çığlıklarını duyabileceğim kadar yakında, ama ölümüme dalarken uzanıp birini yanımda götüremeyeceğim kadar uzaktaydılar.

Kalabalığın arasından biri çıktı ve bana doğru kararlı adımlarla yürüdü. Bir anda kendimi Rowe'un kolları arasında buldum. Kıpırdanan kaslarını hızla çarpan kalbimde, öfkeli, içerlemiş halini göğsüne koyduğum ellerimin arasında hissedebiliyordum.

"Rowe," diye itiraz etti Cardigan.

"Yeter." Ses tonu gereken her şeyi söylemişti.

Kulağıma eğilip, "Bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadı. Beni yönlendirmek için elini nazikçe koluma indirdi. "Seni eve götürebilirim."

Başımı kaşındıran yünlü ceketine koydum. Kalın kumaşı yanağımda hissettim. Rahatlatıcıydı. Etrafıma doladığı

kolları da öyle. Ve onun vücudundaki boşluklara mükemmel bir şekilde yerleşmiş olmam da.

Kokusunu içime çekerken, keşke annemin yeteneği bende de olsaydı ve onun kokusunu, özünü duyabilseydim diye düşündüm. Güvende hissettirmişti. Korunaklı hissettirmişti.

Ama ben hayatım boyunca korunmuştum. Geceler, denizcileri kayalıklara doğru çağıran denizkızları gibi beni çağırırken, dünyayı yatak odamın ıssız penceresinden izlemek zorunda bırakılmıştım. Artık dünyadan korunmak istemiyordum.

Rowe'dan ayrılıp yeniden uçurumun kenarına gittim. Ayaklarımı yerleştirdim. Toprak ve çakıltaşları yerlerinden ayrılıp uçurumun kenarlarını kaplayan sivri kayalıklara çarparak düştü.

Bana şaşkınlıkla bakan Rowe'a dönüp gülümsedim.

"İzle," dedim.

Arkamı döndüm ve kanatlarımı iyice, olabildiğince açarak rüzgârın tüylerimde gezinen soğuk parmaklarını hissettim. Tüylerden biri yerinden düşüp aşağıdaki karanlık hendeğe doğru süzüldü.

Göğe yükseldiğimi hayal edebiliyordum. Çocukların yüzlerindeki hayreti görebiliyordum. Yerden uzaklaştığımı ve kanatlarım beni gecenin içine yükseltirken omuzlarımın fena halde ağrıdığını hissedebiliyordum. Bir an için uçmak imkânsız geldi.

Gökyüzü birdenbire çok geniş geldi.

Ve ben birdenbire küçücük kaldım.

Uçurumun kıyısından geri çekilmeden önce kanatlarım bir iki kez daha amaçsızca açılıp kapandı. "Yapamam,"

dedim dişlerim soğuğun ve içimde patlayan adrenalinin etkisiyle birbirine çarparak.

Cardigan gülümsedi. Bu seferki içten bir gülümsemeydi. Elinde pelerinle yanıma yaklaştı ve kollarımı ısıtmak için ovuşturdu. "Biliyorum," dedi nazikçe.

Öfke içindeki Rowe rahatlayarak derin bir nefes verdi.

Kalabalıktan bir kız, "Kanatlar ne işe yarıyor o zaman?" dedi yüksek sesle.

Ne işe mi? Kanatlarımın *ne işe* yaradığını düşünmek istemiyordum, bu yüzden kanat numaralarımdan birini yaptım ben de. Bira kutularından piramidi tek kanat çırpışımla yıktım.

Kısa sürede küçük kalabalık dağıldı, sonunda sadece ben, kanatlarım, Cardigan ve Rowe kaldık.

"Eğlenceli değil miydi?" diye bağırdı Cardigan heyecanla. "Yüzlerini görmeliydin Ava!" Kahkaha attı.

Ona dik dik baktım. "Bunu nasıl yapabildin?"

Cardigan gülmeyi kesti. Gergin bir ifadeyle güzel saçlarını parmağına doladı. "Şey, ben düşündüm ki..." Ellerini beline koydu. "Bana bak, sen insanlarla tanışmak istemiyor muydun? Artık herkes seni tanıyor! Saklanmana gerek kalmadı."

"Dalga mı geçiyorsun?" Artık bağırmaya başlamıştım. "Beni kazığa bağlayıp yakmadıkları için şanslıyım!"

"Peki, anladım. Tanrım, biraz gevşer misin?"

"Bu hayatında yaptığın en büyük bencillikti galiba kardeşim," dedi Rowe.

"Bencillik mi?" diye atıldı Cardigan. "Bunu onun için yaptım!"

"Peki onun neye ihtiyaç duyduğuna karar verecek kişi olduğunu nereden çıkardın?" diye sordu Rowe.

Cardigan ağzını açtı ama kapadı. En sonunda, "Sen bu işe karışma Rowe," dedi homurdanarak.

Bıkkınlıkla kollarımı kaldırdım. "Ben eve gidiyorum," dedim ve öfkeyle çekip gittim. Rowe ile Cardigan bana yetişmek için koşmak zorunda kaldı.

Eve dönüş yolunda sessizdik. Rowe, Cardigan ile aramızda yürüdü.

Bizim eve ulaştığımızda Rowe bize bakıp, "Siz ikiniz bu meseleyi çözmelisiniz," dedi. Bana döndü. "Ava, ge-geldiğine çok sevindim. Gerçekten muhteşem bir geceydi. Ko-korkunçtu tabii. Ama muhteşemdi." Sonra sağa keskin bir dönüş yapıp kendi evlerine ilerledi.

Rowe'un gidişini izledikten sonra Cardigan'la birbirimize baktık. Cardigan iç geçirdi. "Dinle, ben bunun, yani kanatlarını açıklamanın sana iyilik olduğunu düşündüm. Yemin ederim. Senin korkulacak biri olmadığını görsünler istedim."

Etrafımızı saran sessiz mahalleye bakındım. Karanlık gökyüzünün altında tamamen basit, zararsız görünüyordu. "Tek istediğim bir geceydi. Normal biri olabileceğim bir gece. Sıradan bir kız olabileceğim bir gece."

"Ama sen bundan fazlasısın. Bunun aynı zamanda gurur duyulacak bir şey olduğunu ne zaman anlayacaksın?" Bana sıkıca sarıldı. "Bizimle yine çıkar mısın? Ne olur evet de."

Omuz silktim. "Düşünürüm."

Cardigan gülümsedi. "Tamam ama artık o yuları filan takmana gerek yok, biliyorsun değil mi? Yani istemediğin sürece."

"Aslında, sanırım istiyorum. Yani en azından pelerini giymek istiyorum."

"Ama neden?"

Omuz silktim. "Normalmiş gibi davranmayı seviyorum."

Cardigan başını kaldırıp bana ilgiyle baktı. "Bunun senin için ne kadar zor olduğunu hiç düşünmedim. Sanırım çok bencilim." Homurdandı. "Sakın Rowe'a haklı olduğunu söyleme. Yoksa bunu tekrarlayıp durur." Gülümsedi. "Hey, pelerinin nerede senin?"

"Unuttum!" diye sızlandım.

"Haydi o zaman gidip alalım." Cardigan koluma girdi.

Bir an için düşündüm. "Ne yapalım biliyor musun? Sen eve git. Ben tek başıma giderim."

Cardigan tereddüt etti. "Emin misin?"

"Kesinlikle."

Cardigan bana bir kez daha sarıldı ve eve doğru koşmaya başladı.

Yalnız kalınca hissettiğim, özgürlükten çok korkuydu; karanlık şimdi daha da ürkütücü geliyordu. Derin bir nefes aldım ve kendime odamda değil, dışarıda olmak istediğim zamanları hatırlattım. Yine de adımlarımı hızlandırdım ve annemin ön verandada dikilmiş beni izlediğini hayal ettim.

Gölete ulaştığımda gece göğünün derin maviliği hafiflemiş, beyaz bulutlarla lekelenerek rengi açılmıştı sanki. Yine de yapraksız ağaç gölgelerinin suyun üzerinde oynaşmaları

ürpertiiciydi. Bir kuş sesi, bir kadının feryadına dönüştü. Bir köpek uluması yardım çığlığına, kanatlarımdaki rüzgâr bir hayaletin eline dönüştü.

Pelerini ve yuları buldum, bıraktığım yerde duruyorlardı. Onları aldım ve kanatlarım beni yavaşlatmasınlar diye sırtımda sıkıca kapanmış tutarak koştum. Annemin bir zamanlar çalıştığı marketi geçene kadar da adımlarımı yavaşlatmadım. Anneannemin fırınının önünde biraz durup parmaklarımı camdaki yazının üzerinde gezdirdim.

Mavi gökyüzünden belli belirsiz kırmızı ve turuncu ışıltılar geçiyordu. Bütün gece dışarıda kalıp yakalanmadan mutlu bir başlangıç yaptığımı fark ettim. Küçük, yaramaz bir kahkaha attım. Mucizevi biçimde normal bir kız gibi hissederek, hoplaya zıplaya eve yürüdüm.

Nathaniel Sorrows'un günlüğünden:

11 Mayıs 1959

Luteryen kilisesinde törenlere katılmaya başladım. Bunun Marigold teyzemi eski erdemli haline dönmeye teşvik edeceğini ummuştum. Planım işe yaramadı. Vaftiz edilmiş bir Katolik olan ben, Protestan Papaz Trace Graves ve cemaati tarafından gayet iyi karşılandım ama Marigold, yatağındaki kırıntılarla kaplı battaniyelerin altında saklanmaya devam ediyor. Diğer yaşlı kadınlar beni çok etkileyici buluyorlar. Mihrap Birliği beni yeni başkanları seçti. Törenin ardından ayin ekmeklerini ve şarabı kaldırmak benim görevim. Katolik kilisesinde mihrap görevlisi çocuklara bile emanet edilmez bu iş.

İbadet hazırlıklarını yapmayı seviyorum ve pazar sabahları mihrabı hazırlamak için erken kalkıyorum. Çünkü cemaatten ihmalkâr birinin, bir şeyler unutmadığından emin olmak istiyorum.

Luteryen törenlerinde hiç alışamadığım bazı şeyler var. Birincisi çok fazla ilahi söyleniyor. İkincisi, bu Luteryenlerin kutsal mekâna hürmetleri az. Tören biter bitmez İncillerini ve ilahi kitaplarını sıraların arasında öylece bırakıyor, kahkaha atıyor, birbirlerinin sırtına vuruyorlar.

En kötü tarafı Noel, Paskalya ve Hamsin yortusunda yapılan gece törenleri. Alıştığım gece yarısı ayinlerinin olmadığı cumartesi gecelerinde boş ve imansız

hissediyordum kendimi. Bu zamanı diz çöküp dua ederek geçirmeye çalışıyorum. Böylece onun gelişine kadar uyanık kalabiliyorum. Her gece yanında diğer ikisiyle birlikte gölete kaçıp sabahın erken saatlerinde eve dönüyor. Penceremin önünden kanatları rüzgârda dalgalanarak geçerken, annemin Noel zamanında çıkardığı İsa'nın Doğuşu tablosu geliyor aklıma. Meleğin uzun beyaz boynunu açıkta bırakan kaftanını ve kutsal bir ifadeyle ebediyen birleşmiş dudaklarını hatırlıyorum.

O ilk gece onunla konuşmayı planlamamıştım ama Marigold teyzemin evini çevreleyen sık orman güllerinin arkasında saklanıp geçişini izlerken dayanamadım. Merhaba dedim.

Donakaldı ve kanatları sanki uçmaya hazırlanıyormuş gibi içgüdüsel olarak açıldı. "Kim var orada?" diye seslendi kilise çanlarını andıran sesiyle.

Öne çıkıp yola yürüdüm. "Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim," dedim.

Kanatları çırpınarak kapandı. "Korkutmadın," diye cevap verdi savunmaya geçerek. "Kimseyi görmeyi beklemiyordum, o kadar."

Kutsal bir varlığın bu kadar insani olmasını, genç bir kıza bu kadar benzemesini beklemiyordum doğrusu. Sonrasında bir süre sessizce durup Tanrı'nın onun aracılığıyla bana mühim mesajını vermesini bekledim. Bir tür ahlaki pusula, hatta belki Tanrı seninle diyen bir ses. Ama anlaşılan meleğin görevi bu değildi. En azından bu seferlik.

"Gitmeliyim," dedi Melek ve arkasını dönüp tepeye doğru yürümeye devam etti.

"Bekle," diye seslendim arkasından.

Durdu ve tuhaf bir daire çizerek döndü. "Efendim?"

Gülümsedim ve ona doğru birkaç adım attım. "Dokunabilir miyim acaba?"

Önce tereddüt etti. Belki de ne demek istediğimi anlamadı. Ama sonra başını salladı. Elimi kanatlarında gezdirdim, tüylerinin parmak uçlarımdan geçip büyülü bir şekilde kasıklarıma yerleşen yumuşaklığını hissettim. Benden uzaklaşırken sertçe, "İyi geceler," dedi. Tepeye doğru çıkışını izledim. Ellerimi kaldırdım ve Ávilalı Azize Teresa'dan başkasına nasip olmadığına emin olduğum bu coşku dolu ziyaret için Tanrı'ya şükrettim.

On Altıncı Bölüm

"Adı ne?" diye sordum. Cardigan'la odamda oturmuş, gecenin, yani özgürlüğümün gelişini bekliyorduk. İlk kaçışımın ardından gölete gezintilerim sürmüştü ve başka gençlerin artık kanıksadığı şeyleri yeni yeni öğrenmeye başlamıştım. Mesela parmaklarımın arasındaki sigara ağırlığını dengede tutmayı, siyah göz kalemiyle kaşlarımı boyamayı öğrenmiştim. Cardigan sayesinde liseli çocukların kaçının bir kızla yalnız kaldıklarında ne yapacaklarını bildiğini (Cevap: Hiçbiri), kızlardan kaçının nezaketinin sahici olduğunu (Cevap: Çok azı, özellikle gönüllü hemşireler) ve Marigold Pie'ın yeğeninin gelişinin mahallede ne tür bir çalkantıya neden olduğunu öğrendim.

Cardigan bir an durup tırnaklarına sürdüğü koyu kırmızı ojelere bakarak düşündü. "Nathaniel Sorrows."

Adını sessiz ve yumuşak bir şekilde tekrarladım. Ağzımda bıraktığı hissi sevmiştim. Bu ismi daha sonra, sesimi hecelerine sarmak istediğimde kullanmak üzere dilimin ucunda sakladım. Na-than-iel Sor-rows. Gecenin bir yarısı, mahallenin kedileri bahçede çiftleşir, Trouver rüyalarında koşarken ben, onun adını söyleyerek uyanacaktım.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum sesimin beni ele vermemesini umarak. Hâlâ tırnaklarını hayranlıkla izlemekle meşgul Cardigan'a gizlice baktım ve hızlanan kalp atışlarıma sağır olacak kadar kendi işine dalmış olmasına sevindim. Cardigan'a onunla karşılaştığımdan hiç söz etmemiştim. Nedenini bilmiyordum ama ne zaman ona söylemeyi düşünsem bir şeyler vazgeçiriyordu beni. Belki de nihayet bir sırra, en yakın arkadaşımdan bile saklayacağım bir şeye sahip olma hakkını elde ettiğimi düşünüyordum. Normal, herhangi bir kız gibi.

Cardigan tırnaklarını üfledi. "Kalın kafalı birine benziyor. Ama sevimli."

Düşüncelere dalarak başımı salladım. Bu yabancının beni bu kadar etkilemesini tuhaf buluyordum. Tamam, kesinlikle çekiciydi. Ama hepsi bu muydu yani? Kanatlarıma dokunmak istediğini söylediğinde evet demek istemiştim. Demiştim de. Ve sonra, yatağımda yatarken parmaklarının sıcaklığını kanatlarımın ucunda hissetmeye devam etmiştim.

Annem, Jack Griffith hakkındaki düşüncelerinin bir iç çekiş ya da kafa sallamayla geçmediği zamanlarda sık sık uzun süren hüzün nöbetleri geçiriyordu. Yatağındayken yıldızçiçeklerinin ve Jack'in ay ışığında parlayan göğsünün altında geçirdiği o yazdönümü gecesini düşünüyordu, bedeni ürperene kadar. Jack'in dudaklarını köprücükkemiklerinde gezdirdiğini, sıcak ellerini onunkine bastırdığını, avuç içlerinin terden ıslandığını düşünürken yüzü kızarıyordu. Jack'in dokunuşunun anısı uyluklarında sıcak balmumu gibi eriyor, bacaklarından damlıyordu.

Arka arkaya birkaç gün rüyasında onu görüyordu. Ön dişlerinin arasındaki boşluğu gösteren gülüşü, yarım kalan aşkı simgeleyen nergis dışında hepsi solmuş bir demet çiçeği kavrayan elleri... Saçları gözyaşlarıyla ıslanmış uyanıyordu. Yatmadan önce Wilhelmina'nın her türden uykusuzluğa bire bir olduğuna yemin ettiği kurutulmuş Kaliforniya gelinciklerinden çay yapıp fincan fincan içiyordu. Ancak o zaman uyuyabiliyordu; boş koridorları ve kilitli kapıları olan, karanlık bir uykuydu bu.

Çay işe yaramadığı zamanlarda Viviane çamaşır yıkıyordu. Uyumanın imkânsız olduğunu anladığı geceler bodrumda oturuyor, kurutma makinesinin içindeki havluların ağır dansıyla uyuşup kalıyordu. Deterjan kokusunu, makinenin gümbürtüsünü, çıkardığı çarşafların sıcaklığını seviyordu. Ama her şeyden çok, bir lekeyi çıkarmanın hoşnutluğuydu sevdiği. Küçük bir el sabunu ya da bir damla çamaşır suyuyla bir gömleğin cebindeki mürekkep lekesini, manşet yerlerindeki ruj izini, ya da dantel perdedeki pas lekesini çıkarabilmeyi seviyordu. Kan en güzeliydi; beyaz bir göm-

lekten, bir eldivenden ya da bir kadın iç çamaşırından bir damla kanı çıkarmak ne kadar tatmin ediciydi. Kırmızının yavaşça solarak kumaştan silinişini, onu yeniden, daha önce beyazdan başka hiçbir şey bulaşmadığı zamanlardaki gibi tertemiz bırakışını izlemek ne kadar tatmin ediciydi.

Annemin gençliğinden tek bir fotoğraf kalmıştı. Anneannem çocukluk anılarını ölümsüzleştiren biri değildi hiç. Gabe fotoğrafı yusufçuklar hakkındaki eski bir kitabın sayfaları arasında bulmuştu. Sedir ağacından oyduğu bir kutunun içinde saklıyordu. Çocukluğumda atölyede etrafı karıştırırken bir kez görmüştüm.

Bu sararmış, kenarları fena halde yıpranmış fotoğraf henüz Viviane, Jack'le sevgiliyken ve Gabe henüz ön kapımızda belirmemişken çekilmişti. Zaten Viviane ile Jack'in fotoğrafıydı bu. Viviane'in ağzı kahkahayla kocaman açılmıştı ve Jack ona öyle bir bakıyordu ki her şey ortadaydı: Jack, Viviane'i gerçekten seviyordu.

Gabe fotoğrafta kahkaha atan Viviane'i sık sık, huzuru çamaşır odasında, fincanlar dolusu çayda ve durmadan ev işi yapmakta arayan, son on beş yılını Jack'in kendisi için gelmesini bekleyerek geçiren Viviane'le kıyaslıyordu. Viviane'in çektiği acı onu daha da şiddetle sevmesini sağlamıştı ama Gabe bu acının onu nasıl yerle bir etmediğini hiç anlayamıyordu.

Gabe yakaladığı yarasanın türünü öğrenebilmek için birkaç kez ilkokul kütüphanesini ziyaret etti ve bir kez de tepedeki hayvanat bahçesine gitti. Yakaladığı küçük, kahverengi bir *Myotis*'ti. Ve türünün ateşli bir temsilcisiydi. Gabe ne zaman kanatlarına bakmak için kafese uzansa yarasa

parmaklarının ucunu ısırıyordu. Yarasa Henry'ye güvenmek konusunda ise hiç sıkıntı çekmemişti; onun ellerinden minik çekirgeler, sinekler yiyordu. Sonunda Henry yarasayı uzattığı parmağına çıkmaya bile ikna etmişti. Yarasa orada baş aşağı uyuyor, Gabe de nihayet kanatlarını açıp, alt ve üst kol kemiklerini inceleyebiliyordu.

Yeni kanatları hazırlaması birkaç hafta sürdü. Yarasanın iskelet yapısını temel alarak kanatların kenarlarını meşeden yaptı; hafiften ziyade, esneyebilecek güçlü dallar kullandı. Sonra da kanat çerçevelerinin arasına eski bir brandadan kestiği kumaşları gerdi. Gabe'in çekicinin ve testeresinin sesleri yine annemin rüyalarını doldurdu.

Kanatlar bittiğinde Gabe onları atölyenin çatısına taşıdı. Aşağıda sırtını Trouver'in ön bacaklarına yaslamış oturan Henry'ye baktı. Parmağında baş aşağı duran yarasayla Henry, Gabe'i beğenmediğini büyük başparmağını yere çevirerek gösteriyor gibiydi.

Gabe kollarını, her iki kanadın kumaşına açtığı uzun ceplerin içine soktu. Çatının kenarına ilerledi. Karanlık olsa da durduğu yerden mahallenin büyük bölümünü görebiliyordu. Komşuların evlerindeki ışıklar, deniz fenerleri gibi parlıyordu. Öncelikli dürtüsü sıçramaktı ama Gabe biraz dikkatle düşününce kanatlı kollarını açtı ve çatının kenarından kusursuz bir kuğu dalışı yaptı. Kanat çırpmayı daha önce defalarca çalışmış, ördeklerin, martıların, kahverengi Kaliforniya pelikanlarının kanat hareketlerini taklit etmişti. Bu kez rüzgâr kanatlarının altına dolmadan önce sadece bir kez kanat çırpmıştı ve uçuyordu.

Uçuyordu!

Aslında uçmuyordu. Süzülüyordu, süzülüyordu ve sonra tepenin aşağısındaki leylak çalılıklarının arasında hayal kırıklığıyla düştü.

Sert bir inişti, leylak çalılıklarının eski halinden eser bırakmamıştı. Kanatlar ne yazık ki mahvolmuştu. Brandanın bir tarafında yırtıklar vardı ve kanat çerçevesi de kırılmıştı. İlginç ki, Gabe zarar görmemişti.

Henry parmağındaki yarasayı bırakıp gecenin içinde kaybolurken ona arkasından el salladı.

Gabe arkasında birbirine karışmış meşe ve brandayı sürüyerek güçlükle eve yürüdü.

Viviane onun mutfağın ortasına bıraktığı karman çorman şeye kaşlarını kaldırarak baktı. "Bu kaçıncı başarısız girişimdi?" diye sordu.

"Dört," dedi Gabe kabullenerek. "Sorun tüyler, Vivi. Tüyleri taklit edemiyorum."

"Evet. *Tek sorun* bu," dedi Viviane nezaketten uzak bir tonla.

Gabe aldırış etmedi.

Viviane iç geçirdi. "Neyin daha kötü olduğuna karar veremiyorum; senin kanatlarının işe yarayacağını düşünmen mi, yoksa onunkilerin işe yaramasını umuyor olman mı?"

Gabe ona baktı. "Neden ona yardım etmeme izin vermiyorsun?"

Bu kadarı annem için çok fazlaydı. "Çünkü bu aptallık Gabe!" diye tersledi onu. "Genç bir kıza uçabileceğini söylemek aptallık, hatta alçaklık, çünkü yapamayacağını

anlayınca kalbi kırılacak. Kırılacak kemiklerinden bahsetmiyorum bile."

"Yani sence denememesi daha mı iyi?"

"Evet, öyle."

"Peki ya benim düşüncem? Benim de söz hakkım olmalı Vivi."

"Çocuklarım üzerinde söz sahibi olma hakkını nereden alıyorsun?" diye bağırdı.

"Dalga mı geçiyorsun?" Gabe mutfakta deli gibi ileri geri yürürken gümbür gümbür adımlarıyla ev sarsıldı. "Ben başından beri buradayım. Onları besledim, altlarını değiştirdim. Hasta oldukları zaman onlara baktım. Mutsuz olduklarında onlara sarıldım. Öz babalarının yaptığından ve hayatı boyunca yapabileceğinden çok daha fazlasını yaptım onlar için!"

"Bu yüzden mi hâlâ buradasın? Çocuklarım için mi? Çünkü eğer öyleyse acınacak haldesin," dedi Viviane zalimce. "Bunca zaman sonra *hâlâ burada olduğun için* acınacak haldesin."

Gabe, Viviane'i omuzlarından tuttu. Onu sarsmalı mı, öpmeli mi karar veremiyordu.

"Neden burada kaldın?" diye sordu Viviane yumuşak bir sesle.

Gabe ellerini indirip başını salladı. "Vivi, bunu şimdiye kadar anlamadıysan buradaki tek aptal ben değilim demektir."

Viviane'e son bir kez bakıp arka kapıdan fırtına gibi eserek çıktı.

Üst kattaki odamdan tüm konuşmayı duymuştum. Ellerimi inanmayarak ağzıma bastırdım. Evimizde hiç kimse, daha önce hiç bağırmamıştı. Çarpan kapının verdiği şokla titreyerek merdivenlerden aşağıya koştum. "Peşinden gitmeyecek misin?" diye sordum anneme telaşla.

Konuşması fısıltı gibiydi. "Bırak gitsin Ava," dedi. "En iyisi bu."

Bunu yapamazdım. Gabe'in peşinden koştum. Tepenin aşağısında durdum ve kamyoneti onu alıp götürürken arkasından çaresizce baktım.

"Ne olur," diye seslendim yavaşça, "bizi burada yalnız bırakma."

Nathaniel Sorrows'un günlüğünden:

15 Mayıs 1959

Kutsal kitabı okuyarak geçirdiğim günler geride kaldı. Küflü sayfalarından öğrenebileceğim her şeyi öğrendim. Marigold teyzemi saatlerce tek başına oturmaya bırakıp kütüphanesindeki kitaplara dalıyorum. Kalbimin delice istediği, aşkla yazılmış kelimeleri arıyorum: Abelard'ın sevgili Héloïse'ına, Napolyon'un İmparatoriçe Josephine'e, Robert Browning'in parlayan şair Elizabeth Barrett'a yazdığı mektupları. Onların aşk sözcüklerini taklit ederek sayfalardaki boşluklara onunla ilgili düşüncelerimi karalıyorum. Sayfalarımı özenli yaratıklar şeklinde katlıyor, onun penceresinin kenarına bıraktığımı, ateşli teslimiyetimi parmağımla ve sıcak nefesimle camına yazdığımı hayal ediyorum. Uyandığında onu ıslak kelimelerimin karşıladığını hayal ediyorum. Güneş yükselip sarsılmaz, taparcasına duyduğum aşkımı ve sadakatimi bildiren mesajımı kurutana kadar, her kelimeyi tekrar tekrar okuyup ürperdiğini hayal ediyorum.

O bugüne dek sevilmiş tüm kadınların bir bedende görkemli bir şekilde dirilmiş hali. Truva Savaşı'na sebep olan onun yüzü, Hindistan'ın Tac Mahal'ine ilham veren onun vakitsiz ölümüydü. Michelangelo'nun Sistine Şapeli'ndeki meleklerin her biri o.

Sesi kafamda bir İtalyan aksanına ya da Provence şivesine karışıyor. Kafamda Rönesans dönemindeki

bir hanımefendi gibi giyiniyor. Bedeninden kat kat kıyafetlerini çıkarıp kanatlarına ibadet ettiğimi hayal ediyorum. Rüyalarımda hepsi kuş olan çocuklarımızın, onun rahminden uçarak çıkışlarını izliyorum. Onlara havarilerin isimlerini veriyorum: Simon Peter adında bir turna, Thomas adında bir baykuş, Judas adında kocaman, siyah bir karga.

Gökyüzünden bir kuştüyü düşüp yüzümü yaladığında gerçek anlamda ilk kez manevi hazzın doruğuna ulaştım. Kendime geldiğimde öyle büyük bir heyecan içindeydim ki bir bıçak alıp yastıklarımı kestim ve içindeki kuştüyleriyle kendimi tatmin ettim. Bir meleğe dokunmanın öyle bir his olduğuna inanıyorum çünkü; yumuşacık tüylerden bir yastığın içine kaymak gibi. Öylesine yumuşak, öylesine hafif. Her gece açık penceresinin önünde tüylerini tarayışını izliyorum. Arkasından vuran ışıkla parlarken, sadece benim tanıdığım kutsal varlığına daha da çok benziyor.

On Yedinci Bölüm

O mayıs ayı boyunca akşamlarımı gölete kaçabilmek için evin sessiz uykusuna dalışını bekleyerek geçirdim. Beklerken odamda tüylerimi tarıyor, camdaki yansımama bakarak cilveli gülüşler üzerinde çalışıyor ve Cardigan'ın yaptığı gibi umursamaz bir tavırla sigara içiyormuş gibi yapıyordum. Gölette benden şiddetle kaçınan mahalleli çocukların penceremin kenarındaki kiraz ağacının sıska dallarına tırmandıklarını, benimse parmaklarını dallardan ayırıp aşağı düşüşlerini kahkahalarla izlediğimi hayal ediyordum.

Dul Pie'ın yeğeninin beni izlediğini, gözlerinin ve parmaklarının tenimde sıcak izler bıraktığını hayal ediyordum. Her gece hemen hemen aynı saatte gölete gitmek üzere

evden çıkıyor, Marigold'un evini geçene kadar endişe ve heyecan duyuyordum. Ben geçerken onun ormangüllerinin arkasında, karanlıkta sadakatle beklediğini hayal ediyor, o tarafa kaçamak bakışlar atıyordum.

Bir gece onun bulmasını umarak tüylerimden birini Marigold Pie'ın ön merdivenlerine bıraktım. Bahçemizdeki kırık leylak çalılıklarının arkasında durup, yüzüm delicesine kızarırken onun kapıyı açışını izledim. Rüzgâr tüyü havalandırdı ve sonra indirip nazikçe yüzüne bıraktı. Kendimi uçarı ve utanmaz hissederek tepeden yukarıya koştum.

Kendimi onun gelini olarak hayal ediyordum; beyaz gelinliği, Hawaii kızlarının yaptığı gibi sağ kulağımın arkasına taktığım çiçeği düşünüyordum. Zafer Yolu'nun sonundaki tepeden çok uzakta bir yerde küçük bir ev hayal ediyordum. Komşularla akşam yemekleri, salonda Tom Collins içen kocalar, mutfakta birbirlerine yemek tarifleri veren kadınlar, Noodle adındaki *Spaniel* cinsi köpeğimiz... Bu gündüz düşlerine kanatlarımı hiç dahil etmiyordum, zihnimde omuzlarımdan siliyordum onları.

Hayallerimde hep sıradan bir kızdım.

Aşkım büyüdükçe hayalini kurduğum hayatı yaşayamama ihtimalini düşündüğümde daha derin bir kedere düşüyordum. O kadar kıymetli, o kadar derinlemesine hayal ettiğim ve arzuladığım bir şeydi ki bu, kaybetmek çok acı olurdu. Uyumayı bıraktım. Yemeyi bıraktım. Kanatlarımdaki tüyler dökülmeye başladı.

Mayıs ortasında karasevdam beni hasta edip ateşler içinde yatağa düşürünce gece firarlarıma ara vermiş oldum.

Sadece tuvalete gitmek için yataktan kalkıyordum ve onda da yardıma ihtiyaç duyuyordum. Annem tüm haftayı titreyen vücudumu yorganlarla örterek ve tencereler dolusu tavuklu erişte çorbası kaynatarak geçirdi. Çorbalar öyle sıcaktı ki tencereye eğildiğinde annemin yüzü kıpkırmızı oluyordu.

Hiç bu kadar şiddetli hasta olmamıştım; uyandığım anlarda bile rüyaların içindeydim. Hayvanların parçaladığı kanlı bebeklerin olduğu kâbuslar, gece gökyüzünün yanan bir okyanusa dönüştüğü hayaller görüyordum.

Bir gece geç vakitte, Hamsin yortusu gecesinde birdenbire yatakta doğruldum. Saçım alnıma yapışmış, kanatlarım terden sırılsıklamdı.

Penceremde, odama sırtını dönmüş genç bir kız dikiliyordu. Eski moda beyaz elbisesinin yırtılmış, kirli dantelleri arkasından sarkıyordu. Birbirine dolanmış, keçe gibi olmuş siyah saçları sırtına dökülüyordu. Yüzünü çevirip bana baktı; başının arkasında parıldayan yıldızları görebiliyordum.

Elinin bir hareketiyle onu takip etmemi söyledi, sonra duvarın içinden geçerek ilerledi.

Kat kat yorganımı kenara attım ve sendeleyerek pencereye gittim. Dışarıya baktığımda ay ışığında gümüş gibi parlayan hayalet suretiyle beni aşağıdaki çimenlerin arasında beklediğini gördüm. Bir an bile düşünmeden yeşil pelerinimi aldım ve pencereden çıkıp kiraz ağacının çıplak dallarına tutunarak bahçeye indim.

Yağmur henüz yağmamıştı. Çimenler kurumuş, solmuştu. Üzerine basınca çıtırdıyordu. Koydaki su o kadar sığlaşmıştı ki semtin gençleri yürüyerek karşıya geçebiliyor, kızların etekleri bile ıslanmıyordu.

Hayalete benzer rehberimi izleyerek Luteryen kilisesine gittim ve kilisenin çift kanatlı ağır kapısından içeri girdim. Hamsin yortusu için kilise kırmızı keten kumaşlarla, kırınızı ipekten yapılmış krizantemlerle dolu sepetlerle süslenmişti. Aylardır taze çiçek bulunmuyordu. Hamsin yortusunun kutlandığı pazar gecesinde kapı önlerinde birilerinin kalçasını kırmayı ya da leğen kemiğini çatlatmayı bekleyen kocaman su birikintilerinin yokluğu ilk kez görülüyordu. Yaşlı kadınlar bile yağmur bonelerini evde bırakmıştı. Tavandaki kırmızı bayraklar hafifçe dalgalanıyordu. Birileri bir yığın kurabiye yapmıştı ve gıda boyasıyla renklendirilmiş kurabiyeler kırmızıdan çok turuncu gibi görünüyordu. İçeri girdiğimde cemaat kilisenin girişinde, ellerindeki tabaklarında turuncu kurabiyeleriyle bekleşiyordu. Pelerinimi yere attım ve kanatlarımı gören herkes konuşmasını yarıda bıraktı.

Kara gözlü hayalet beni mihrap görevlilerinin başındaki Nathaniel Sorrows'un mihrabın arkasındaki kutsal eşya odasında kutsanmamış ekmek ve artık şarapları topladığı yere doğru götürdü.

Arkasını döndüğünde beni ve açık kanatlarımı gördü. Benzi attı. Benim bile emin olamadığım nedenlerle diz çöktüm, başımı kaldırdım ve ağzımı açtım. Bir an kıpırdamadan durdu, muhtemelen araladığım dudaklarımın yakınlığından ötürü şaşırmıştı. Sonra kâğıt gibi ince bir ekmek parçası aldı ve ağzıma yaklaştırdı. Uzanıp dilimi ekmeğe değdirdim.

Dudaklarımın arasında tuhaf, pembe bir ateş parlayıp ağzımdan dışarı sıçradı. Koridorda bekleyen cemaatin geri kalanı derin bir iç geçirdi.

Alev hâlâ dilimde kıpırdıyordu. Kendine gelen Nathaniel alevlenmiş kutsal ekmeği alıp yanık parmaklarının arasından yere attı. Alevleri ayağıyla söndürürken halıda bıraktığı simsiyah lekeyle bu olayı ölümsüzleştirmiş oldu. Sanki bir kendinden geçme halinden çıkmışım gibi gözlerimi kırpıştırdım, ardından güçlükle ayağa kalktım ve sendeleyerek kiliseden çıktım.

Cardigan Cooper bundan sonraki ânı hayatındaki her şeyden daha net hatırlıyordu. Gölette Jeremiah Flannery'yle buluşmaya gidiyordu. Tek başına kilisenin önünden geçerken, taş döşemeli girişte yeşil pelerinimle ilerlediğimi görmüştü. Hasta olduğumu biliyordu. Merak içinde beni takip ederek kiliseye girmiş, arka tarafta durup bütün olanları izlemişti. Kilise koridorundan koşarak dışarı çıkarken yanından geçmiştim. O da daha önceden yere attığım pelerini kapmış, kaçışımda bana eşlik etmek üzere koşmuştu. Zafer Yolu'nun tepesindeki evimize kadar koştuk, vardığımızda kendimizi yere atıp kızarmış yüzlerimizi gökyüzüne çevirerek uzandık. Nefeslerimiz yıldızlara doğru yükselen küçük buğu bulutları oluşturuyordu.

Cardigan bana döndü. "İnanamıyorum kızım... O neydi öyle?"

Ama yıpranmış beyaz elbisesiyle kara saçlı hayalet de oradaydı. Saydam parmağını dudaklarına götürdü ve karanlık gecede kaybolmadan önce bana ürkütücü bir şekilde gülümsedi.

Ateşler içindeki yanağımı çimenlere çevirdim ve derin bir nefes aldım. "Bilmiyorum."

Haziran geldiğinde her gece gölette toplanan kalabalığın içinde tanıdık bir yüz olmuştum. Pelerinimi her zaman giysem de, ilk ziyaretimin ve kanatlarımı ifşa etmemin etkisi hâlâ sürüyordu. Kiliseye yaptığım alevli ziyaretin de. Çoğu hâlâ gözlerini dikip bana bakıyordu. Hatta bazıları beni parmakla gösteriyordu. "Bak! İşte o kız!"

Kaşlarımı çatıp bu gizli fısıltıları duymazdan gelmeye çalışsam da başaramıyordum.

"A-aldırma onlara," dedi Rowe. "Onların ne dü-düşündüğü önemli değil."

"Senin için önemli olmayabilir," diye mırıldandım.

Bir an bana baktı. Göletteki o ilk gece yün kabanının yanağımda bıraktığı hissi hatırlayınca yüzüm kızardı. Ve kısa bir an için bu hissi Nathaniel Sorrows'u düşünürken hissettiklerimle kıyasladım. Kafamda ikimiz için kurduğum hayatı düşündüm; kokteyl partilerini, Noodle adındaki köpeği. Ama bu bir yanılsamaydı, kendi tasarladığım bir rüyaydı. Oysa Rowe gerçekti. Ona dokunabilirdim. Ve o da bana dokunabilirdi. Ellerimi Rowe'unkilerle birleştirip sıcaklığını hissetmeyi, parmaklarımızın birbirine dolanmasını ne kadar çok istediğimi düşününce sırtımdan bir ürperti geçti. Bunun karasevdadan ne farkı vardı?

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Rowe.

"İnsanlar sana öyle bakmıyorlar. Sanki bir..."

"Canavarmışsın gibi mi?" dedi Rowe.

"Evet."

"Kardeşimi görüyor musun?" Rowe, arkadaşlarıyla dikilmiş, kahkaha atan Cardigan'ı gösterdi. "A-ağzını açtığı anda herkes o-onu seviyor. Ben a-ağzımı açtığımda ise herkes a-anında acıyor bana."

Yüzümü buruşturdum. "Üzgünüm."

Rowe omuz silkti. "Demek istediğim, eğer başkalarının ne dü-düşündüğüne aldırış etseydim, be-ben de kendime acırdım ama acımıyorum." Gülümsedi. "Bence gayet havalıyım."

Güldüm.

"Demek istediğim bence başkalarının se-seni tanımlamasına izin vermemelisin," dedi Rowe bir çırpıda. "Bence ne istersen olabilirsin."

Beni kanatlı bir yaratık olarak değil, *ben* olarak gördüğünü hissettiğim çok az insan vardı. Biri annemdi. Biri Henry'ydi; onun tarafından normal kabul edilmek övünülecek bir şey değildi gerçi. Anlamaya başlamıştım ki biri de Rowe'du.

"Teşekkür ederim," dedim yumuşak bir sesle.

Göletin kenarında ağır ağır yürüdük. Ara sıra duvarın üzerinde dengede durup bir ayağımı suya sokuyordum. Rowe'un gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Ona döndüm ve yüzümü buruşturup, "Ne var?" diye sordum.

Rowe omuz silkti. "Sen... Sen varsın işte."

O gece Dul Pie'ın evinin önünden geçerken Nathaniel'ın zambakların arasında beni beklediğini hayal etmeyi unuttum. Kendi kendime adını yüksek sesle söyledim ve dilime bu kadar yabancı geldiğine şaşırdım. Ve böylece Marigold

Pie'ın yeğenine duyduğumu sandığım aşk eriyen buzdan akan damlalar gibi akıp gitti. Pek çokları gibi Nathaniel Sorrows'un da ilgisini çeken tek şey kanatlarımdı. *Rowe öyle değil* dedim içimden düşüncelere dalarak.

Uzanıp perdelerimi kararlı bir hamleyle kapadım ve yattım.

O gece rüyamda uçabildiğimi gördüm.

Emilienne ara sıra düşünmek için kendisine izin veriyordu. Hiç evlenmeyip Beauregard'ın Manhatine'deki evinde yaşlansaydı; yarımay biçimli tırnaklarına övgüler yağdıran taliplerine âşık olmasaydı; onun yerine odasına çıkan yangın merdiveninin kırık dökük basamaklarını tırmanmalarına izin verdikten sonra parmaklarını demirlerden ayırsa ve düşerlerken arkalarından kahkaha atsaydı nasıl bir hayatı olurdu diye düşünüyordu.

Uzanıp eski, şu kırmızı gelincikli çan şapkasının kenarına dokundu ve Zafer Yolu'ndaki ev kaybolup yerine o harap dairenin sıvası dökülmüş duvarları geldi. Kırık porselen kaplamalı ve gider deliği paslı mutfak lavabosu; demir menteşeli ve içi boşken bile onlara zengin hissettiren kare buz kalıplı eski moda buzdolabı; yazı masasında Pierette'in uyuduğu çekmece ve kuştüylerinin toplandığı köşeler; René'nin taşıdığı sedir...

Emilienne hayalet kardeşleriyle hâlâ konuşmasa da bir şekilde iletişim kurabiliyordu.

Margaux'nun çocuğunu araştırarak başlamıştı işe. Margaux ona bebeğini gösterdiğinde Emilienne önce gülümsemiş, sonra bebeğin gözlerini fark edip başını çevirmişti;

biri mavi, biri yeşildi. Margaux eskiden kalbinin bulunduğu deliğin üzerinde oğlunu korumacı bir tavırla tutuyordu. Evladıyla müthiş gurur duyuyordu; hayatında başardığı en büyük şey buydu. Ve ölümünde de.

Maman neredeydi? Beauregard? Bilmiyorlardı. Her zaman sadece üçü ve bebek vardı; bazen de kara gözlü genç kız. Ölüm nasıl bir şeydi? Merak ediyordu. Buna cevap verebilecek durumda değillerdi ve ölümden sonra günahlarının kanıtlarını neden böyle dehşet verici bir şekilde taşımaya devam ettiklerini de söyleyemiyorlardı.

"Belki de arafta kaldınız," dedi Emilienne.

René omuz silkti. Belki.

Bazen Margaux salonun köşesindeki klavseni işaret edip Emilienne'den çalmasını istiyordu. O anda Manhatine'deki dairenin duvarları kardeşlerinin kuş gibi şakıyan sesleriyle birlikte kayboluyor, Emilienne'in etrafında Zafer Yolu'nun sonundaki evin duvarları yükseliyordu yeniden. Klavsen köşede kullanılmamaktan sararmış halde durmaya devam ediyordu.

Nathaniel Sorrows'un günlüğünden:

26 Mayıs 1959

Melek ateşini bana verdi anlaşılan; ağzından alevler içindeki ekmeğe, oradan da parmaklarıma. Başta ateş kendisini yanaklarımda ve boynumun aşağısında bir kızarıklık olarak gösterdi. Alnımdaki boncuk boncuk terler kızıştı. Gece etime iğne gibi batan, yakıcı bir kaşıntıyla uyandım ve buz parçalarıyla dolu bir leğenin içinde oturup erimiş şu vücudumdan buharlaşana kadar bekledim. Vücudumdaki kızarıklıkların acısını açlıkla, kamçıyla, çaresizce dua ederek, bir saç fırçasının, çivili tahtanın, iğneli yastığın üzerinde diz çökerek bastırmaya çalıştım. Ateşimi bir bardak şarapla ya da bir ağız dolusu yiyecekle dindirmeyi denedim ama Marigold'un mutfağında bulabildiğim yenebilecek şeyler yüzünden boğulacaktım neredeyse.

Belki de bu ateş, ahlaksız düşüncelerimin cezasıdır. Buna rağmen her gece onun gelişini bekliyorum. Marigold teyzemin karanlık bahçesinde durup kırmızı bir mendille yüzümdeki, koltukaltlarımdaki teri silerek bekliyorum. Onunla edeceğim sohbetleri itinayla planlıyorum ama yanında diğer ikisiyle, göbeği açık giyinen kız ve yün denizci paltolu çocukla birlikte her geçtiğinde rüzgârın dalgalandırdığı tüylerine kilitleniyorum ve hazırladığım tüm sözler boğazımdan kayıp gidiyor.

Hiçbir şeye odaklanamıyorum. Kilisenin avlusundaki panoyu değiştirip her harfin düzgünce dizildiğinden, her kelimeyi doğru yazdığımdan emin olmaya çalışırken, kendimi birden kuştüylerinden hayali bir yatağa uzanmış buluyorum.

Marigold teyze meselesine gelince, inanılmaz bir beceriksizlik örneği sergilediğimi kabul ediyorum. Bunu kayıtlara geçirmeliyim ki gövdesi artık neredeyse yatağıyla aynı büyüklükte ve genişlikte. Artık Zafer Yolu'nda bulunma nedeninin teyzemle hiçbir ilgisi olmadığına, tamamen Melek'le ilgili olduğuna inanıyorum. Teyzemin yediği kutular dolusu eklerin içine sakinleştirici katmaya başladım. Tanrı'nın bana Melek aracılığıyla gönderdiği hayalleri sürdürebilmenin tek yolu bu. Eskiden dua ederek geçirdiğim saatleri şimdi onun ıslak ağzını düşünmeye ayırıyorum. Artık böyle ibadet ediyorum.

Belki de bu ateş günahımın ödemek zorunda olduğum kefareti değildir. Belki de bir ödüldür bu. Belki her bir ter damlası, omurgamdan aşağıya doğru tatlı tatlı inen birer Melek öpücüğüdür.

On Sekizinci Bölüm

Haziranın üçüncü haftasında meteoroloji uzmanları havalı yağmur ölçüm aletlerini çıkarıp zaten bildiğimiz şeyi halka ilan ettiler; hâlâ yağmur yağmamıştı. Tarlalardaki bereketli Seattle toprağı kurumuştu ve sert rüzgârlarla Zafer Yolu'ndakilerin gözlerine savuruluyordu. Portland'daki gül bahçeleri bile mahvolmuştu. Luteryen kilisesinin mihrabı taze çiçeklerle süslenmeyeli üç ay olmuştu. Kadınlar yazgündönümü kutlamasında saçlarına takacak çiçek bulamadıkları için ağlıyorlardı. Gerçi ağlamalarının sebebi rüzgârın gözlerine doldurduğu toz zerrecikleri de olabilirdi.

Gabe yarasa kanatlarından esinlenerek gerçekleştirdiği, gerçekleştirirken son seferi olacağını bilmediği uçma giri-

şiminden beri, Zafer Yolu'nun sonundaki evden ne kadar uzak kalırsa kendini o kadar iyi hissediyordu. Daha önceleri onu mahalleden uzaklaştıracak işleri kabul etmekte isteksizdi. Ama şimdi zamanını olabildiğince dışarıda geçirmeye çalışıyordu: Mercer Adası, Silverdale, Belltown. Gün doğmadan evden çıkıyor, karanlık çökmeden dönmüyor, Henry'yi, annemi ve beni sadece biz uyurken gizlice baktığında görüyordu. Henry sırtüstü uyuyor, parmaklarını yorganın saten kenarlarına kenetliyordu ve Trouver de yatağın ayakucunda kocaman tüylü bir top gibi kıvrılmış oluyordu. Ben hep kanadımın ucuyla burnumu kapatarak uyuyordum. Viviane uyuduğu gecelerde yan dönüp kıvrılıyor, kendini koruyormuş, kalbini yerinde tutmaya çalışıyormuş gibi kollarını göğsünde birleştiriyordu.

Viviane'i uykusunda seyrederken Gabe'in kalbi onu bahçede çarşafları asarken ya da merdivenlerden inerken gördüğü zamanlardaki gibi hızla çarpıyordu. Ama sonra kendisini sevmeyen birini sevmenin ne kadar aptalca olduğunu kendine hatırlatıyordu. Odasına gidip yatağına giriyor, kapadığı gözkapaklarındaki siyah noktaları sayarak huzursuz bir uykuya dalıyor, rüyasında Viviane Lavender'ın saçlarını görmekten kurtulmak için saat başı uyanıyordu.

Aşktan kurtulmak Gabe'in düşündüğünden çok daha zordu. Normalde hayatına kalbi yön verirken aşk konusunda mantıklı davranmaya başlamak, kötü bir hastalıktan korunmak için aşılanmaya benziyordu biraz. Uzun vadede iyi bir fikirdi ama baştaki acı hiç de iyi değildi. Gabe hayatta aşksız yaşamaktan daha kötü şeylerin olduğunu düşünmeye başlamıştı. Mesela eğer kolları olmasaydı, Gabe işine gö-

mülerek her şeyden saklanamazdı. Evet, kolları olmadan yaşamak çok trajik olurdu gerçekten.

Gabe'e göre bütün dünya aşktan vazgeçmiş, bunun yerine aşkın hastalıklı kuzenlerine sarılmışlardı: şehvet, bencillik, çıkar ilişkileri. Sadece onun aptal kalbi, Viviane Lavender'dan başka bir kadını düşündüğü zaman alevler içinde yanıyordu.

Haziran ayı geldiğinde Maine, Bremen'den bir garsona çıkma teklif etmek için kendini zorladı. Kadın ilkokulun arkasındaki bir bungalovda tek başına yaşıyordu. Gabe cuma geceleri onunla birlikte ateş başında oturuyor, ikisi kocaman tabaklarda ıstakoz soslu Ritz krakerleri, jambona sarılı atıştırmalıklar, sıcak peynirli börekler paylaşıyorlardı. Gabe kadının yeni moda mini eteğinden görünen dizlerine bakıyor, alevlerin sıcaklığında kızarmalarını izliyordu.

Gabe, er ya da geç kalbinin ona dokunma fikrine alışacağına emindi. Sonuçta insanlar sevdikleri kişiyle birlikte olamayınca böyle yaparlardı.

Değil mi?

Henry mahalle haritaları çizmeye devam etti. Eski mektupların arkasına, kitapların ilk sayfalarına, bir çubuk ya da malanın sivri ucunu kullanarak toprağa çiziyordu. Dilsizliği ve sonrasındaki mantıksız konuşmaları gibi, haritalar konusundaki takıntısı da onun anlaşılmaz bir diğer tuhaflığı kabul ediliyordu. Haritaları çizmesinin bir nedeni ya da amacı olabileceğini hiç düşünmüyorduk. Fakat Henry onları ne için yaptığını biliyordu. Ve, en azından bir süreliğine bu kadarı yeterliydi.

Trouver'in gelişine kadar Henry'nin konuşamayacağını düşünmüştük. Ama konuşabildiği, sadece konuşmak istemediği ortaya çıkmıştı. Sadece önemli şeyleri söylemek gibi bir kural koymuştu kendine. Hiç kimse, ailesi bile bu kuralı bilmiyordu. Kimsenin bilmesine gerek de yoktu.

Yaz gündönümünün sabahında Henry uyanıp ayaklarını Trouver'in kıvrılıp uyuduğu yere doğru uzatarak esnetti. Ayaklarına değen kürkünün verdiği hissi seviyor, köpek iç geçirip yere inene kadar da parmaklarını keyifle kıpırdatıyordu. Trouver'in kürkü, Henry'nin dokunmaktan hoşlandığı az sayıda şeyden biriydi. Kuştüylerimin verdiği hissi ve yatağına serili yorganın yıpranmış, yumuşak kenarını seviyordu. Gabe kasabadan döndükten epey sonra, motordan tık-tık-tık sesleri gelirken kamyonetin sıcak kaportasına dokunmayı seviyordu. O tık-tık-tık sesini de seviyordu. Bazı ağaç gövdelerinin bizim bahçedeki kiraz ağacı gibi pürüzlü, bazılarının pürüzsüz, bazılarının da anneannemizin fırınının karşısındaki huş ağaçları gibi ikisinin ortası olmasını seviyordu. Dokunmaktan hoşlanacağı başka şeyler de olabilirdi belki ama emin değildi. Pek fazla şeye dokunduğu söylenemezdi.

Henry yataktan çıktı ve başucundan kırmızı mavi çizgileri defalarca yıkanmaktan solmuş tişörtünü alıp giydi. Trouver esnedi ve *uygunsuz* yerlerini yalamaya başladı. Henry bu kelimeyi sevmiyordu. Sevmediği bir kelime duyduğu zaman, içindeki kötü his geçene kadar yere yüzüstü uzanmak zorunda kalıyordu. Bazen uğultulu sesler çıkarmak da işe yarıyordu.

Henry ile Trouver kahvaltıda portakal marmelatlı bir dilim kızarmış ekmeği paylaştılar. Başka bir gün olsa, Henry bunun ardından bahçeye çıkıp böcekleri sayardı. Artık yarasayı beslemek için böcek yakalamak zorunda değildi ama Henry bir şeyler saymayı seviyordu ve dışarıda kaç tane böcek olduğunu bilmek hâlâ hoşuna gidiyordu. Yatak odasına on altı basamakla çıkıldığını, mutfak lavabosunun üzerindeki dolaplarda sekiz kâse olduğunu bilmekten hoşlanıyordu. Ellerini üst üste beş kez, gerekirse dokuz kez çırpmayı seviyor ve on kez çırptığında annemizin annelere özgü yüksek sesiyle ona yeter diyeceğini biliyordu. Başka bir gün olsa Henry odasına çıkar ve harfleri mavi satırların arasına sığdırmaya çalışarak en sevdiği kelimeleri yazdığı defterini alırdı. Ama o gün diğer günlere benzemiyordu.

Henry odasına çıktı ama defterini almak yerine oyuncak sandığını boşalttı. Tüm pelüş hayvanlarını duvarın kenarına boy sırasına göre dizdi ve tahta küplerini, oyuncak arabalarını yer karolarının üzerine yerleştirdi.

Oyuncak sandığı boşaldığında Henry sandığın içine girdi. Sandık epey büyük, Henry de on beş yaşına göre epey ufak tefek bir çocuk olsa da ancak bacaklarını dışarı sarkıtarak sığabiliyordu. Sandığın içindeyken kendini güvende hissediyordu. Ve o anda güvende hissetmeye ihtiyacı vardı. Henry, dizlerini çenesine çekip Üzgün Adam'la haritalar, duvardaki kedi ve çalılıktaki arı hakkında konuşabilirdi böylece.

İyi insanlar ve kötü insanlar vardı, Henry bunu iyi biliyordu. Annesi iyiydi. Ve ben de tabii. Gabe iyiydi. Trouver insan değildi ama o da aynı şekilde iyiydi. Polisler de *iyi*

insanlardı. Bunu birkaç gün önce fırına bir polis memuru geldiğinde öğrenmişti. Tezgâhın arkasında çalışan güzel sarışın kadın, polis memuruna bir fincan kahve ile fırından yeni çıkmış bir kruvasan vermişti. Adam ödeme yapmak istediğinde Penelope, "İkramımız," demişti. Polis gidince de Henry'ye dönüp, "Bu çok onurlu bir meslek. Bunu yaptığı için iyi bir adam o," demişti.

Kötü insanlara gelince, Henry onlardan sadece birini tanıyordu. Henry onun kötü biri olduğunu biliyordu çünkü Üzgün Adam öyle olduğunu söylemişti. Ayrıca Henry anlatmak için o kadar çabalamış olmasına rağmen hiç kimsenin bunu anlamadığını da biliyordu. Anneannesi, annesi, ben, Gabe; hiçbirimiz anlamamıştık. Trouver muhtemelen anlamıştı ama o bir insan değildi. Trouver bir köpekti ve anlamış olsa bile ne işe yarardı ki?

Henry'nin yağmur yağmadan önce bir şekilde tepedeki evden çıkması gerekiyordu. Çünkü yağmur geliyordu ve her şey yağmurdan sonra olmuştu. Üzgün Adam öyle söylemişti.

Nathaniel Sorrows'un günlüğünden:

21 Haziran 1959

18 Haziran'dan beri teyzemin salonundan çıkmadım. Üç gün oldu. Yemedim, uyumadım; pencerenin önünde durdum ve dışarıya bakarak bekledim. Arada bir şeyler yazdım. Arada sağa sola yürüdüm. Rahatlamaya ihtiyaç duyduğumda pencereyi açıp aşağıdaki kurumuş çiçeklerin üzerine işedim.

Bu nöbete postacı, Papaz Graves'den mektup getirdiği gün başladım. Resmi bir havası olan parşömen kâğıdına kilise sekreteri tarafından yazılmış bu mektup, kilisede yardımıma ihtiyaç kalmadığını bildiriyordu. Ayrıca kilisenin sınırlarından içeri ayak basmamam isteniyordu. Papazın kınama mektubu ateşler içindeki bedenimde yara falan açmadı.

Bu değişimi dört gün önce vaazın tam ortasında yaşadım. Anladım ki eskiden büyük çabayla takip ettiğim kilise, kutsal ilkeler, dini saçmalıklar, ilahi varlığı kendi sefilliklerinin bir parçası sanacak kadar kör ve kusurlu insanların uydurduğu bir yalanın parçalarıymış sadece.

Komşularım nehirler, pınarlar ve kayalıklar hakkında işe yaramaz ilahiler söylemekten mutlular ama dindarlıkları tamamen boş.

Hiçbirinin dindarlık konusunda bir şey bildiği yok! Cemaatin arasından ilerleyip kilisenin ön kısmına yürüdüm. Ahşap kürsüye çıktım ve sinirle yumru-

ğumu vurarak onlara aynen böyle söyledim. Gözlerini kapayıp terfi için, en yeni mutfak eşyaları için dua ettiklerini söyledim. Kusurlu, insani sevgileri ne işe yarar ki? Ben onun kim olduğunu en başından beri biliyordum. Bir melek, Tanrı'nın gerçek elçilerinden biri yaşıyordu sokağımın sonunda. Parmaklarımı uzatıp onun kanatlarına dokunmuştum, gonca gibi dilinin küçük bir dokunuşuyla ateşlenmiştim.

Gördükleri şeyin ne olduğunu biliyorum: kırışmış kıyafetim, uykusuz geceler yüzünden yorulmuş, kızarmış gözlerimin altındaki koyu halkalar, yıkanmamaktan keçeleşmiş saçlarım. Papaz Graves yanıma geldi. Ellerimi ellerinin arasına aldı. Gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. Kara gözbebeklerinin kahverengiliklere doğru büyüdüğünü görebiliyordum.

"Kimden söz ediyorsun?" diye sordu sessizce.

Gülmeye başladım.

Papaz Graves'in hafifçe tuttuğu elimi çektim. Hayatını böylesine iğrenç aldatmacalarla harcayan bu din adamına çok üzülmüştüm! Sonra kiliseden çıktım. Oraya bir daha asla dönmeyeceğimi mektubu almadan önce de biliyordum.

On Dokuzuncu Bölüm

On dört yıl boyunca Zafer Yolu'nun gündönümü kutlamasından önce geçirdiği değişimi sadece penceremden izleyebilmiştim. Mahalleli adamların, çikolatalı şekerlemelerin, *krumkake* tabaklarının, kabukları içindeki sarı mısırların beş sente satılacağı tezgâhları kurmalarını izlemiştim; lisenin yardım kolundan kalabalık kız grubunun anneleriyle birlikte gelip kent merkezindeki Gaziler Hastanesi yararına satacakları turtaları taşımalarını izlemiştim; müzisyenlerin mandolinler, akordeonlar, kemanlar, ksilofonlar, klarnetler, sitarlar getirerek bir araya toplanmalarını izlemiştim; okulun otoparkında yakılan devasa şenlik ateşinin gökyüzüne

yükselen alevlerini izlemiş ve kuştüyleri olan tüm canlılara lanet etmiştim.

Ama o yıl farklı olacaktı.

Cardigan haftalardır gizli gizli gündönümü kutlamasına hazırlanıyordu. Gündönümünün arifesine kadar Rowe'la beni bile planlarına dahil etmemişti. O akşam Rowe'a bizimle her zamanki gibi tepenin aşağısında değil, festival alanında buluşmasını söyledi.

"Nedenini yakında anlarsın!" dedi gülerek.

Cardigan saçlarımı tararken odamın penceresinde durup günbatımının gökyüzünü turuncu ve morun muhteşem tonlarına boyamasını izledim. Kutlamalar aşağıda çoktan başlamıştı ama ben kaçışım için güneşin batmasını beklemek konusunda ısrar ettim. Zaten her zamankinden çok daha erken çıkmış olacaktım ve bu çok riskliydi.

Ama bu riske değer, diye düşündüm kendi kendime gülümseyerek.

Cardigan beni saçımı kesip boyamaya ikna etmek için birkaç saat boyunca hiç durmadan dırdır etti.

"Bir düşünsene," dedi Cardigan, "kimse seni tanımayacak."

"Bence kanatlarım beni ele verir," dedim ilgisizce.

"*Bunlar* ne güne duruyor?" Cardigan köşede duran bir çift kanadı gösterdi. Gabe'in bana uçmayı öğretebileceğini umduğu zamanlar yaptığı kanatlardan biriydi. Onları görünce göğsüme bir ağrı saplanıyordu. Başımı çevirdim. Üzgün olmak istemiyordum. Bugün değil.

Cardigan'la Gabe'in yeni bir sevgilisi olduğundan şüpheleniyorduk. Haftalardır eve nadiren geliyordu. Onu gördüğüm zamanlarda da elleri iyice temizlenmiş, gömleğinin yakası yeni ütülenmiş, ağaçsı kokusunun yerini annemin rahatsız oluyormuş gibi yaptığı parfümünün keskin kokusuyla evden çıkmaya hazırlanıyordu. Külüstür kamyonetini garaj yolunda bırakıyordu. Belki de sevgilisi yıpranıp lime lime olmuş koltuklara oturmayacak kadar narin biriydi. Her kimse artık.

Yüzümü buruşturdum. "Bunların ne faydası olacak ki?"

"Ben onları takarsam bir değil, iki melek olur," dedi Cardigan savunmaya geçerek. "İnsanlar senin kokunu almaz böylece." Ezilip büzülmüş kanatları yerden aldı. "Üstlerine bir sürü kuştüyü yapıştırdım. İşte, görüyor musun? Hiç kimse kanatlarının gerçek olduğunu anlamayacak. İkimizin de kostüm giydiğini düşünecekler. Ayrıca çoğu kişi Melek'in evden hiç çıkmadığını sanıyor. *Ve* beyazdan başka bir şey giymediğini... *Ve* pençeleri olduğunu..."

"Yok artık... Ne?"

"Pençe işte," Cardigan parmaklarını pençe gibi yaptı. "Bilirsin işte, kartallarınki gibi."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bende öyle bir şey yok..."

Cardigan omuz silkti. "Biliyorum ama böyle söylentiler var," dedi. "Ve bu da," diye ekledi çabucak, "söylediğim şeyi destekliyor. Hiç kimse seni tanımayacak çünkü sen onların beklediği gibi olmayacaksın."

Saçımdan siyah tutamlar ayaklarımın dibine dökülürken endişeyle izledim.

"Tüylerine takılıp duruyor," dedi Cardigan iki tarafı aynı boyda kestiğinden emin olmak için kontrol ederken.

En uzun süren şey saçımın rengini açmak oldu, bir an için ikimiz de saçımın turuncu olacağından korktuk. Ama renk açıcının gözlerimi yakan kokusu geçince Cardigan bir adım geri atıp ıslık çaldı. "Tanrım, Ava. Ateşli bir sarışınsın artık!"

Antik Galyalılar yaz ortası kutlamasına bereket, yücelik ve hasat tanrısının adını vermiş, bu kutlamaya Epona Şöleni demişlerdi. Epona, kısrak üzerindeki bir kadın olarak tasvir edilirdi. Paganlar gündönümünü genç kızların gelecekteki eşlerini görmelerini sağlayan, ruhları ve şeytanları defeden bir tür dünyevi sihre sahip olduğuna inanılan şenlik ateşleriyle kutlarlardı. Hopi kabilesinin erkekleri yağmur ve bereket ruhları olan *kachina*'ları onurlandırmak için geleneksel maskeler takıp dans ederlerdi. *Kachina*'ların yaz ortasında köylerden çıkıp toprak altındaki ölüleri ziyaret ettikleri ve onlar için törenler düzenlediklerine inanılırdı. Rusya'da genç kızlar çiçekten taçlarını nehir yataklarında yüzdürür, çiçeklerin sudaki hareketlerinden fal bakarlardı. İsveç'te komşular bir araya toplanıp yeşillikler ve çiçeklerle süslenmiş devasa bir direğin etrafında dans ederlerdi. Buna Roma'da Litha ya da Vestalia, Galler'de Toplanma Günü, Yunanistan'da Çiftler Günü denir. Sonnwend, Feill-Sheathain, Thing-Tide ve Vaftizci Yahya'nın şölen günüdür o gün.

Zafer Yolu sakinleri için gündönümü kutlaması tevazu ve nezaket pelerinlerini çıkarıp atmak, onun yerine saçlarını yabani çiçeklerle örmek için bir şanstı. Yaşlı Moss kardeş-

ler sadece yaz gündönümü sırasında sarkık göğüslerinin üzerindeki haçları çıkarır, sarhoşluktan sersemleyene kadar kocaman bardaklardan bira içerlerdi. Papaz Graves sadece gündönümü sırasında en sevdiği tatlı olan Venüs memesini yemeye kendine izin verir, meme biçimindeki şekerlemenin beyaz çikolatasının tadını çıkarabilirdi. Ve Rowe Cooper ancak gündönümünde kutlamaya gelip birbirine benzeyen kanatlı iki kızla karşılaşabilirdi.

"Sen na-nasıl yaptın bunu?" Rowe parmaklarıyla kız kardeşinin omuzlarından fırlayan kanatlara dokundu.

Cardigan onun elini itti. "Yapma. Daha kurumadılar. Çok güzel, değil mi?"

Rowe bana döndü. "Saçın hoşuma gitti."

Gülümsedim.

Rowe bir Cardigan'a, bir bana baktı. "Peki ikiniz neden aynı görünüyorsunuz?"

Cardigan bir kolunu bana doladı. "Araya kaynıyoruz."

Kutlamaların içinden geçerken her köşede yeni ve tuhaf şeyler gördüm. Yüzlerinde dağılmış boyalar, parmaklarının arasında kocaman pamuk şekerler bulunan minik kaplan ve pandalar; ortaçağ kıyafetleri içinde adam ve kadınlar; tekerlekli sandalyeli, bacaklarını parlak kumaştan bir denizkızı kuyruğuyla saklamış küçük bir kız... Yün *bunad*larını[8] giymiş Norveçli *mormor*lar[9] ve Shakespeare'in eşek başlı Bottom'ı turkuvaz beyaz çizgili çadırlardan çıkıyordu. Gündönümü eğlencesi için toplanmış kalabalık o kadar

8 Norveçlilerin geleneksel giysisi. (ç.n.)

9 Norveççede *anneanne*. (ç.n.)

tuhaftı ki belki de hayatımda ilk kez dikkat çekmediim. Cardigan'ın elini tuttum ve onu rüzgâr çanları satan bir tezgâhın önünde döndürüverdim. Ardından yüksek sesle kahkaha attım, çünkü hiç kimse artan esintiyle çalan çanların sesiyle dans eden meleklere dönüp bakmamıştı bile. Cardigan haklıydı. Araya güzelce kaynamıştık.

Yıllar boyunca bu kutlamaları o kadar çok düşünmüş, kendimi kalabalığın içinde o kadar çok hayal etmiştim ki sonunda şenlik ateşinin sıcaklığını yüzümde hissedip hissetmememin bir önemi olmadığını düşünmeye başlamıştım. Öpüşmek konusunda da aynı şeyi düşünüyordum. Âşık olmak konusunda da. Bu şeyleri hayal edebildiğime göre deneyimlemem şart mıydı? Bir yanım Zafer Yolu'nun gündönümü kutlamasının kafamda kurduğum *la fête*'le kıyaslandığında sönük kalacağından korkuyordu.

Yanıldığımı anlayınca çok heyecanlandım. Geçen on dört yıl boyunca penceremden bakarken sokak köşelerindeki müzisyenlerin mandolin ve sitarlarıyla çaldıkları kaba saba sarhoş şarkılarına yüksek sesle eşlik eden kalabalığın sesini duyamamıştım. Âşıkların gizli buluşmaları için en uygun gölgelikleri arayışlarını görememiştim. Gece boyunca dükkânın camları fırının sıcaklığıyla buğulanırken, anneanneme yakalanmamanın ne kadar kolay olacağını tahmin edememiştim. Ya da sosyal yardım kolundan kızların sol yanağına üç renkli gökkuşağı çizmesine izin veren Rowe'a ne kadar çok güleceğimi. Ve Rowe beni kenara çekip yüzümü nazikçe ellerinin arasına aldığında ve dudaklarını benimkilere bastırdığında kalbimin nasıl hızla çarpacağını da.

Kutlama sona erdiğinde ateşe koydan taşınan kovalar dolusu su döküldü. Anneler çocuklarını ve kocalarını çağırdı. Pandalar ve kaplanlar yeniden huysuz küçük kız ve oğlanlara dönüştü. Ve yanağında gökkuşağı olan çocuk ile iki melek Zafer Yolu'na dönmek üzere yola koyuldular.

Annem ısrarla yağmurun yaklaştığını, kokusunu alabildiğini söylüyordu. Bulutsuz gökyüzü ve sıcak güneş ışığıyla dolu güzel bir gündü. Canlı bir yaz gündönümü gecesi olmayacağını gösteren hiçbir işaret yoktu; koku hariç. Yaklaşan yağmurun kokusu, Viviane'in bildiklerinden çok farklıydı. Yaz yağmuru gibi kokmuyordu, hatta şubattan beri yüklendiği yağmurlardan kurtulmayı bekleyen bahar yağmurunun kokusuna da benzemiyordu. Geçen kışın bodrumları dolduran, mahallenin köpeklerini kulübelerinin çatılarına oturmaya mecbur eden yağmurları gibi de kokmuyordu. Bu yağmur ürkütücü bir şekilde hiçbir şeye benzemiyordu. İlla bir şeye benzeyecekse de Viviane bu kokuyu bir kötülük alâmetine benzetebilirdi; ay tutulması, nazar, 13 sayısı gibi. Aynı zamanda korku gibi kokuyordu.

Viviane yağmurun yaklaştığını hissettiğinde, saklanma dürtüsünü bastırmak zorunda kaldı. Korkunun onun üzerinde böyle bir etkisi vardı. Ama o saklanmak yerine lavabodaki bulaşıkları yıkadı. Ortalıkta yiyecek kimse olmasa da güveç pişirdi. Annesi sabah erkenden fırına gitmişti ve hâlâ geceki gündönümü kutlamasına hazırlanıyordu. Gabe'in arabası garaj yolunda park edilmişti ama Viviane bir süredir, hatta günlerdir Gabe'i görmemişti. Nerede olabileceği konusundaki düşüncelerini kafasından atmaya

çalışıyordu. Cardigan ve ben aç olmadığımızı söylemiştik ve annem gece boyunca odama kapandığımızı düşünüyordu. Bir de Henry vardı.

Henry son zamanlarda oldukça tedirgindi. Viviane o gün onu en az üç kez tepeden –üstelik tek başına!– sıvışmaya çalışırken yakalamıştı. Ne zaman dışarı baksa Henry'yi yanında ayaklarını sürüyerek yürüyen kocaman beyaz köpekle birlikte tepeden aşağı inerken görmüştü. Viviane şimdi onun Trouver'le birlikte odasında, derin bir uykuda olduğunu biliyordu. Ama her ihtimale karşı gidip yokladı ve başını yastığına gömmüş uyuduğunu görünce rahatladı.

Yaklaşan yağmurun kötü kokusu yüzünden burnuna mandal taktı. Viviane annesinin kötü işaretlerin etkisini yok etmek konusunda söylediği şeyleri hatırlamaya çalıştı. Eve giren bir nar bülbülü şans getirirdi. Üç koyun görmek ve başının tepesinin kaşınması da öyle. Bunların hiçbiri pek uygun (*ya da mümkün*) bir çözüm gibi gelmemişti. Sonra Viviane tuzla ilgili olanı hatırladı. Mutfağa dönüp tereddüt içinde tuzluğa uzandı, yavaşça avucuna biraz döktü ve sol omzunun üzerinden attı. Çekinerek burnundan mandalı çıkardı ve derin bir nefes aldı ama ne yazık ki kapıdaki felaketin pis kokusu hâlâ duruyordu.

O bir saat içerisinde Viviane eline bir iğne aldı, yere bir eldiven attı ve elbisesini ters çevirip ceplerini dışarıda sallandırarak giydi. Parmak eklemleri acıyana kadar tahtalara vurdu ve dizlerinin üzerine çöküp yerde bir bozuk para bulana kadar sürünerek evde dolandı. Çünkü yerden bozuk para almak gün boyu sürecek iyi şans demekti. Yedi kez saat yönünde döndü. Bir süpürgenin üzerinden geriye

atladı. Tüm bunları yaptıktan sonra burnundaki mandalı çıkarıp derin bir nefes aldı ve içinin huzurla dolmasını bekledi. Ama olmuyordu.

Sonunda pes etti ve dönüp duran havlular, sıcak kurutma makinesi ve annesinin purolarından biriyle birlikte bodrumda saklanmaya karar verdi.

Mandalı kenara atıp purodan birkaç nefes çekti. Kokusunu alabildiği tek şeyin keskin puro dumanı olduğunu fark edince rahatlamış, biraz sakinleşmişti. Gözlerini ovuşturdu. *Bir koku yüzünden bu kadar huzursuz olduğumu düşünsene,* dedi içinden. Kendinden utanıp aptal gibi hissederek puroyu söndürdü ve tekrar yukarı çıktı.

İşte o anda yağmur başladı.

Sonraki bir saat içerisinde yağmur giderek arttı, çatıdan kesik kesik tıpırtılar duyuluyordu.

Lavender'ların evindeki tam kapanmamış pencerelerden içeri damlayan su, girişte birikintiler oluşturmuş, odaları korkunun pis kokusuyla doldurmuştu.

Viviane içinden Gabe için bir liste hazırladı; ıslanıp zarar gören halılar, ahşap yer döşemeleri ve duvarlar, sızdıran çatı ve pencereler... Ardından ikinci katı kontrol etmek üzere köhne merdivenleri tırmandı.

Viviane yatak odamın kapısını hafifçe vurdu. "Ava?" diye seslendi. "Cardigan?" Cevap alamayınca kapıyı açtı. Uzun siyah saçlarımdan tutamlar yerlere dağılmıştı. Renk açıcı boyanın keskin kokusu burnuna doldu. Viviane odanın boş olduğunu fark ettiğinde katıksız bir korku hissetti. Başını açık pencereden dışarı çıkarıp yağmura baktı. Odamın

dışındaki kiraz ağacının dallarına ıslanmış kahverengi ve beyaz tüyler yapışmıştı.

Viviane pencereyi kapatıp çıktı. Ve ayakları ıslak halıya gömülerek koridordan merdivenlere yürüdü. Henry'nin odasının önünde durdu. Gayriihtiyari kapıyı itti. Burası da boştu.

Ellerini ıslak saçlarına götürdü. "Al işte, kahretsin," dedi.

Nathaniel Sorrows'un günlüğünden:

22 Haziran 1959

Adımlarım yüzünden halı yıprandı. Kıyafetlerim kokmaya başladı. Önemli değil. Bugün yaz gündönümü. Bir pagan bayramını kutlamak için bunca çaba sarf etmek tam onlara göre! Canavarlar.

Şimdiden bir kez geçti buradan. Sırtına saçma bir çift yapay kanat takmış öteki kızla el eleydi. Onlar dönene kadar beklemeye karar verdim. En fazla birkaç saat beklemem gerekecek ve buna dayanabilirim.

Bu satırları yazarken kararmakta olan gökyüzüne bakıyorum ve dökülen... Yağmur mu o?

Ön verandanın ışığını genellikle kapatırdım ama bu kez açtım. Kaldırıma vuran ışıkta betonun üzerine bir, sonra bir tane daha koyu nokta düştüğünü gördüm. Belki içeride sorarım ona. Peki ya içeri gelmezse. Hayır, gelecek. Gelmek zorunda.

Yirminci Bölüm

Annem, hayatında ilk kez ebeveynlerin nasıl kontrolü kaybettiklerini anlamıştı. Ne olursa olsun, yalnız geçirdiği hamileliğine, on beş yıl süren uykusuz gecelerine rağmen yolunu kaybetmemişti. Başına gelen her şeye alışmayı öğrenmişti. Henry'nin dokunulmaz dünyasına, benim kanatlarıma. Bir plan kurduğu ve bu planın imkânsızlığını anladığı zaman bir yenisini uydurmuştu. Diğer ebeveynlerin nasıl *çileden çıktıklarını* bir türlü anlamamıştı. Şimdi anlıyordu; çocuklar kendi kişiliklerini bularak ailelerine ihanet ediyorlardı. Bunun kendi başına geleceğini hiç düşünmemişti. Sonuçta onun çocukları o kadar... tuhaflardı ki. Tuhaf kişiler kendi

başlarına hayatta kalabilirler miydi? Viviane o ana kadar bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemişti.

Evimizdeki tek telefon koridorda, merdivenlerin yanındaki unutulmuş çalışma masasında duruyordu. Hat kırklı yılların başında döşenmişti. Telefon ağır ve hantaldı, çaldığı zamanlarda o kadar uzun aralıklarla çalıyordu ki Viviane güçlükle duyabiliyordu. Sesi duyunca büsbütün meraklandı ve telefonu açmak için durdu.

Eski, tanıdık bir ses çıktı karşısına. Bunca zaman sonra adamın sesinin tamamen aynı olması ilginçti. Viviane'e oğlunu yolun kenarında yürürken bulduğunu söyledi.

"Bu yağmurda yaklaşık üç kilometre yürümüş anlaşılan. Şimdi benimle evde. Köpek de burada. Oğlanı kurulamaya çalıştım ama bana izin vermedi."

Viviane başını salladı. "İyi mi peki? Yani Henry."

"Şey, yani hemen buraya gelsen iyi olur. Biraz garip davranıyor."

"Hemen geliyorum," dedi kesin bir tavırla ve telefonu kapadı. O anda ona öz oğlunun aslında tamamen normal davrandığını söyleyecek cesareti bulamamıştı. Yani böyle davranmak en azından Henry'ye göre normaldi.

Viviane koridordaki dolabı açtı ve gördüğü ilk şeyi aldı; bir ömür öncesinden kalmış gibi görünen kırmızı yün bir kaban. Titreyen elleriyle önünü ilikledi. Şans getirsin diye ters giydiği elbiseyi kapatacak kadar uzun olduğuna memnundu. Kamyonetin yanına gittiğinde yağmur, yünün içine işlemişti bile. *İnsanın bir yağmurluğu olmaz mı?* diye düşündü.

Kamyonetin motoru öksürdü ve ağır ağır çalıştı. Viviane beklerken çantasına elini sokup pudra ve ruj çıkardı. Aynayı yüzüne yaklaştırdı ve kırmızı ruju yavaşça dudaklarına sürdü. Karanlık yüzünden saçlarını göremiyordu.

Viviane kamyoneti yokuştan geri geri indirmeye kalkıştı ama tekerleklerin çamurda kaydığını fark edince durdu. Kayan kamyoneti birinci vitese taktı ve evin arka tarafından dolanıp bir zamanlar mahalledeki en güzel yıldızçiçeklerinin bulunduğu çiçek tarhının içinden geçti.

Kamyonet sarsılarak yola çıktığında Viviane debriyaja bastı, ikinci vitese taktı ve sağanağın içinde uçarcasına ilerledi.

Gündönümü kutlamasından ayrılırken Cardigan, Rowe ve ben havada bir değişiklik olduğunu fark ettik. Üçümüz de yüzümüzü şaşkınlıkla gökyüzüne çevirdik.

"Sanırım yağmur ya-yağacak," dedi Rowe.

Fırına ulaştığımızda bardaktan boşanırcasına yağıyordu ve insanların çoğu sıcak evlerine ve arabalarına kaçmış, sokaklar bomboş kalmıştı.

Marketin önündeki tentenin altına sığındık. Cardigan elini sırtına götürdü ve yüzünü buruşturdu. "Gömleğim mahvoldu. Vıcık vıcık." Cardigan'ın kanatları ıslak kuştüyleri ve tutkaldan karman çorman bir şeye dönüşmüş, üçümüzün de ayakkabıları suyla dolmuştu.

Rüzgâr fark edilir biçimde şiddetlenmişti. Dükkânın önündeki üç huş ağacının kabuklarını soyuyordu. Kırık dallar öfkeli havada kamçı gibi sallanıyor, savruluyordu. Rowe'un denizci paltosu omuzlarıma sarılı olsa da kuru dallara bakınca titriyordum.

"Daha da şiddetleniyor. Artık gitseniz iyi olacak galiba." Rowe elimi bırakmadan önce sıktı. O gece annesini arabayla işten alması gerekiyordu ve hepimiz teslimat kamyonetinin arka tarafına saklanmamın çok riskli olacağında hemfikirdik. Bunun bir bakıma heyecanlı olacağını düşünüyordum ama yakalanma ihtimali çok yüksekti.

"Eve tek başına gidebileceğine emin misin?" Rowe hemen yanımda olsa da şiddetli sağanak yüzünden bağırmak zorunda kalıyordu.

Ellerimi belime koydum ve kızmış gibi yaptım. "Bana bak. Belki biraz tuhaf olabilirim ama bu, karanlıktan korktuğum anlamına gelmez."

Rowe sırıttı. "Sadece kibarlık yapmaya ça-çalışıyordum."

Cardigan imalı bir şekilde gülümsedi ve koşarak yağmurun içine daldı. Şelale gibi akan suların içinde gözden kayboldu. Peşinden gitmek için arkamı döndüm.

"Hey. Nereye gittiğini sanıyorsun?" dedi Rowe şakayla karışık. Ellerini kalçamın üzerine koyup beni kendine çekerken ona gülümsedim. Saçımı nazikçe kulaklarımın arkasına attı ve parmaklarını her ayrıntısını aklına yazmak istiyormuş gibi yüzümde gezdirdi. Gözlerimi kapadım ve beni yine öptü.

Ardından, dudaklarımda tatlı bir ürpertiyle yağmurun içinde Cardigan'ın ardından koştum.

Yağmur kente felaket getirmişti. Tıkanan rögarların etrafında göller oluşmuş ve avlulara, sokak köşelerine, otoparklara, oyun parklarına, boş saksılara, ekilmiş tarla yataklarına su dolmuştu. Dallar kırılıp kuvvetli çatırtılarla yere düşü-

yordu. Cardigan'la Zafer Yolu'na doğru hızla koştuk. Su kollarımdan, bacaklarımdan süzülüyor, yeni kesilmiş saçlarımı alnıma yapıştırıyordu. Cardigan'ın makyajı akmıştı. Elektrik direğine asılı spor ayakkabıların olduğu direğin önünden geçerken ikimiz de ayakkabıların serbest kalıp karanlıkta uçuşunu ağzımız açık izledik.

Cooper'ların garaj yolunun sonunda Cardigan beni tutup sıkıca sarıldı. "Görümcen olacağım!" diye haykırdı yağmurda ve evine koştu.

Birinci katın pencerelerinden gelen loş ışık olmasa, evim karanlık gökyüzünün bir parçası gibi görünürdü. İkinci kattaki karanlık pencerelere baktım. Henry'nin parmaklarını yorganının kenarına yapıştırarak uyuduğunu düşününce gülümsedim. Ona aldığım çikolatanın erimediğinden emin olmak için cebimi kontrol ettim. Tezgâhtaki kadın çikolatanın Maya uygarlığından geldiğini, bu eski insanların sıcak çikolata içerek bilgelik ve güç kazandıklarına inandıklarını söylemişti. Çikolatayı tanrıların yiyeceği olarak görüyorlardı. Maya tanrılarının küçük kakao tozu paketlerini açıp kupalarına döktüklerini düşününce gülmüştüm ama kadın bana Mayaların sıcak çikolatayı *xocoatl* dedikleri kakao çekirdeklerinden yaptığını söylemişti. Henry'nin çikolatayı sevip sevmeyeceğinden emin olmasam da bu yeni kelimeyi öğrenmekten memnun olacağını biliyordum.

Bir araba kapısının kapandığını duyunca sıçradım. Evin yan tarafında Gabe'in kamyonetinin arka farlarının yandığını, karanlığın ve yağmurun içinde kırmızı bir parıltı oluşturduğunu gördüm. Gabe birkaç gündür eve

gelmemişti. Nerede olabileceğini düşünmemeye çalıştım. *Kiminle* olabileceğini de.

Kamyonet evin arkasına doğru gözden kayboldu. Yokuştan sallanarak inip yola çıkarken saklanmak için koştum. Uzaklaşıncaya kadar da saklandığım yerden çıkmadım.

"Anlaşılan annen çok telaşlanmış, seni arıyor."

Hızla arkamı döndüm.

Nathaniel Sorrows arkamda dikiliyor, başının üzerine siyah bir şemsiye tutuyordu.

"Annem olamaz," diye bağırdım yağmurun içinden. Annem on beş yıldır evden çıkmamıştı. Araba kullanmayı bile bilmiyordu sonuçta, değil mi?

"Senin şu anda burada olduğunu görse, o da aynısını senin için söylerdi herhalde."

Kızardım. Haklıydı.

"Ama annendi," dedi. "Evden çıkıp kamyonete bindiğini gördüm."

"Peki ama beni aradığını nereden çıkardın?" diye sordum sessizce.

Nathaniel omuz silkti. "Başka ne için evden ayrılabilir ki?"

Annemin tepedeki evin güvenli ortamından çıkmaya kalkışmasına neden olabilecek birkaç şeyi düşünürken korkudan göğsüme bıçaklar saplandı. Bu birkaç şeyin arasında kızının izin almadan sokağa kaçtığını fark etmek de vardı. Ne yapacağımı bilemiyordum. Eve gidip annemin geri dönmesini mi beklemeliydim? Cardigan'lara mı gitmeliydim? Ama sonra annemin yaptığım şeyi öğrendiğinde ne kadar

öfkeleneceğini, yüzünde oluşacak kırgın bakışı düşündüm. O bakışı görmeyi olabildiğince geciktirmek istiyordum.

Nathaniel sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Neden içeri gelmiyorsun?" dedi. "Ateşi yakmıştım. Annenin dönmesini beklerken üstündekiler de kurumuş olur." Gülümsedi.

Dudağımı ısırarak düşündüm. Cooper'ların evine istediğim zaman gidebilirdim ama Cardigan'ın babası çok hoşgörülü bir adam olsa da evden kaçmamı hoş karşılamazdı. Hatta Cardigan'ı da zor durumda bırakabilirdim.

Nathaniel sabırla bana bakıyordu. Farklı görünüyordu. Daha az dindar gibiydi. Daha normaldi. Hiç de düşündüğüm kadar çekici değildi. Bundan birkaç hafta önce ona vurulmuş olduğumu içimde bir utanç sızısıyla hatırladım. Ne düşünüyordum acaba?

"Kaçtığın için azar işitmenin de zatürre olmanın da anlamı yok. Anneler nasıldır bilirim. Sana yardımım dokunabilir," dedi. "Kısa süre ortadan kayboluşunu açıklayacak bir şeyler düşünürüz."

Başımı salladım. "Tamam," dedim sonunda.

Yirmi Birinci Bölüm

Anneannem fırının arka tarafında gündönümü kutlaması nedeniyle artan siparişleri yetiştirmeye çalışıyordu. Penelope vitrine ne kadar çok tepsi koyarsa koysun, doyurulmayı bekleyen kişilerin sonu gelmiyordu. Onlar da hepsini doyurdular. *Çikolatalı ekler, milföy, şeker hamuru.* Hatta güneş biçiminde, üzeri sarı kremayla kaplı özel gündönümü kurabiyeleri bile yapmışlardı. Emilienne biraz ara verdi ve kızların sattıkları ürünleri dikkatle kutulara yerleştirmelerini, siparişleri kasadan geçirmelerini, para üstü vermelerini ve sabırsız müşterilere gülümsemelerini, tüm bunları hızlı bir nezaketle yapmalarını gururla izledi. Kendi kendine kıkırdadı. Onlara kızlar demek aslında hiç de uygun de-

ğildi. Wilhelmina otuz yılı aşkın süredir fırını işletmesine yardım ediyordu ve Penelope'nin ergenlik çağında iki çocuğu vardı. Emilienne kendi görünümündeki değişime, gözlerinin ve ağzının etrafındaki ince çizgilere, siyah saçlarının arasındaki kalın beyaz tutamlara sürekli şaşırsa da bunca yıldır her gününü birlikte geçirdiği kadınların zamanla nasıl değiştiklerine hiç dikkat etmemişti.

Ignatius Lux, dükkânın ön tarafında gösterişli hareketlerle siparişini paketleyen Penelope'yle flört ediyordu. Emilienne gülümseyerek *Penelope'nin zavallı kocası,* diye düşündü. Zeb Cooper'la evliliği Penelope'nin cilveli tavırları düşünüldüğünde sallantılı bir ilişki olabilirdi ama Zeb güvenilir bir kocaydı ve işveli karısına hayrandı. Emilienne'in gördüğü kadarıyla çocuk büyütmek konusunda da gayet iyiydi. *Cardigan da Rowe da Ava'yla iyi arkadaşlar,* diye düşündü. Rowe birkaç hafta sonra on sekizine girecekti. *Zaman nasıl da akıyor,* diye düşüncelere daldı Emilienne. Teslimat şoförünü kaybedecek olsa bile Rowe'un hayatta fırın mamulleriyle dolu bir kamyoneti sürmenin ötesinde bir şeyler yapmak istediğini görmek onu memnun ediyordu. Rowe akıllı bir çocuktu.

Wilhelmina bir başka boş tepsiyi daha başının üzerinde taşıyarak geçerken Emilienne ona hafifçe dokundu. "Şu Ignatius Lux son *congolais*'i aldı," dedi. Bu Hindistancevizli kurabiye müşterilerin en sevdiklerindendi.

Wilhelmina'nın uzun saç örgüsü bembeyazdı. Emilienne artık bunun undan mı, yoksa yaşlılıktan mı olduğunu bilemiyordu. Wilhelmina tepsiyi lavabonun kenarında yıkanmayı bekleyen tepsi yığınının üzerine koydu. Emilienne yıkan-

masının bütün gece süreceğini bildiği bulaşıklara girişmeye niyetlendi ama ayakları geri geri gidiyordu. Odanın ortasındaki ahşap masaya yaslandı. Ellerini geçmişe duydukları özlemle masanın üzerinde gezdirip küçük sıyrıklarını, çentiklerini parmaklarında hissetti. Yıllar boyunca bagetlerin, kruvasanların, sabah kurabiyelerinin ve tarçınlı çöreklerin hamurları bu masanın üzerinde yoğrulmuştu. Emilienne hiç kimsenin almayacağı tüm o ekmekleri hazırlarken bebek Viviane'in sepet beşiğini bu masanın üzerine koymuştu.

"Tanrı biliyor ya bu adam arada bir tatlısız kalmaya dayanabilir," dedi Wilhelmina yanaklarını şişirip düz karnında Ignatius Lux'ın göbeğini, kemerinin kalınlığını ima eden kocaman bir kavis oluşturarak.

Wilhelmina hızlı elleriyle vitrine koymak üzere yeni bir *tarte tatin* tepsisi hazırladı.

Emilienne'e baktı. "Bu gece gerçekten çok sessizsiniz patron hanım."

Emilienne gözlerini ovuşturdu. "Uzun ve tuhaf bir gün. O kadar." Emilienne o gün üç kardeşinin dışında başka bir şeylerin daha peşinde olduğunu hissediyordu sanki. O gün hayatının ilk aşkı Levi Blythe'ı bir gündönümü kurabiyesi siparişi verirken gördüğüne yemin edebilirdi. Sadece Dublin adıyla bildiği çocuk pencereden ona göz kırpmıştı. Satin Lush, fırının ortasındaki işlemeli demir sandalyelerden birinde oturup onu izlemişti. Ve her adımında kocası Connor'ın bastonunun derin tıkırtıları yankılanmıştı. Hayatının tüm aşkları oradaydı.

Wilhelmina ıslık çaldı. "Gündönümü mü sıktı canını? O yüzden mi özlem dolu, ağlamaklısın?" Önlüklerin yanına

astığı mutfak havlusunu Emilienne'e attı. Emilienne ağladığının farkında değildi. Nemli havluyla çabucak gözlerini sildi. İtiraf etmekten nefret etse de bu yoğun gün onu epey zorlamıştı. Dizlerinin arkası yorgunluktan zonkluyordu, ayakları ve bilekleri ağrıyordu, yaklaşan baş ağrısını hissedebiliyordu. O kadar şiddetliydi ki gözkapaklarının içi yanıyordu. Belki de yağmurdandı.

"Beni anneannemin büyüttüğünü biliyor muydun?" diye sordu Wilhelmina.

Emilienne başını iki yana salladı.

"Evet, o büyüttü. Beni ondan aldıklarında beş yaşındaydım, ikimiz de çığlık çığlığa bağırmıştık. Beni evimden aldılar ve kendi dilimde düşündüğüm zaman bile dayak yediğim o okula yerleştirdiler." Wilhelmina hüzünle güldü. "Kendimi her zamankinden daha kötü hissettiğim, anneannemi özlediğim zamanlarda kendi kendime sevginin farklı paketlere sarılı olarak da gelebileceğini hatırlatırdım." Fırını gösterdi. "Burası var hayatımda. Sen varsın Emilienne."

Wilhelmina uzanıp elini Emilienne'in yanağına koydu. "Sevgi düşündüğün gibi görünmese dahi hayatında olmadığı anlamına gelmez."

René tepedeki ışıkların aydınlığında titrek, saydam bedeniyle belirdiğinde Emilienne onu güçlükle görebildi. Ama onun bir zamanlar çok güzel olan, parçalanmış yüzünü yine de seçebiliyordu.

Son müşteri onlara iyi geceler dileyip dışarıdaki yağmurun içine adım attı. Penelope onun arkasından kapıyı kilitledi ve camdaki tabelayı KAPALI'ya çevirdi.

"Nasıldık?" diye sordu. Ayakkabılarından birini çıkardı ve kızarmış ayağını ovuştururken yüzünü buruşturdu.

Wilhelmina hızlı elleriyle kasadaki parayı sayarken Penelope'ye iyi iş çıkardıklarını anlatacak şekilde başını salladı.

"Yarın satılacak bir şeyler kaldı mı elimizde?" diye sordu Penelope onu genç gösteren sarı atkuyruğunu sallayarak. Uzun bir çalışma gününün ardından bile taptaze görünüyordu. Cildi taptazeydi, burnunun etrafında belli belirsiz çiller vardı. Her ne kadar pek çok kişi güzellik konusunda Emilienne'in Penelope'den çok çok üstün olduğunu söylese de Emilienne kadının gençliğini kıskanmaktan kendini alamıyordu.

René'nin demir masa ve sandalyelerin içinden geçerek dükkânda dolanması Emilienne'in dikkatini dağıtmıştı. "Birkaç tepsi *pain au chocolat* kaldı," dedi dalgınlıkla. Yarın mahallenin kadınlarının gözlerinde siyah gözlükleri, yanlarında huysuz çocuklarıyla geleceklerine emindi. Çikolatalı kruvasanlar çocukları sustururdu. Emilienne ailelerin akşamdan kalmalıklarına iyi gelecek bir çay karışımı hazırlamış, tezgâhın arkasına saklamıştı. Aslında nane çayından başka bir şey olmasa da Emilienne kendiliğinden oluşan hastalıkların sadece kafada olduğuna inanıyordu. Yani Emilienne'in özel çayının onları iyileştireceğine inananlar genellikle iyileşiyordu.

"Onlar bitince ne ikram edeceğiz?" diye sordu Penelope güzel kaşlarını endişeyle birbirine yaklaştırarak. "İnsanlar birkaç tepsi kruvasandan fazlasını isteyecektir." Emilienne aniden sanki Zafer Yolu'nun sonundaki eve taşındığından

beri hiç uyumamış gibi, sanki son otuz yılı bir gece bile huzur içinde dinlenmeden yaşamaya mecbur edilmiş gibi hissederek iç geçirdi.

"Kapatacağız," diye cevap verdi.

İki kadın da dönüp gözlerini Emilienne'e diktiler. Wilhelmina kasanın ne kadarını saydığını unutmuştu. "Daha önce böyle bir şeyi hiç yapmadık," dedi buruşuk banknotları bir araya toplayıp hesaba baştan başlarken.

"Daha önce hiç yapmadığımız bir şey daha yapacağız." Emilienne deri ipe bağlı anahtarları bileğinden çıkardı ve Wilhelmina'nın önündeki tezgâha koydu. "Dükkânı sen açacaksın."

Wilhelmina ona hayretle baktı ama bu kez hesabı şaşırmadı. Emilienne onun dilinin ucundaki sayıyı duyabiliyordu. Wilhelmina'nın omzunu sıvazladı. "Ben eve gidiyorum," dedi ve önlüğünü bir hışımla çıkarıp anahtarların yanına koyuverdi.

Penelope, "Bu yağmurda eve yürümeyeceksin. Rowe seni bırakır," dedi Rowe'un gelip sessizce beklediği arka kapıya yönelirken.

"Hayır. Ben giderim," diye diretti Emilienne. Kapının üzerindeki tentenin kumaşı rüzgâr çarptıkça keskin, çatırtılı sesler çıkarıyordu.

"Zaten bizim yarın için hazırlık yapmamız gerek," dedi Wilhelmina. "Sen Rowe'la git. Festivalden birileri Penelope ile beni sonra eve bırakır."

Emilienne, Rowe'un koluna girdi. İkisi birlikte kamyonete doğru yürüdüler. René de sessizce peşlerinden gitti.

Emilienne her adımında eklemlerinin ağrıdığını hissedebiliyordu. Aslında yardımına ne kadar çok ihtiyacı olduğunu Rowe'un fark etmemiş olduğunu umdu. Gerçi fark etse de belli etmezdi. Emilienne onun bu özelliğine hayrandı.

"Fa-faytonunuz hazır efendim," dedi kamyonetin yolcu kapısını abartılı bir hareketle açarken.

Aynı zamanda komikti de.

"Umarım torunum sana âşık olur," dedi Emilienne ama Rowe'un kızardığını görünce söylediğine pişman oldu. "Kusura bakma," dedi. "Bana ne oldu bilmiyorum." René'nin, kamyonetin arkasındaki ürpertici gölgesini görmezden gelmeye çalıştı.

"Wilhelmina gündönümünün insanlarda böyle etkiler yaratabileceğini söylüyor," dedi Rowe.

Emilienne gülümsedi.

Yol boyunca ikisi de sessizce eski Divco kamyonetin tepesine düşen yağmur damlalarını dinlediler. Rowe, Lavender'ların garajının önüne kadar gitti ve Emilienne'e evin ön kapısına kadar eşlik etti. Emilienne girişte durup Rowe'un kamyonetle kaygan yokuştan inişini izledi. Dönüp dosdoğru René'ye baktı. "Umarım bu çocuk torunuma âşık olur," dedi.

Yirmi İkinci Bölüm

Griffith'lerin evi Viviane'in hatırladığından çok başkaydı. Bu ona dünyanın ne kadar hızlı değiştiğini ve hayatın müthiş düzeni içinde kendisinin ne kadar önemsiz olduğunu düşündürdü. Hayatının hem tutarsız hem zor olmasının hiç de adil olmadığını geçirdi içinden. İkisinden biri bile olsa yeterliydi oysa.

Viviane ön bahçedeki yolda ilerlerken kuvvetli, yağmurla ıslanmış soğuk rüzgâr kabanının içinden yukarı doğru hızla tırmandı. Viviane'in içeri girebilmek için evin hizmetçisiyle birlikte kapıyı tutması gerekti.

"Dışarıda fena bir fırtına var, değil mi?" dedi hizmetçi Viviane'in kabanını alırken.

Viviane başıyla onayladı ve sırılsıklam kırmızı kabanının girişteki dolapta birkaç vizon kürk ve bir çinçilla el kürkünün yanına özenle yerleştirilmesini izledi. Hizmetçi kadın Viviane'e bir mendil kutusu uzattı. Viviane nazikçe birkaç mendil aldı ve yüzünü, saçlarını kuruladı. Saçı yeterince berbat değilse bile artık olmuştu.

Hazır olduğunda hizmetçi yardımsever bir ifadeyle başını salladı. "Bu taraftan buyurun lütfen."

Viviane kadını takip etti. Sıkışık odalar, çürük yer döşemeleri, döküldü dökülecek şömine gitmişti. Her şey son derece şıktı; birkaç basamakla inilen oturma odası, üzerinde ufak bir musluk olan bar, büyük televizyon. Orayı *ev* yapan tüm ayrıntılar gitmişti; minik baharat kavanozları, Beatrix Griffith'in her baharda karaçalı külleriyle elinde yıkadığı dantel perdeler... Aile fotoğrafı bile yoktu hiç. Ev bir katalog fotoğrafı gibiydi.

Hizmetçi, Viviane'i mutfakta bırakıp gitti. Burası Viviane'in daha önce hiç görmediği bazı parlak cihazlarla doluydu. Tezgâhlar yeşilin acayip bir tonundaydı. Kocaman camlı bir kapı arka bahçeye açılıyordu. Viviane dışarıya bakınca eskiden Tutankamon'un kalıntılarına uzanan çukurun olduğu yerde artık bir havuz olduğunu gördü. Yağmur damlaları havuzun yüzeyinden hışımla sıçrıyordu.

Mutfağın bir köşesinde krom ayaklı dikdörtgen bir masa vardı. Masanın ucundaki camgöbeği naylon minderli sandalyelerden birinde Henry öfke içinde mahallenin ayrıntılı bir haritasını bitirmeye çalışıyordu. Masada bunun gibi sekiz harita daha vardı. Trouver, Henry'nin ayağının

dibinde yatıyordu. Viviane içeri girince koca köpek başını kaldırdı. Islak kuyruğunu yere vurup duvara çamur sıçrattı.

Viviane peşinden onun mutfağa girdiğini duydu. "Haritalar konusunda epey iyi, değil mi?" diye sordu.

Viviane ona döndü. Kravatı çözülmüştü ama takım elbisesi her bakımdan kusursuzdu. Tertemizdi ve jilet gibi ütülenmişti. Eksik tek bir düğmesi, gevşemiş küçücük bir iplik parçası yoktu. Bu yabancı adam kimdi?

"Amerika'nın on dokuzuncu yüzyıldaki en ünlü haritacılarından birinin adının da Henry olduğunu biliyor muydun? Henry Schenk Tanner."

"Bunu bir yerde mi okudun?" diye sordu Viviane sakince.

Birden ukala bir tavırla sırıtarak, "Sanırım," dedi.

Takım elbisesinin ceketini çıkarıp soğukkanlı bir hareketle sandalyelerden birine astı. Viviane ayakkabılarını, pahalı kol düğmelerini her gece yatağında oturup kendi mi cilalıyor acaba, diye düşündü. Yoksa bu işi onun için yapan biri mi vardı?

"Onu Phinney Tepesi'nin oradan aldım. Nereye gittiğini hiç bilmiyorum. Üstelik bu havada." Omuz silkti. "Onu eve getirip seni aramam gerektiğini düşündüm."

Son on beş yılın Jack Griffith üzerinde kötü bir etkisi olmuştu. Şakaklarına aklar düşmüştü ama Viviane'i asıl şaşırtan bu değildi. Karakteri olmayan bu ev ya da Jack'in ceketinin içine giydiği kırmızı beyaz çizgili saçma pantolon askısı da değildi. Mesele Viviane'in gözlerine bakamıyor olmasıydı.

"Seni görmek güzel, Viviane," dedi. Viviane onun normal davranmaya çalıştığını sesinden anlayabiliyordu.

Bu anı pek çok kez hayal etmişti. Jack'i yeniden görebilmek için dualar etmiş, dilekler dilemişti. İşte şimdi karşısındaydı ama söyleyecek hiçbir şey bulamıyordu. Bu tuhaftı. Jack tuhaftı. Başkaydı.

Annem başını sallayıp öksürdü. "Evet. Şey, onu bulduğun için teşekkür ederim," diye mırıldandı. Arkasını döndü ve masaya yayılmış haritaları toplamaya başladı. "Hemen başından gidiyoruz."

Gözucuyla bakınca Jack'in yüzünün düştüğünü gördü.

"Hemen gitmek zorunda değilsiniz," dedi Jack telaşla. "Yiyecek bir şeyler hazırlaması için Rita'yı çağırabilirim. Gerçekten hiç sorun olmaz." Viviane'in peşinden yürüdü. O kadar yakınında durdu ki ayakkabılarının burnu Viviane'in topuklarına hafifçe değdi. "Seni görmek o kadar güzel ki," dedi sesi çatlayarak.

Viviane ona döndü. Jack, Viviane'in rüyalarından çıkmak bilmeyen aralıklı dişlerini göstererek gülümsedi.

"Dinle, ben..." Duraksadı. Henry'yi gösterdi. "O benim, değil mi?"

Viviane donakaldı, sonra başını salladı. Evet. Henry onundu. Düşününce Viviane de onundu. On beş yıl boyunca onun olmuştu.

"Tanrım, Viviane!" diye bağırdı Jack. "Bir oğlum var. Bunun benim için ne kadar heyecan verici olduğunu bilemezsin!" Uzanıp Henry'nin saçını okşadı. Henry kor-

kuyla iki büklüm olup geri çekildi. "Aynı bana benziyor, değil mi?"

"Ona dokunulmasından hoşlanmıyor," diye açıkladı Viviane yumuşak bir sesle.

Jack onu duymamış gibiydi. Birden dönüp Viviane'in yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sürekli seni düşünüyorum. Buna inanmak zorundasın. Her gün seni düşünüyorum." Viviane'in yüzü onun dokunuşuyla pespembe oldu. Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Onun hâlâ sabun ve araba cilası koktuğunu fark edince sevindi.

"Hiç kimse beni senin gibi sevmedi Vivi. Oğlumuzu tek başına büyütmek zorunda kaldığını düşününce..."

Vivi? Viviane başını sertçe kaldırıp Jack'e baktı. Ona sadece Gabe, Vivi diyordu. Gabe'in –*sadece* onun– söylediği ismi Jack'in sesinden duymak huzursuzluk vericiydi. İçinin şüpheyle dolduğunu hissedebiliyordu. "Aslında tek başıma değildim," diye cevap verdi yumuşak bir sesle. Nihayet Jack tam karşısında dururken Gabe'i düşünmeye başlamak onu rahatsız etmişti. Gabe'in sevecen bakışları, güçlü elleri, sağlamlığı...

"Ama ben yanında değildim." Jack alnını Viviane'inkine dayadı.

Neden bunu daha önce görmedim? diye düşündü Viviane. *Gabe beni seviyor.*

"Artık sana yardım edebilirim," dedi Jack böbürlenerek. "Etrafına baksana. Sana ihtiyacın olan her şeyi verebilirim!"

Viviane, Henry'ye baktı. Bu çok acayipti. Henry, Jack'e çok benziyordu ama oğluna baktığında Viviane'in aklına

gelen kişi Gabe'di. Yeni bir macera için yola çıkmalarından önce Henry'nin kamyonete binmesine yardım eden Gabe; Henry'yle birlikte o aptal yarasayı kovalayan Gabe; on beş yıl önce Henry'yi ilk kez özenle kucağına aldığında Viviane'e utangaç gözlerle bakan Gabe.

"Beni affedebilecek misin?"

Viviane iç geçirdi, gözlerini kapadı. Elbette onu affedebilir ve hayatının geri kalanında çok mutlu olabilirdi.

"Bir bakıma aile bile olabiliriz," diye ekledi Jack.

Viviane gözlerini açtı. "*Bir bakıma* ne demek?"

Jack bulundukları odayı gösterdi. "Artık nasıl bir hayatım olduğuna baksana! Sonunda bu kasabanın önemli kişilerinden biri oldum. Tüm bunları kaybetmemi bekleyemezsin, değil mi?"

Viviane gözlerini kıstı. "Hâlâ babandan onay beklediğini söyleme bana. O gideli yıllar oldu Jack!"

"Ne ilgisi var?" diye atıldı Jack. "Babama asla saygı duymamış kişiler artık *bana* saygı duyuyorlar," dedi. "*Bana* hürmet ediyor, *bana* akıl danışıyorlar. Tüm bunları elimin tersiyle itmeyeceğim. Sırf seninle birlikte..."

Viviane bu eski, çirkin cümleyi duymamak için hemen geri çekildi.

Jack sinirden terlemiş ellerini Viviane'in yüzünde gezdirdi. "Bak, bu kadar patavatsız konuştuğum için kusuruma bakma. Ama Tanrı aşkına Viviane, bunu ancak sen anlarsın diye düşünmüştüm."

Viviane, Henry'nin paltosunu giymesine yardım etti ve birlikte o etkileyici evden sessizce çıktılar. Trouver hemen arkalarından yürüyordu. Viviane kırmızı kabanını koridordaki dolapta unutmuştu.

Kamyonete binince Henry'yi koltuğun altında bulduğu eski, sert tüylü iki battaniyeye sardı. Üçüncü battaniyeyi Trouver'i kurulamak için kullandı. Battaniyeler biraz rutubet kokuyordu ama Henry de Trouver de umursamamıştı. Viviane kontağı çevirdi; kamyonet öksürdü, tekledi ve durdu.

Viviane'in kafasına o anda dank etti. *Anlamıştı.* Sonunda Jack'le ilgili bir şeyi tamamen anladığına emindi. Ev yenilenmişti. Arka bahçede bir havuz vardı. Ve Jack'in o aptal, pahalı kıyafetleri. Birçok şey değişmişti. Tüm bunlara rağmen Jack hiç değişmemişti. Ve annem bunu anlayınca gülmeye başladı.

Ve güldü.

Ve güldü.

Henry kulaklarını elleriyle kapatıncaya, Trouver ulumaya başlayıncaya kadar güldü. Yanakları ağrıyıncaya, boğazı acıyıncaya, gözlerinden yaş gelinceye kadar güldü. Hiç de ziyan olması, zor geçmesi gerekmediği halde ziyan olmuş, zor geçirilmiş hayatını düşünüp güldü. Muhteşem güzellikte ama tuhaf olan iki çocuğunu düşünüp güldü. Annesinin mutlu aşkı müjdeleyen kuşun sesini duyduğu günden beri sevmesi gereken marangozu düşünüp güldü.

Ama daha önemlisi, bunca yıl sonra nihayet Jack Griffith'i sevmediği için güldü. Rahatladığı için güldü.

Viviane, Henry'ye döndü. "İyi misin?" diye sordu.

Henry çizdiği haritalardan birini Viviane'in kucağına bastırdı ve "Çalılıkta arı var, duvarda kedi," dedi kederle. Çizimin bu kadar aslına uygun olması çok ilginçti. Sokak isimlerinin yazılı olduğu tabelalar bile yolun doğru tarafındaydı. Ardından Viviane, bu haritanın Henry'nin diğer tüm haritalarından farklı olduğuna dikkat etti. Evlerden birinin kapısına kan bulaşmıştı.

"Bu ne? Bir yerin mi kanıyor?" Viviane, Henry'nin parmaklarını, kollarını, burnunu, kulaklarını, karnını, dilini çabucak kontrol etti.

Henry başını iki yana salladı ve Viviane'in ellerini itti. "Yerde kırmızı var, etrafta kuştüyleri!" diye bağırdı öfkeli parmaklarını haritaya vurarak.

"Henry, beni dinle..." Viviane yavaşça konuşuyordu. Başkalarının bunu yapmasından nefret ederdi. Henry'yle sanki hâlâ küçük bir çocukmuş gibi konuşanlara kızıyordu ama bazen Henry'nin dinleyip dinlemediğini anlamak mümkün olmuyordu.

Battaniyelere ve yağmurluğa sarınmış oğluna uzun uzun baktı. Başlığının altından uzanan yüzü endişeliydi.

"Kabanını giymen çok akıllıca olmuş," dedi Viviane düşüncelere dalarak. O gün bir fırtına kopacağına dair hiçbir belirti yoktu çünkü.

"Yağmurdan sonra oluyor," dedi Henry.

Yağmurdan sonra mı?

"Biliyordun," diye fısıldadı Viviane. "Yağmur yağacağını biliyordun." Peki bunu bildiğine göre, *başka* ne biliyordu? *Yağmurdan sonra ne oluyordu?*

Henry haritayı tekrar ona doğru itti. "Pinna'nın canı acıyor," dedi. "Üzgün Adam dinle diyor."

Eski kamyonetin motoru nihayet pes etti ve kükreyerek hayata döndü.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Nathaniel beni evin arka tarafında yanan ateşin başına götürdü. Tavandan yere kadar inen taş bir şömine vardı. Şöminenin alt kısmındaki açıklık o kadar genişti ki ateşin sıcaklığını daha koridordayken hissedebilmiştim. Şöminenin yanına yeni kesilmiş odunlar istiflenmiş, balta en üstteki oduna özenle saplanmıştı.

Daha önce hiç başka birinin evine gitmemiştim, Cardigan'ına bile. Diğer insanların –*normal* insanların– yaptığı şeyleri yapmak tuhaftı. Ama o evde olmak kendimi başka insanlar gibi hissetmemi sağlamamıştı. Onun yerine bir tiyatro oyununda, bir başkasının benim için yazdığı kurmaca bir karakteri oynuyormuşum gibi hissediyordum. Bittiği

zaman perdenin önündeki yerimi alacak, sonra da yeniden gerçek biri olmak üzere kendi evime gidecektim sanki.

Marigold Pie'ın salonunun zemini yumuşak, kahverengi bir halıyla kaplıydı. İçeride zeytin yeşili bir kanepe ve cam sehpa vardı. Bir köşedeki uzun masada farklı biçim ve büyüklüklerde şişeler diziliydi; her birinin içinde farklı renklerde sıvılar vardı. Şöminenin rafında bir başka şişe duruyordu, içinde etkileyici bir gemi maketi vardı. Hakkında ne düşüneceğimi bilemediğim tek şey, şöminenin üstünden bana bakan iğne oyası kedi tablosuydu. Bunun insan içine çıkmamaktan kaynaklanan bir zevksizlik örneği olduğunu düşündüm.

Nathaniel şemsiyesini ateşin önündeki demir ızgaraya yasladı ve şişelerin bulunduğu masaya yürüdü. "Bir şeyler içmek ister misin? Isınmana yardımcı olur," dedi.

Bir an duraksadım. "Peki."

Ateşin sıcaklığı bacaklarımdan ve uzattığım ellerimden akarken şöminenin karşısında titremem geçinceye kadar sessizce dikildim. Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardım, çorapları şöminenin demirine astım ve dillerini dışarı çektiğim ayakkabıları ateşin önüne yerleştirdim. Rowe'un kabanını omuzlarımdan sıyırdım ve onu da sevgiyle çorapların yanına astım. Kanatlarımı çırpınca odanın her yanına, resimlerin, mobilyaların üzerine minik su damlacıkları sıçradı.

"Biraz brendi içini ısıtır," dedi Nathaniel bana bir bardak uzatırken. Ateşin karşısına, yere oturdu.

Ben de yanına oturdum ve bardağı çalkalayıp içindeki altın rengi sıvıyı içmeden önce burnunu bardağın kenarına dayamasını izledim. Aynı şeyi yapmayı denerken çok

derin nefes aldım. Burun deliklerim yanmış ve brendinin tadını daha içmeden boğazımda hissetmiştim. Kararlılıkla bir yudum aldım. Dudaklarımı yaktı. Yuttuğumda dilim ağzımdan fırlayıp çıkmak istedi sanki. Ama sonra ağır ağır yanan, bal gibi bir sıcaklık geçti içimden. Tadı tam olarak kötü sayılmazdı ama daha fazla içmedim.

Ateş çıtırdıyor, alevler mor üçgenlere dönüşüp sönüyordu. Nathaniel şömineye bir odun daha attınca ateşin tıslayarak büyümesini izledim. Nathaniel yanıma yerleşti, içkisinin son yudumunu içti, boş bardağını şöminenin rafına koyduktan sonra yeniden yanıma oturdu. "Burada olduğun için mutluyum," dedi.

Nefesinde keskin alkol kokusunu, teninde yıkanmamanın pis kokusunu duyabiliyordum. Bir anda yabancı bir evde, neredeyse hiç tanımadığım bir adamla yalnız olduğumu açıkça fark ettim.

"Teyzen nerede?" diye sordum.

"Buralarda," dedi belli belirsiz.

"Gitmeliyim," dedim ayağa kalkmaya çalışarak. "Annemi bulmam gerek."

"Hemen gidemezsin," dedi buyurgan bir sesle ve kanatlarımdan birine yapışıp beni ciyak ciyak bağırttı. Yüzünden karanlık bir bakış geçti. Ama avucundaki kuştüylerine bakınca güldü ve kanadımı bıraktı. "Sana göstermek istediğim bir şey var," dedi eski dostane sesiyle. "Biraz bekle."

Güçlükle yutkundum. "Peki," diye yalan söyledim.

Nathaniel odadan çıkar çıkmaz brendi bardağımı devirecek kadar hızla ayağa fırladım. Olabildiğince sessiz koridorda ilerledim. Yanlış bir yere saptım ve kendimi bir odada buldum. Karanlıkta sadece mobilyaları seçebiliyordum; bir kanepe, bir lamba ve bir sandalye vardı. İçeri yürüdüm ve ayaklarımın altındaki zeminin alçalıp değiştiğini fark ettim. Halıya bakmak için çöktüm. Halının bir bölümü yıpranmış, üzerinde odanın geniş penceresi uzunluğunda bir yol oluşmuştu sanki. Tıpkı koruluğun içindeki bir patika gibi.

Ayağa kalkıp yukarı baktım. Bu pencereden bizim ev, yatak odamın penceresi açıkça görülebiliyordu. Derken pencere pervazındaki bir şey çekti dikkatimi. Bir kuştüyüydü. Benimkiler gibi kahverengi beyaz değil, kapkaraydı ve kolum uzunluğundaydı. Güzel, parlak ve ışıltılıydı. Yan tarafımdaki ayaklı lambaya uzandım ve düğmesine bastım. İşte o zaman onları gördüm.

Kuşları. Yerlere saçılmış, sandalyenin, kanepenin üzerini doldurmuş, odanın etrafına onarlı, yirmişerli yığınlar halinde serilmişlerdi. Bazıları kanatları açılarak uçuyor gibi duvara çivilenmişti. Bazıları korkunç bir suçtan ötürü cezalandırılmış gibi, kıvrılmış ayaklarından küçük iplerle bağlanmış, tavandan baş aşağı sallanıyordu. Bazılarının tüyleri yolunmuş, bazılarının kanatları koparılmıştı. Bazılarının gözleri yoktu.

Az önce sıcaklık veren brendi midemde buza dönmüştü. Öğürdüm ve kusmamak için yutkundum.

"Onları görmeni istemezdim." Nathaniel arkamdan gelmişti. Elimdeki uzun siyah tüyü yavaşça çekti. İç geçirdi.

"Ne demek istiyorsun?" Artan bir dehşetle Nathaniel'ın kapıyla aramda durduğunu fark ettim.

Ölü kuşlardan birini aldı ve yüzüme doğru salladı. "Kutsal bir varlık kılığına girmiş," dedi tiksintiyle. Sonra kuşu yeniden yere attı, hayvan mide bulandıran bir sesle zemine yapıştı. Benekli bir ispinozdu bu; erkekti, kanatları siyah beyazdı ve iki yanında kızıl tüyler vardı. Kuşun iç organları karnındaki bir yarıktan dışarı akıyordu.

"Tanrı'nın elçileri gibi kanatlarla kutsanmışlar, peki kanatlarıyla ne yapıyorlar? Onları kuş havuzlarında ve çamur birikintilerinde kirletiyorlar. Çöp yiyorlar." Ayağının kenarındaki bir yığın ölü kuşu tekmeledi. "İnsanların senin kim olduğunu anlayamaması bu ucubeler yüzünden işte."

Uzanıp kanatlarımı okşadı.

"Ama ben asla kanmadım," dedi sesi yeniden yumuşayarak. "Başından beri biliyordum."

Etrafından dolanmak için hamle yaptım.

En net hatırladığım şey, üzerime atlamadan önce beni sevdiğini söylemesiydi.

"Lütfen!" diye yalvardım elinden kurtulmak için çırpınırken. "Bırak gideyim!"

Onu delicesine tekmeledim. Ayağım kavalkemiğine çarptığında beni daha da sıktı. Kolumu geriye savurup dirseğimle kaburgasına vurdum. Haykırarak yere düştü ve kolları kaçabileceğim kadar gevşedi. Kapıya koştum ama beni yakalayıp yine sertçe kendine çekti.

Saçımdan sürükleyerek şöminenin olduğu odaya götürdü. Bu kadar güçlü olmam onu şaşırtmış gibiydi ve açıkçası gerçekten güçlüydüm. Beni yere devirdi, itip sırtüstü yatırdı ve dizini göğsüme bastırdı. Ciğerlerime yaptığı baskı yüzünden güçlükle nefes alıyordum. Belki de nefesim korkudan kesilmişti. Bağırmaya çalıştım. Ağzıma mendillerinden birini tıktı. Gözlerimden yaşlar fışkırıyordu.

"Keşke beni buna mecbur etmeseydin. Öyle güzel bir ağzın var ki," dedi yanağıma vururken.

Sonra beni yüzüstü çevirdi, suratımı halıya dayadı ve kollarımı arkaya büktü. Kanatlarımdan sıkıca tutarken kemerini çözdü. Kanatlarım titriyordu. Kendi çığlıklarımı duyabiliyor, sesimin bu kadar yabani çıkması karşısında sefil ve çaresiz hissediyordum.

"Bunu kaç kere hayal ettiğimi bilemezsin," diye fısıldadı. "Kaç kere yumuşacık yastıkları, pamuk yumaklarını ve yağmur bulutlarını düşünüp tahrik olduğumu bilemezsin."

Parmaklarını kanatlarıma sürttü, sonra yüzünü omuzlarıma gömdü. Tenimde nefesini hissediyordum. "Bir melekle birlikte olmanın böyle bir his olduğunu düşündüm."

Acıyı hatırlıyorum. Bedenimi yakan, bembeyaz, sıcak acıyı. Ve utancı.

Ardından parmaklarını tüylerime kenetleyip ağlamaya başladı. "Sen sadece bir kızsın!" diye feryat etti. "Ulu Tanrım. Sadece sıradan bir kızsın." Göğsü derin hıçkırıklarla sarsılıyordu.

"Seni aptal sürtük!" diye bağırdı, sesi hiddetinden çatallanıyordu. Kanatlarımdan tüyler yolarak kendini içime doğru daha sertçe itti. Daha vahşice.

Baltanın ağzı küçüktü, olsa olsa yumruğu kadardı ama keskindi. Onu odun yığınının üzerinden hızla çekerken kanatlarımı kolayca kesebileceğini düşünüyordu belki de. Ama benim kanatlarım kesip biçtiği küçük kuşlarınkine hiç benzemiyordu. Kuvvetliydiler ve savaşmadan pes etmeye niyetleri yoktu. O kadar sert çırpınıyorlardı ki, sonunda üstlerine çullanıp onlara delirmiş bir kasap gibi baltayla üst üste, şiddetle vurmak zorunda kaldı.

İşi bitince baltayı yere, koparılmış kanatlarımın yanına fırlattı.

"Beni kandırdın," dedi dudak bükerek. Yüzündeki kanı silerken inliyordum.

Sonra kaçtı.

Emilienne evinin koridorundaki su birikintisinin içinden ağır, temkinli adımlarla ilerledi. Mutfak dolabından bir bardak aldı ve musluğun altına koydu. Pencere çerçevelerindeki çatlaklardan içeri sızan yağmura bitkinlik içinde bakarken ihtiyacı olan son şeyin daha fazla su olduğuna karar verdi. Kedilerden ilgi delisi turuncu tekir, bacaklarına sürtünüp miyavladı. Viviane bu kediye ne isim vermişti? Topuk muydu? *Gayet uygun bir isim,* diye düşündü eğilip kediyi kucağına alırken.

"Çocuklar yukarıda mı?" diye sordu kediye. Onun zeki, yeşil gözlerini bir kez kırpmasını içini rahatlatan bir evet olarak yorumladı. Onu kucağında salona taşırken kedi al-

çak bir sesle inledi ve kucağından atladı. Arka bacakları kayarak koridorda kaybolup gitti. René, salondaki klavsenin geniş sandalyesinde oturmuş, parmaklarını tuşlara vurarak sessiz bir şarkı çalıyordu. Tek başınaydı.

Emilienne, William Peyton'ın uzun yıllar önce René'nin yüzünde bıraktığı hasarı hâlâ görebiliyordu. Kör gözü, Emilienne'in omzuna doğru boş bakıyordu ve rengi beyaz bir tabakayla örtülmüştü. Diğer gözü yuvasından fırlamış, açıktaki elmacıkkemiğinin keskin kenarına düşmüştü. Burnundan geriye sadece ince bir kıkırdak parçası kalmıştı. Ağzı, çenesi yoktu; çene kemiği yamuk, kırık bir açıyla sallanıyordu ve bu da sesinin neden bu kadar kalın çıktığını açıklıyordu. Emilienne'in görebildiği kadarıyla dili yoktu. Dişleri de.

"Ah, René." Emilienne onun yanına çöktü.

Daha sonra bu anı hatırladığında Emilienne onun harap haldeki yüzünün bu işe ne kadar da uygun olduğunu düşünecekti. Böylesine dehşet verici bir durumu böylesine ürpertici bir kaynaktan işitmenin aslında ne kadar yerinde olduğunu. Çünkü René'nin ona söylediği şey çok korkunçtu. Anlatılamayacak, hayal bile edilemeyecek kadar korkunç. René elini tutmak istediğinde, saydam parmaklarını onunkilere değdirdiğinde Emilienne'in hiçbir şey hissetmemesi garipti. René ona feci gerçeği açıklamayı bitirince Emilienne sandalyeden kalktı, eteğindeki kırışıklıkları düzeltti. Odadan çıktı, suların içinden yürüyerek koridordaki telefona gitti, karakolun numarasını çevirdi ve sakin bir sesle telefondaki

görevliye, Marigold Pie'ın Zafer Yolu'nda yeğeniyle birlikte yaşadığı evin adresini verdi.

Evden tek başına çıkmadan önce René'ye döndü. "Sakın onu yanına alayım deme," diye rica etti.

"Bunu yapmak istemiyorum," dedi René boğuk sesiyle.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Anneannem Marigold Pie'ın ön bahçesine vardığında tepesinde şiddetli bir şimşek çaktı ve hemen ardından kulakları sağır eden bir gümbürtü koptu. Gökyüzü şimşekle aydınlanınca Emilienne, evi yoldan ayıran devasa ormangülü çalılıklarının üstünde uçuşan minik arıyı gördü. Acı bir çaresizlik içinde *Henry, sonunda çalılıktaki arıyı buldum,* diye düşündü.

Ön kapı açıktı, ev karanlık ve sessizdi. Emilienne hem soğuktan hem de korkudan ürperdi. Ama sonra bir tür teslimiyet duygusuyla içeri girdi. Bir elektrik anahtarı bulup ışığı açtı. Koridorun zemini ve duvarları boya gibi görünen parlak bir kırmızıyla kaplıydı. Hava kahverengi beyaz be-

nekli kuştüyleriyle ağırlaşmıştı. Emilienne tüyler ağzına, burnuna, ciğerlerine dolmuş gibi boğulurcasına öksürdü. Tüyleri telaşla yüzünden atmaya çalıştı.

Yerde kırmızı var, etrafta kuştüyleri.

Arka odaya ilk girdiğinde yüreği bir rahatlamayla hopladı; torununun saçları sarı değildi çünkü. Ama sonra sırtımdaki kanlı kanat köklerini gördü. Ve kanatlarımı gördü; halının üzerine atılmış, kanlar içindeki kaslar, tüyler ve kırık kemikleri. Boğazına safra doldu ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Yerdeki bendim.

Emilienne dizlerinin üzerine çöküp yüzünü benimkine iyice yaklaştırdı, yanağında nefesimi duyuncaya kadar nefesini tuttu. Nefes alıyordum. Çabucak ıslak kabanını çıkardı ve yaralarımın üzerine bastırdı. Çok kan vardı. Halı vıcık vıcık olmuştu. Kabanında iki tane kırmızı halka belirdi, elleri de kan içinde kalmıştı. Orada olduğunu bilmesi için görmesine gerek yoktu aslında ama yine de başını kaldırıp baktı. Orada, şöminenin üzerinde asılıydı.

Duvardaki kedi.

"Yüreği ağzına gelmek" annemin hiç anlayamadığı bir sözdü. Zafer Yolu'na doğru hızla ilerlerken Henry ile Trouver yan koltukta düşmeden oturabilmek için çabalıyordu ve Viviane'in yüreği ağzında değildi. Ağzında olması ne işe yarardı ki? Yüreği göğsünden fırlamış, kamyonetin yarım metre önünden koşuyordu. Viviane farların ışığında onu, yan tarafında kollar gibi uzanan atardamarlarının şiştiğini görebiliyordu. Viviane, yüreğini keşke daha da uzağa gönderebilseydi. O anda Zafer Yolu'na çıkan dönemeci geçmiş

olsaydı yüreği. O anda her neredeysem, yanımda olabilseydi keşke.

Henry endişe içinde inliyordu.

"Az kaldı," diye mırıldandı Viviane kelimeleri şarkı gibi uzatarak. Bunu Henry'yi rahatlatmak için küçüklüğünden beri yapardı. Henry melodiyi kendi kendine mırıldanmaya başlamıştı bile; Viviane onun yüzündeki gerilimin silindiğini görebiliyordu.

Kamyonet ıslak bulanıklığın içinde hızla ilerleyerek ilkokulu, kiliseyi, postaneyi geçti. Yağmur iyice şiddetlenmişti; silecekler hızına yetişemiyordu. Viviane beyaz elleriyle kavradığı direksiyona eğildi ve karanlığa baktı.

Onu, dosdoğru kamyonete koşan adamı gördüğünde frene iyice abandı. Tekerlekler sel gibi akan yağmur sularını sıçratarak tiz bir ses çıkardı ve Viviane, Trouver ile Henry'nin ön cama fırlamaması için kolunu uzattı. Adam kamyonetin önünde durdu ve öfkeli siyah gözleriyle Viviane'e baktı, yüzünde kırmızı çizgiler vardı. *Kan* diye düşündü Viviane dehşetle.

Viviane tepki veremeden adamın arkasında iki kişi belirdi. Kamyonetin farlarının ışığında saydam, soluk suretler olarak parlıyorlardı. Gözleri belirgin ve siyahtı; yağmur ürkütücü, grimsi tenlerinden akıp geçiyordu. Biri kalbinin olması gereken yerde bir bebek tutuyordu. Öteki kanaryadan bir kıza dönüşmüş ve adamı tutmak için öfkeyle kolunu uzatmıştı.

Ve sonra adamın üzerine çıktılar.

Viviane bu yarı saydam suretlerin adamı yutmalarını dehşetle izledi. Adamın boğuk, yabani çığlıkları karanlığı doldurdu.

Ani bir ışık patlamasıyla sokak alevler içinde kaldı. Ön cam alevlerin sıcaklığıyla kavruluyordu. Adam kollarını vahşice sallayarak kaçmaya çalışıyordu ama hareketleri ateşi daha da güçlendirmekten başka bir işe yaramıyordu.

Birden ateş de kurbanı da kaybolup gitti. Geride sadece yanık etin ağır kokusu kaldı.

Trouver kamyonetin koltuğunda endişeyle döndü; inliyor, Henry'nin üzerine çıkıyordu.

Viviane, Henry'ye dönüp, "Burada bekle. Sakın kıpırdama," dedi. Kamyoneti park edip kapıyı açtı. Köpek arkasından dışarı atladı ve gövdesini yere eğerek telaşlı adımlarla kamyonetin etrafında dolanmaya başladı. Kamyonetin önünde, lanet adamın durduğu kaldırımda kara bir leke kalmıştı. Adamın gözlerini düşündü Viviane; kapkara, vahşi ve ölümcül. Dizlerinin üzerine yığıldı ve kamyonetin etrafındaki su birikintisinin içine batıp parmaklarını lekeye götürdü. Hâlâ dokunulamayacak kadar sıcaktı.

Başını kaldırdığında karanlıkta kaybolmak üzere olan hayaletleri gördü.

Ambulans Marigold Pie'ın evine ulaşmış, kısa süre sonra polis de gelmişti. Yanıp sönen ışıkları tüm Zafer Yolu sakinlerinin orada toplanmasına neden olmuştu. Yaşlı Moss kardeşler bir örnek ev ayakkabıları, kabanları ve bigudilerini yağmurdan korumak için tuttukları bir şemsiyeyle oradaydılar. Pijamaları içindeki uykulu Mart Flannery ve oğlu Jeremiah oradaydı. Zeb Cooper ambulansın sirenini duyunca yataktan fırlayıp gelmişti. Üzerinde uzun kırmızı bir tulum ve lastik ayakkabılar vardı sadece. Meraklı kom-

şularını kaldırıma doğru ilerlemeye ikna etmeye çalışıyordu. Oğlu Rowe ve kızı Cardigan da gözlerinde yaşlarla oradaydı; yüzleri dehşetten bembeyaz olmuştu. Çocukların yanında Zeb'in karısı Penelope vardı. Önce ailesinin iyi olduğunu öğrendiği, sonra da Emilienne'in ailesinin iyi olmadığını öğrendiği için ağlamıştı. Wilhelmina Dovewolf oradaydı. Annemi Marigold'un evine götürüyordu, ikisi de metanet ve ümitsizlikle sessizdiler.

İlkokulda birinci sınıf öğretmenliği yapan yakın arkadaşlar Constance Quakenbush ve Delilah Zimmer oradaydı. Lise müdürü Ignatius Lux ve karısı Estelle Margolis oradaydı. Yanlarında oğlu İkinci Dünya Savaşı'nda öldüğünden beri kimseyle arası pek iyi olmayan ama sabahları Emilienne'in fırınından kruvasan almaya daima para ayıran Amos Fields vardı. Papaz Trace Graves ve göletten gelen liseli çocuklar oradaydı. Oğlanlardan biri sokağın ortasındaki köpeği tutmayı akıl etmiş ve başına bir şey gelmesin diye kemerini hayvanın boynuna bağlamıştı. Kızlardan biri köpeğin çamurlu patilerini ceketiyle siliyordu. Sonunda olay yeri birkaç farklı ambulans ekibi ve mavi resmi üniformaları içinde çok sayıda polis memuruyla dolmuştu. Sokak, ekip araçlarının birbirine karışan ışıklarıyla daha da kalabalık görünüyordu. Kanatsız bedenimi bir sedyeye yüzükoyun yatırıp, beni kana bulanmış kıyafetler içindeki annem ve anneannemle birlikte dışarı çıkardıklarında tüm sokak saygıyla, derin bir sessizliğe gömüldü.

Görevlilerin lideri olan iriyarı, somurtkan adam Emilienne ile Viviane'i arkamdaki ambulansa bindirdi ve arkadaşın-

dan şoktaki iki kadına göz kulak olmasını istedi. Böylece Henry kendi başının çaresine bakmak zorunda kalmış oldu.

Kız kardeşi, annesi ve anneannesi en yakın hastaneye doğru yola çıkmış olsalar da Henry mutluydu. Mutluydu çünkü artık her şey bitmişti ve Henry, Üzgün Adam'ın uyarısını duyurma sorumluluğundan kurtulmuştu. Çünkü bir şey gerçekleştiğinde, iyi ya da kötü olması fark etmez, artık yapacak bir şey kalmazdı. Olmuş bitmişti. Henry *oldu bitti*yi seviyordu. Geri kalan her şey fazlasıyla karmaşıktı çünkü.

Annemiz ona *Burada bekle. Sakın kıpırdama,* demişti. Henry de öyle yaptı. Kamyonetin içinde bekledi. Bir süre sonra tanıdığı kimseyi göremese de etrafının tanımadığı bir sürü insanla dolu olduğunu fark etti. Bu Henry'yi biraz huzursuz etti. Sonra Trouver'i gördü. Kamyonetten indi ve bir şeyler sayarak koca köpeğin yanına yürüdü. Yanıp sönen ışıkları, sokakta toplanmış insanları, şemsiyeleri, yağmur damlalarını saydı. Sayıyordu çünkü saymak ona iyi geliyordu. Tanıdığı hiç kimseyi görememekse kötüydü. Trouver'in, tanımadığı bir çocuğun yanında oturuyor olması da kötüydü. Bu yüzden Henry saymaya odaklandı; sokağın karşısına geçip Trouver'in yanına gitmenin kaç adım sürdüğünü sayarken biri omzuna elini koydu.

Henry çığlık attı. Elini omzuna koyan kadın sıçrayarak elini çekti.

"Özür dilerim!" dedi nefes nefese. "Ben sadece... Kaybolduğunu düşünmüştüm." Kadın bakır rengi saçlarından bir tutamı alıp parmağına doladı. Telaşla etrafına bakındı. "Başka bir niyetim yoktu!" dedi üsteleyerek.

Wilhelmina koşup yetişti. Penelope hemen arkasındaydı. Wilhelmina rahatlatıcı bir sesle Henry'yle konuşuyor, bir yandan da Trouver'i getirmek için kemerini köpeğin boynuna takmış çocuğun yanında gidiyordu. Penelope kadına döndü. "Ona neden dokundun?" diye çıkıştı. "Sence yeterince zor bir gece geçirmiyor mu?"

Kadın parmağını saçından çekti. "Şey, benim onu rahatsız etmek gibi bir niyetim yoktu kesinlikle. Onun böyle olduğunu bilsem... Sadece yardım edebilirim diye düşünmüştüm."

"Peki neden böyle bir şey düşündün?"

"Çocuk sanki... Yardıma ihtiyacı varmış gibi..." diye anlamsız sözler geveledi.

Laura Lovelorn beş yıl önce mahalleye taşındığında Viviane Lavender meselesini bilmiyordu. Yıllar önce gündönümü şenliğinde onunla tanıştığını bile hatırlamıyordu. Ve kalın kabuklu *pain au levain* almak için fırına defalarca gittiği halde, Emilienne Lavender'ın torununun kendi kocasına ne kadar benzediğini hiç fark etmemişti. Bu kadar kör olabildiği için utanıyordu şimdi.

Beatrix Griffith kaybolduktan sonra Laura, sıcak yazları ve karlı kışlarıyla çok sevdiği Doğu Washington'dan ayrılmış, kocasıyla birlikte yıl boyu dinmeyen yağmurlarıyla ünlü Seattle'a yerleşmişti. Kokteyl partileri ve sevimli karakteriyle mahalleye kendini kısa süre içinde kabul ettirmişti. Yerel İzci Kızlar yararına satılan kurabiyelerden her seferinde en az bir kutu alır, beyaz eldivenlerini giymeden evden çıkmaz, kocasına önceki günden kalma güveci asla yedirmez, yapması gereken şeyleri asla ihmal etmezdi. Jack

çocuk istemediğini söylediğinde, gönüllü çalıştığı hastanedeki kızlara çocuk yapmak yerine Jack'le birlikte dünyayı gezmek, Mısır piramitlerini ziyaret etmek, İtalya'nın çizme şeklindeki kıyılarında yürümek istediklerini anlatmıştı. Jack evin öbür ucundaki bir odada yatmaya başlayınca Laura kızlara böyle şeyler anlatmaktan vazgeçmişti.

Jack'in mutsuz olduğunu, hatta belki onu başından beri sevmediğini başka herkes görebiliyor olsa bile Laura bunu görmeyi asla kabul etmemişti. Fırından hep uzak durduğunu, Zafer Yolu'ndan geçtikleri zamanlarda gözlerini sımsıkı kapadığını hiç görmemişti. Meşhur partileri sırasında Jack'in pek kimseyle konuşmadığına, kendisi misafirlere tepsilerce peynir topları ve baharatlı yumurtalar ikram ederken onun bütün gece bir köşede dikilip, viskisindeki buzlar erirken etrafa sıkılarak gülümsediğine hiç dikkat etmemişti. Tüm bunları görmemişti çünkü söz konusu aşk olunca o, görmek istediğini görürdü sadece. Laura hep iyi bir eş olmuştu. Jack Griffith'le evli olduğu yılları, aşkın yarattığı bir pus içinde geçirmiş; Jack'in birlikte kurdukları hayatta mutlu olduğuna, daha da önemlisi kendisini sevdiğine inanmıştı.

Bu yaz gündönümünde Laura Lovelorn eve geç vakitte döndüğünde kocasını karanlıkta otururken bulmuştu. Ellerinin arasında sımsıkı tuttuğu boş bir şişe vardı ve nefesi leş gibi viski kokuyordu.

"Ben aptalın tekiyim Laura," diyerek hüngür hüngür ağlamıştı. "Bu gece hayatımın aşkını kaybettim."

Laura eğilip kocasının saçını okşamıştı. "Neler söylüyorsun tatlım? Ben burada, yanındayım işte." Onu alnından öpmüştü.

Jack gözlerini kırpıştırarak ona bakmıştı. "Senden söz etmiyorum."

Laura tatlılıkla gülümsemişti. "Kimden söz ediyorsun peki?"

"Viviane. Viviane Lavender."

Ve Jack ağlayarak gizli bir hayat hikâyesi, aşk ve ihanetle dolu bir hayat hikâyesi anlatınca, Laura'nın gözlerinin önündeki pus nihayet silinmişti.

"Ah," diye fısıldamıştı Laura. "Ah, Tanrım."

Jack'in anlatacakları bitince yıllardır yalnız uyuduğu yatak odasına gitmişti. Dolaptan bavulunu çıkarmış, yanına alacağı ve daha sonra almak üzere bırakacağı şeyleri özenle seçerek eşyalarını toplamıştı. Bavulunu koridora doğru sürüklemiş, Jack'e onu terk ettiğini söylemişti. Jack sadece isteksizce elindeki şişeyi sallamıştı. Bu, Laura'nın ne kadar yanılmış olduğunu gösteriyordu. Jack Griffith onu hiç sevmemişti. Laura'nın sandığı gibi, Viviane Lavender'ı sevdiği gibi sevmemişti.

Laura ağır bavulu arabanın bagajına atıp garajdan geri geri çıkmıştı. Sokağa dönünce yanıp sönen ışıkları ve Zafer Yolu'nun sonuna akın etmiş insan yığınlarını görmüştü. Arabayı yolun kenarına çekmiş, şiddetli yağmurdan korunmak için ellerini gözlerine siper ederek inmişti.

Daha ne olduğunu bile anlayamadan Viviane Lavender'ın oğlunu görmüştü. Oğlana bakınca tek yapabildiği başını sallamak olmuştu. Henry, Jack Griffith'in gençlik yıllarının tıpatıp kopyasıydı. Ama çocuğun gözlerinde, Laura'nın daha önce Jack'te hiç görmediği türden bir bakış

vardı. Henry sanki şekilsiz, kusurlu dünyayı gözbebeklerinde taşıyor gibi bakıyordu.

Nasıl görememişti bunu?

Laura, Wilhelmina'nın elini tuttu. "Tek istediğim yardım etmek," dedi. Wilhelmina, Laura'nın arkasındaki kalabalığa baktı. "Yardım mı? Biraz yardım fena olmaz."

Fırına gittiklerinde Wilhelmina kahve demliğinin düğmesine bastı. Dolaptan porselen fincan ve tabakları çıkardı, her bir fincanı tabağının üzerine yerleştirerek ön tezgâha dizdi. Fırını yakana kadar kahveyle idare etmeleri gerekecekti. Penelope, Zeb'i erzak alması için gönderdi, Wilhelmina ise odun fırınını kuru okaliptüs dallarıyla beslemeye başladı. Hamurişi ya da tatlı yapmaya niyetleri yoktu. Herkesin ihtiyacı olan şey ekmekti. Fırından yeni çıkmış doyurucu, dayanıklı, dışları kalın ve çıtır, içleri yumuşacık ekmekler; üzerlerine tereyağı, bal ya da fındık ezmesi.

Zeb döndüğünde Wilhelmina ona el değirmenini gösterdi ve *pain de campagne* için kullanacakları taze buğday, çavdar ve kepekli unu öğütmesini istedi. Rowe ile Cardigan'a baget hamurunu yoğurma görevini verdi ve Laura Lovelorn'a ateşle ilgilenmeyi öğretti.

Fırın taze ekmek kokusuyla dolana kadar, bütün gece uğraştılar ama yine de hiç kimsenin gitmeye niyeti yoktu. Hem nereye gideceklerdi ki? Arada bir görevlerinden başlarını kaldırıyor, una bulanmış yüzlerini çevirip birbirlerinin gözlerindeki ümitsiz ifadeyi görüyorlardı. Ardından Trouver uykusunda kıpırdanıyor ya da Henry mırıldanmaya başlıyordu ve fırıncılar işlerine geri dönüyorlardı.

Dışarıda, Zafer Yolu civarında toplanmış kalabalık giderek büyüyor, ıslak sokak saldırının haberini alan komşularla doluyordu. Tam olarak açıklayamadıkları nedenlerle, her biri saygılarını göstermeye mecbur hissediyordu. Onlar Oldsmobile Sedan, Studebaker Starliner, Ford Model B araçlarının içinde şakır şakır yağan yağmurla mücadele ederken, köpekleri ise kamyonetlerin arkasında ıslak havayı soluyordu. Zafer Yolu'nun etrafında toplanıyor, sokağa, komşu evlerin bahçelerine giriyorlardı. Sokakta Nathaniel Sorrows'un bulunduğu yerdeki kara lekeye dokunmuyorlardı. Çocukları, eşleri, anne ve babalarıyla birlikte gelmişlerdi. Kiliseye ya da cenazeye gider gibi giyinip gelmiş olanlar vardı. Çoğu ise yataktan oldukları gibi fırlayıp gelmişti. Tentelerle, şemsiyelerle, şapka ve eldivenlerle gelenler vardı. Üzerlerinde onları yağmurdan koruyacak bir ceket bile olmadan gelenler vardı. Gün ağarırken fırının tezgâhına bir bağış kutusu konmuştu ve insanlar bir dilim ekmek ya da sıcak kruvasan karşılığında bağışlamak istedikleri parayı ciddiyetle kutuya bırakıyordu. Yağmur hâlâ yağıyordu. Ve insanlar gelmeye devam ediyordu.

Kimileri yanlarında en etkili buldukları bölümlerin altını kırmızı kalemle çizdikleri İncillerini getirmişti. Kimileri daire şeklinde sessizce oturmuş, plansızca oluşmuş bir birlik içinde parmaklarını haçlı tespihlerinin üzerinde gezdiriyordu. Kimileri teskin edici ilahiler söylerken üzerinde diz çökebilecekleri minderler getirmişti. Havaya kaldırdıkları yüzlerinden sular damlayarak gökyüzüne dualarını gönderiyorlardı. Bunlar affedilme ya da kurtuluş için edilen dualar değildi. Kusurlu insan ırkının arasında

gezinen melek için şükür duaları değildi. Zafer Yolu'nun sonunda yaşayan bozuk, lanetlenmiş, yarı insan suretindeki yaratığın ruhunun bağışlanmasını dileyen dualar değildi. Bunlar, sadece genç bir kız için edilen dualardı.

Benim için.

Viviane gözlerini beyaz bir hastane odasında açtı. Sabah güneşi perdesiz pencereden içeri sızıyordu. Viviane gece boyunca portatif, metal sandalyenin altında durmaktan kasılmış bacaklarını esnetti ve sessizce odaya giren hemşireye döndü. Hastane yatağımda hafifçe inledim. Sırtımdaki açık yaralar kalın, büyük bandajlarla kapatılmıştı ve bir iğneden kolumdaki damara soğuk bir sıvı akıtılıyordu. Başımın etrafına kalın bir gazlı bez sarılmıştı. Emilienne yatağın yanındaki başka bir sandalyede uyuyordu; başını duvara yaslamış, açık ağzını tavana çevirmişti.

"Bekleme odasında kahve var," dedi hemşire. "Yeni demledim."

Hemşire bandajları kaldırıp kürekkemiklerimdeki korkunç, gelişigüzel kesikleri ortaya çıkarınca annem gözlerini kapadı. Ani mide bulantısını bastırmak için yutkundu. "Tamam, iyiyim."

Hemşire kaşlarını kaldırdı. "Tatlım, geçirdiğin geceden sonra hiç kimse iyi olmadığın için seni suçlayamaz. Git de biraz temiz hava al. Döndüğünde biz burada olacağız zaten."

Viviane bekleme odasına gidince sadece kahve demliğini değil, bir sandalyede oturup çenesini göğsüne yaslamış, uyuyan Gabe'i de gördü. Öne uzattığı bacakları neredeyse odanın karşısındaki pencerelere kadar ulaşıyordu.

Viviane onun yanındaki sandalyeye oturdu, yanaklarındaki birkaç günlük sakalı, ağzının etrafında yeni oluşmuş endişe çizgilerini fark etti. Bir elini kucağına, diğerini sandalyenin kolçağına koymuştu. Parmaklarını bükmüş, avucunu Viviane'in gelip elini koymasını beklermiş gibi aralık bırakmıştı. Viviane onun eline, pürüzlü, dipleri hep siyah olan tırnaklarına, beyaz nasırlarına baktı. Avucunda hayat çizgisini buldu; başparmağının ucunda başlayan uzun bir oyuktu bu ve Gabe'in Seattle'a gelmeden önce farklı yerlerde geçirdiği yılları onaylar gibiydi. Akıl çizgisinin yay şeklinde olması yaratıcı zekâya işaretti; kader çizgisinin dibindeki yıldız başarı anlamına geliyordu. Kalp çizgisi uzun ve kavisliydi. Viviane gözlerini bu çizgide defalarca gezdirdi. Kavisli kalp çizgisi olan insanlar müthiş bir sıcaklık ve nezakete sahip olurlardı; tüm benliklerini aşka adamaya istekli olurlardı, bedeli ne olursa olsun.

Viviane elini uzatıp parmaklarını Gabe'in parmaklarının arasına soktu. *Keşke daha önce bakşaydım,* diye düşündü. *İhtiyacım olan her şeyin burada, bu elde olduğunu görebilirdim.*

Viviane'in dokunuşuyla Gabe gözlerini kırpıştırarak açtı. Parmaklarını Viviane'inkilere dolarken bitkinlikle gülümsedi. "Kızımız nasıl?" diye sordu.

"Hayatta."

"O da bir şey."

"Öyle mi dersin? Onu koruduğumu sanıyordum. Onun başkaları gibi yaşayabileceğini hiç düşünmemiştim. Artık farkına vardım ama çok geç kaldım galiba."

Gabe, Viviane'i kendine çekti. "Henry?" diye sordu Viviane.

"Wilhelmina'yla birlikte bıraktım," diye cevap verdi. "Emilienne?"

"Ava'nın yanında. Dün geceden beri bir an olsun ayrılmadı."

"Çok tuhaf şeyler oldu."

Viviane başını salladı. Bir dakika geçti. "O adam. Az kalsın ezeceğim o adam mıydı? Oydu, değil mi?" Yoldaki korkunç hayaletleri hatırladı ürpererek.

Gabe başını iki yana salladı. "Emin değilim. Ama onu kimse görmemiş. Zavallı Marigold Pie'ı üst kattaki odalardan birinde buldular. İlaçla uyutulmuş. Ne kadar zamandır böyle olduğunu kimse bilemiyor. Belki de aylardır."

Viviane iç geçirdi. "Dünya tersine dönmüş gibi hissediyorum. Dik durabilmek bile zor geliyor bugün."

Gabe onu kendine daha da yaklaştırdı. "Sen bana yaslan yeter Vivi. Ben ikimizi de bir süre dik tutarım."

Çoğu kişi yağmurların yavaş yavaş geri dönmesini tercih ederdi. Mesela nisan aylarında yağan ılık bir bahar yağmuru ya da insanların gözkapaklarını, burun deliklerini ıslak havayla dolduran yoğun sis olarak dönebilirdi. Ama yağmur yaz ayları ve eylül boyunca sürse de hiç kimse şikâyet etmedi. Bunun yerine iyi ayakkabılarını kaldırımlardaki çamurlardan korumak için naylonlara sardılar. Yağmurun yeşil çimenlikler, renkli sonbahar yaprakları, pazar sabahları kilise mihrabını süsleyecek krizantemler demek olduğunu biliyorlardı. Yağmursuz bir bahara özlem duygusu ara sıra nüksediyordu; mesela postacı ıslak harfleri okumaya çalışmaktan usandığında ya da Penelope

Cooper fırının zeminin yine çamur içinde kalmasıyla başa çıkamadığında. Ama sonra bu bezginlik geçiyor, onlar da sokakta biriken ıslak sonbahar yapraklarına bakıp rahat bir iç geçiren komşularına katılıyorlardı.

Annem hastanede kaldığım süre boyunca hep yanımdaydı. Üstünü değiştirmek için bile gitmeyi kabul etmedi. O ilk gecenin ardından, odada benimle yatabileceği bir portatif yatak getirmesi için hemşireyi ikna etti. Hemşire bir değil, iki yatakla gelince şaşırdı. Diğer yatağın Emilienne için geldiğini anlayınca daha çok şaşırdı.

Emilienne yatağın kenarına oturdu ve kızına baktı. "Ne var? Bu yatağı sen mi istiyordun?"

"Hayır," dedi Viviane başını sallayarak. "Ne yaptığını pek anlayamadım da."

"Ben de kalıyorum."

Viviane kaşlarını kaldırdı. "Neden?"

"Çünkü..." Emilienne'in sesi çatallaştı. "Çünkü ben senin annenim, o yüzden."

Ve dediğini yaptı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Zafer Yolu'nun sonundaki eve ancak yaz gündönümünden üç ay sonra dönebildik. Gabe beni itinayla yatağıma yatırdı ve anneannem üzerimi *maman*'ının uzun yıllar önce diktiği yorganla örttü. Emilienne ağlamamaya çalışsa da acısını yüzünden okuyabiliyordum. Sargı bezi dikiş yerlerimi saklıyordu, böylece anneannem narin bedenimi bir arada tutan dikişlere bakmak zorunda kalmıyordu. Ama lekeleri saklamak mümkün değildi. Gövdemin iki yanını, kollarımı, kalçalarımı, bacaklarımın arkalarını kaplıyorlardı. Bir de renkleri... Öylesine koyuydu ki mor değil adeta kırmızıydılar. Şiddetin rengi.

O koyu kırmızı lekeler, Jack'in öpücüğünün kızı Viviane'in ensesinde bıraktığı soluk kahverengi lekeyi hatırlatıyordu. William Peyton'ın kurşunuyla güzel yüzü dağılan René'yi, Margaux'nun bir zamanlar kalbinin çarptığı yerde açılan deliği ve aşk kurbanlarının taşıdığı tüm yaraları hatırlatıyordu. İşte o zaman odadan çıkıp gidiyordu.

Anneannemin fırına dönmek konusunda acelesi yoktu. Kendi ailesini doyurmaya yetecek kadar yemek pişirmek bile içinden gelmiyordu. Zaten yemek kimsenin umurunda değildi. Ailemdeki herkesin iştahı o kadar kaçmıştı ki sadece mideleri açlıktan ağrıdığı zaman bir şeyler yiyorlardı. O zamanlarda da ağızlarının tadı olmadan, komşunun getirdiği soğuk makarna tenceresine ya da buzdolabında kalmış peynire bir çatal batırmakla yetiniyorlardı. Hiç kimse yemeğin nereden geldiğiyle ilgilenmiyordu, var olması yeterliydi.

Emilienne'e bir şeyler olmuştu. Ne kadar uğraşsa da eski gücünü toplayamıyordu. O gözlerime bir yaşam belirtisi gelmesini beklerken aileyi bir arada tutan kişi annem oldu.

Wilhelmina ve Penelope fırını kendi başlarına idare etmekte fazlasıyla iyiydiler. Menüye popüler bir çörek eklemişlerdi; pazar günleri benim şerefime *feuilletage* satıyorlardı. Emilienne'in yerine yeni bir fırıncı almışlardı hatta. Annemi.

Fırın tam olarak Viviane'in hatırladığı gibiydi. Duvarlar sarının aynı altın tonundaydı, siyah beyaz yer döşemeleri hâlâ kusursuzca parlıyordu. Wilhelmina ona bir önlük verip fırının başına geçmesini istediğinde, Viviane iyi bir armutlu *tarte tatin* pişirmenin sırrını, *crème brûlée*'nin nasıl yapıldığını bu kadar kolay hatırlayabildiğine hayret etti. Kısa

süre içinde onun yaptığı çikolatalı ekler, Emilienne'inki kadar güzel kabul edilmeye başladı.

Bunu itiraf etmekten utansa da Viviane evin koridorlarında esen berbat keder ve ümitsizlik kokusundan uzaklaşıp fırında geçirdiği saatlerden keyif alıyordu. Koku o kadar kuvvetliydi ki annem odamın önünden geçerken bile burnunu bir mendille kapatıyordu. Bandajlarımı değiştirecek bir hemşire tutmak zorunda kalmışlardı. Başıma gelen şey o kadar korkunçtu ki Viviane bunu fazla düşünmemeye, hatta genellikle hiç düşünmemeye çalışıyordu. Bunun yerine zamanını ekmek ve çörek pişirmek gibi sıradan işlere harcıyor, pişirdiklerini öğle yemeğimden sonra ikram edilmek üzere eve getiriyordu.

Annem mutfakta bir kâğıt peçeteyi ikiye katladı ve çikolata sosu ve bir top vanilyalı dondurmayla servis ettiği sıcak ekmek tatlısı tabağının altına yerleştirdi. Dondurmanın eriyip tabağı kaplayan bir göle dönüşmesini izledi. Cardigan benim odamdan çıkıp merdivenlerden mutfağa ilerlerken Viviane arkasındaki ayak seslerini duydu.

"Acıktı mı?" diye sordu isteksizce.

Cardigan başını sağa sola salladı. Yaşadığım saldırının ardından aramızda en büyük değişimi geçiren kişi o olmuştu. Havalı kısa saçlarını uzatmıştı. Omuzlarına dökülen doğal dalgaları vardı artık. Bazen sırf yüzüne değmesin diye gelişigüzel bir atkuyruğu yapıyordu. Makyaj yapmayı bırakmıştı. Viviane, Cardigan'ı ilk kez makyajsız gördüğünde tanıyamamıştı. Makyaj onu çekici, hatta ulaşılmaz yapıyordu. Makyajsızken de hoştu aslında ama bu pek belirgin değildi. Saçı gibi sarı olan kirpikleri, mavi

gözlerinin etrafında neredeyse görünmüyordu. Dudakları pembenin soluk bir tonundaydı ve her zamanki kırmızı ruj dokunuşları olmayınca incecik görünüyordu. Artık farklı da giyiniyordu. Evimize genellikle ağabeyinin eski iş botları ve üzerine büyük gelen bir pantolonla geliyordu. Onur öğrencilerine özel dersler alıyordu ve içten içe ekim ayında ehliyet sınavını verip Rowe'un bıraktığı teslimat işini devralmayı planlıyordu.

"Ağabeyimden haber aldınız mı?" diye sordu Cardigan, Viviane'e. Rowe bir ay önce okumaya gitmişti ve o zamandan beri postacının adıma mektup getirmediği bir tek gün bile olmamıştı. Annem Rowe'un bana kendi ailesinden bile çok mektup yazdığını fark etmişti. Birkaç kez telefon da etmişti ama son birkaç aydır dört kelimeyi zar zor bir araya getirebilmiştim. Bu yüzden Rowe mektup yazmaya devam etmişti. Viviane başta bu mektupları ne yapacağını bilememiş ve yatağımın yanındaki komodine yığmıştı.

Viviane mutfak masasının üzerindeki kahverengi zarfı gösterdi. Cardigan zarfı hızla aldı ve burnuna götürdü. "Ava'ya bir daha parfümlü aşk mektubu gönderirse onu mahvedeceğimi söylemiştim."

Viviane güldü. Cardigan'ın espri anlayışını tamamen yitirmediğini görmekten memnundu.

Cardigan'ın elindeki kitabı göstererek, "Bu haftaki ödev ne?" diye sordu.

"*Kırmızı Leke*. Geri kalmasın diye Ava'ya okuyorum." Cardigan merdivenlere döndü. "Sence de iyi fikir değil mi?" dedi sessizce.

Viviane başını salladı. Eski öğretmeni ve lisenin şimdiki müdürü olan Ignatius Lux'la liseye kaydolmam meselesini o yaz konuşmuştu. Ignatius iriyarı, geniş gövdeli, karmakarışık kızıl saçları olan bir adamdı. Cüssesinden ötürü öğrenciler onu korkulacak kadar güçlü buluyorlardı. Hatta bazıları ondan ailelerinden korktuklarından bile çok korkuyorlardı. Fakat Ignatius Lux aslında çok yufka yürekliydi, hatta karısını sık sık utandıracak kadar. Başıma gelenleri duyduğunda koca adam ağlamıştı, hem de hüngür hüngür! Bu yüzden Viviane ondan randevu almaya uğradığında, müdür hemen onu ofisine buyur etmiş, bir fincan kahve ikram etmiş ve sekreterinden o günkü diğer randevularını iptal etmesini istemişti. Ignatius, Viviane'i eskiden beri severdi. Yıllar önce, Viviane henüz onun sınıfındaki gözüpek bir öğrenciyken, *İşte hayatta neredeyse her şeyi başarabilecek biri,* diye düşünmüştü onun için.

Ignatius, Viviane'in müfredatının okulunkiyle ne kadar yakın olduğu karşısında etkilenmiş ama şaşırmamıştı. Güz kayıt döneminde benim için bir yer ayıracaklarına söz vermişti.

Viviane kahve fincanını müdürün masasına koymuştu. "Onun... *durumunun* ciddiyetini düşününce, sanırım bahar döneminden önce tamamen iyileşmiş olmasını hiçbirimiz bekleyemeyiz."

Ignatius kekeleyerek özür dilemiş ve ne zaman hazır olursam o zaman kaydolabileceğimi söylemişti. Görüşmenin ardından Viviane kamyonetine döndüğünde ağlamıştı. Sadece on metre uzağındaki Ignatius Lux'ın müdür masasına başını dayayıp aynı şeyi yaptığından habersizdi.

Viviane dışarı çıkıp verandadaki salıncakta, Henry'nin bahçeden böcek toplamasını izleyen Gabe'in yanına gitti. Ona iki bardak limonata uzattı. Sonra eğilip Gabe'e sokuldu, limonata bardağının birini geri aldı ve Gabe'in boşta kalan kolunu kendi omzuna doladı.

"Bir değişiklik var mı?" diye sordu Gabe.

Viviane bitkin bir ifadeyle başını salladı. "Hayır. Hiçbir değişiklik yok."

Gabe uzun parmaklarıyla Viviane'in ağrıyan boynuna, sıktığı kasları gevşemeye başlayıncaya kadar masaj yaptı. Viviane bedeninin bu kadar hızlı tepki vermesine şaşırmıştı. Kendisinin bittiği, Gabe'in başladığı sınırlar her dokunuşlarında nasıl da silinip gidiyordu. Viviane'in yatağını paylaşmak, geceleri onun yastığında uyumak Gabe için çok doğal bir şey gibiydi. Ama en iyi tarafı, Viviane'in yirmi sekiz yılın ardından nihayet Jack Griffith'ten kurtulmuş olmasıydı. Bu öylesine mucizevi bir başarıydı ki Viviane bazen çatıya çıkıp bunu haykırmak, sesinin yankısını duymak istiyordu.

"Emilienne nerede?" diye sordu Gabe birden. "Yine mi uyuyor?"

"Evet."

Gündönümü gecesinden beri anneannemin uyanık geçirdiği süre giderek azalmış, artık günde sadece birkaç saate inmişti. Daha hastanede olduğum zamanlarda bile Viviane odaya girdiğinde kızını *ve* annesini uyur halde bulmayı yadırgamamaya başlamıştı. Ben yatağımda yatarken,

Emilienne beyazlamış saçları ensesinde yaptığı topuzdan fırlamış, kâğıt gibi ince tenine dökülmüş halde yanımdaki sandalyede uyuyordu.

Henry çimenlikten başını kaldırdı. Elindeki kapanın ağları arasındaki çok bacaklı kanatlı böceği gururla havaya kaldırdı. "Bak," dedi.

Gündönümü gecesinden beri Henry giderek daha az konuşmaya başlamıştı. Ailem umutsuzluğa kapılmamaya çalışıyordu. Hayatımızda yeterince umutsuzluk vardı zaten. Viviane bunun benim durumumdan ötürü olduğunu düşünüyordu ama işin aslı, Henry için konuşmaya değecek şeyler çok azdı artık. Ve o sadece söyleyeceği şey gerçekten önemliyse konuşuyordu. Kural buydu.

Beni hastaneden eve getirdikleri gün Viviane ön kapıya bırakılmış kocaman, isimsiz bir zarf bulmuştu. İçinde biri benim, diğeri Henry'nin adına imzalanmış yüklü iki çek vardı. Zarfın yapışkanına bakır bir saç teli yapışmıştı. Viviane'in bildiği kadarıyla Laura Lovelorn, Jack Griffith'ten resmen boşandıktan sonra çok sevdiği Doğu Washington'a dönmüştü.

"Dünya kesinlikle değişiyor," diye mırıldandı Viviane. Gabe elini onun omzuna bastırdı.

Gabe sık sık Viviane'e yüzük parmağının boş olması konusunda takılıyor, onunla evlenmeyi ne kadar çok istediğini kendi nazik yöntemiyle ima ediyordu. Viviane hayatının geri kalan gecelerini nazik devinin yanında rüyalar görerek geçireceğini, Gabe'in göğsünü sırtına dayayacağını, elinin hafifçe kalçasını kavrayacağını biliyordu. Ama asla evlenmeyeceğini de biliyordu. Ne Gabe'le ne de bir başka-

sıyla. Onun kelimeleriyle ifade etmek gerekirse: *Mücevher kalbinin ne işine yarayacaktı ki?*

Sonbahar boyunca, hastaneden beni getirdikleri günden beri karnımın altında minderle yattım. Günler ve geceler birbirine karışarak gözlerimi, burnumu, ağzımı örten bir kefene dönüştüler. Öyle ki artık yüzüme değen güneşin verdiği hissi unutmuştum. Yapraklar renk değiştirmeye başladığında annem Gabe'den yatağın baş tarafını pencereden dışarıya bakabileceğim şekilde düzenlemesini istedi. Ama yapraklar yeşilden kahverengiye dönüp, ben onların yere düşüp çürümelerini izlerken bana ölümden başka bir şey hatırlatmadıklarını fark ettim.

Aralık ayında yağmurlar soğudu, kimilerinin hiç gitmeyecek sandığı gri fırtına bulutları gitti ve kış geldi. Beraberinde buzlu yollar, buzlu araba camları ve sadece birkaç seyrek yağış getirdi. Daha sonra, ocak ve şubatta kar gelecek, beyaza bürünmüş bir kente uyanan herkesi şaşkına çevirecekti.

21 Aralık kış gündönümüydü. Aynı zamanda yaşadığım saldırının ve Nathaniel Sorrows'un öldüğü müjdesinin üzerinden altı ay geçtiğini işaret ediyordu. Zafer Yolu, tarihinde ilk kez, her ne kadar kasvetli ve sakin bir havada da geçse kış pagan bayramının farkına varmıştı.

O günlerde sık sık ölümü düşündüm. Çürümeye başlamış bir ceset olduğumu hayal ediyor, bedenimin sınırlarının eriyip gittiğini hissedebileceğim kadar şiddetli bir ölümün nasıl olacağını merak ediyordum. Hemşirenin yutturduğu tebeşire benzer beyaz hapla uyuşup kaldığım, saatlerin pen-

ceredeki sabah çiyleri gibi eriyip gittiği o günlerde ölümün vereceği hissin yaşadıklarıma çok benzeyeceğini kuruyordum kafamda. Silik bir gölgeden, kaldırımın kenarında kurumayı bekleyen bir yağmur damlasından başka bir şey değildim sanki.

Fakat ölü olma düşüncesi bana çekici gelse de ölme eyleminin kendisi öyle değildi. Ölmek için çok fazla uğraşmak gerekiyordu. Ve son olaylardan çıkarılacak bir sonuç varsa, o da vücudumun büyük bir savaş vermeden ölüme teslim olmayacağıydı. Bu yüzden kendimi öldürmeye niyetlenirken, bunu gerçekleştirebileceğimden emin olmalıydım. İşim bittiğinde düzgün bir şekilde ölmüş olmalıydım; sakatlanmış ya da yarı delirmiş ama fena halde hayatta olmamalıydım. Şu tebeşire benzer hapları yanağımda saklayıp yastığımın altında avuçlar dolusu biriktirmeyi, sonra da hepsini bir bardak soğuk suyla tek seferde yutmayı düşündüm. Gizlice mutfağa girmeyi ve bileğimde açacağım tek bir kesikle işimi bitirmeye yetecek kadar keskin bir et bıçağı almayı düşündüm. Kendimi öldürmeyi ikinci kez deneyebileceğimden emin değildim çünkü. Evin çatısındaki köhne terastan atlamayı çok düşündüm. Düzenli ziyaretçilerim olmasaydı, bu düşünceler karanlık ve dehşet dolu bir eyleme pekâlâ dönüşebilirdi. Belki de düzenli ziyaretçilerimin olmasının nedeni buydu.

Gabe kahvaltıdan sorumluydu. Her sabah kendimi iyi hissettirecek yiyecekler hazırlıyordu bana. Üzerinde tereyağı parçaları olan, kenarlarından akçaağaç şurubu akan tabak büyüklüğünde krepler, kızarmış halka sosisler, tütsülenmiş domuz pastırması dilimleri, haşlanmış katı yumurtalar.

Hepsi Emilienne'in en iyi porselenlerinde, keten peçeteler ve gümüş çatal kaşıklarla servis ediliyordu. Gabe her şeyi bir tepsiye koyup üst kattaki odama taşıyor, Henry'yi de yanında getiriyordu. Henry kendine özgü sessizliğiyle yemek yememi sağlamakta en iyisiydi. Ve yemediğim günlerde de Trouver hep yanımdaydı.

Öğle yemeğimi Cardigan getiriyordu. Her öğlen tam vaktinde, büyük bir görev bilinciyle kapımızda beliriyordu. Başlarda güneş yükselip saat tam biri gösterdiğinde geliyordu, okul başladığında ise biraz daha geç gelmeye başladı. Ödevlerini de yanında getiriyordu. Kitaplardan sorumlu olduğu bölümleri yüksek sesle okuyor, iyileştiğim zaman uygulayacağımız gizli planları kulağıma fısıldıyordu.

"Sen iyileşince..." diye başlıyordu cümlelerine.

Cardigan ziyaret saatlerini çoğunlukla yanıma uzanıp elimi tutarak, benimle birlikte sessizce duvara bakarak geçiriyordu. Bir keresinde odaklayamadığım gözlerimi en yakın arkadaşıma çevirip, "Bu sana yakışıyor," dedim. Cardigan'ın yeni, sade görünüşünü kastediyordum.

Cardigan, "Bu sana yakışmıyor," diye cevap verdi başka şeyleri kastederek.

Akşam yemeği sürekli değişiyordu. Bazen annem getiriyordu. Bazen Penelope, bazen de kocası Zeb. Ben yemeğimden birkaç küçük lokma alırken, Zeb nasırlı elleriyle bana iskambil numaraları yapıyordu. Wilhelmina geldiği günlerde, içine kurutulmuş bitkilerinden doldurduğu küçük keselerden getiriyor, Viviane'e suyun sıcaklığı ve demleme süresiyle ilgili talimatlar verdikten sonra yukarı çıkıyordu. Viviane hazır olduğunda akşam yemeğimle birlikte acı çayı

da getiriyordu. Wilhelmina açık pencerenin önünde durup sakin, melodik bir sesle iyileştirici bir ezgi söyleyip, elindeki geyik derisinden davulla ritim tutarken annemle birlikte onu izliyorduk. Wilhelmina'yı dinlerken kalbim yavaş yavaş davulun vuruşuna göre atmaya başlıyordu. Nefesim düzenleniyor, yarı hipnotize olmuş buluyordum kendimi. Şu tebeşire benzer hapların etkisi gibi değil, daha hoş bir uyuşukluktu bu.

Delirmeye başladığımı sık sık düşünüyordum; hatta belki çoktan delirmiş olduğumu. Geleceğim, duvarları ve zemini beyaz, penceresiz, kapısız, kaçışı olmayan, kilitli bir odaydı sanki. Haykırmak için ağzımı açtığım ama sesimin çıkmadığı bir yerdi.

Ölüm yerine, geride harap bir beden bırakarak yavaş yavaş yok olmak yerine tam tersi oldu; vücudum kendini toparlamaya başladı.

Her gün gelip kocaman bandajlarımı değiştiren, artık onlara ihtiyacım kalmadığı belliyken bile bunu yapmaya devam eden hemşireye minnettardım. Ne anneme ne de anneanneme tek kelime bile etmedi. Ona teşekkür borçluydum; bana düşünmem için zaman kazandırmıştı çünkü. Düşüncelerimi bulandıran ölüm sahnelerinden kurtulmak için bu zamana ihtiyacım vardı.

Sonra bir gece uyandığımda yanımda bir adamın oturduğunu gördüm. Bir eliyle yüzünün kurşun yarasıyla dağılmış tarafını kapatıyordu.

"Korkma," dedi adam. Kelimeleri kısık ve bozuktu, sesi ağzından değil, vücudunun başka bir yerinden çıkıyordu sanki.

"Korkmuyorum," diye cevap verdim. Benim sesim de kullanılmamaktan tuhaflaşmıştı. "Kim olduğunu biliyorum."

Adam becerebilseydi gülümseyecekti. "Kimmişim ben?"

"Ölümsün elbette." İç geçirdim. "Dürüst olmam gerekirse seni aradığım gibi senin de beni aradığını görünce rahatladım. Uzun sürecek mi?"

"Pek uzun değil."

Titredim. "Nasıl bir şey? Ölü olmak?"

"Sence nasıl bir şeydir?"

Sorusunu düşünürken hâlâ Rowe'un mektuplarından birini sıkıca tutuyor olduğumu fark ettim. "Bence ölüm uyuşturulmuş olmak ya da yüksek ateş gibi bir şeydir," diye fısıldadım. "Diğer herkesten bir adım uzakta olmak gibi. O kadar büyük ve geniş bir adım ki yetişmek bir anda imkânsızlaşacak ve sevdiğim herkes yavaş yavaş kaybolurken izlemekten başka bir şey yapamayacağım."

"İstediğin bu mu?"

"Seçeneğim var mı?"

"Hepimizin seçeneği vardır."

Kaba bir kahkaha attım ama umurumda değildi. "Var mı dersin? Sen ne yaptın peki? Buraya gelmek senin seçimin miydi? Ölümden sonra şekli bozuk bir canavar olarak yaşamayı sen mi seçtin?"

"Ah, küçük yeğenim, ben gönüllü oldum."

"Neden?"

Adam ayağa kalktı. "Aşk insanın aklını başından alıyor," dedi. Yarı saydam sureti hafifçe parladı ve yok olup gitti.

Altı ay sonra ilk kez yatağımda doğrulup oturdum. Güçsüz bacaklarımı yere indirdim ve titrek adımlarla karşı-

daki pencereye yürüdüm. Dışarının karanlığında akçaağacın kuru dalları soğuktan titriyordu. Aşağıdaki yola, Rowe'u tatillerde sadece birkaç saat içinde eve getirebileceğini bilerek baktım. Mektuplarının her birini defalarca okumuştum, her kelimesi gözkapaklarımın içine kazınmıştı sanki. İkinci mektubunda *varoluş* kelimesini, *o* yerine *a* koyarak yanlış yazdığını; dördüncü mektubunda *inanmak* kelimesinde *i* harfinin noktasını unuttuğu biliyordum. Mektupları yastığımın altına bile koymuyor, avuçlarımda sıkıca tutarak uyuyordum. Rüyalarımın etkisiyle ellerimden sızan ter, mürekkebi bulandırıyordu. Ve birkaç gün önce aldığım mektubun, Rowe'un eve dönmeden önce gönderdiği son mektubun son satırını, kelimeler kafamdaki anlamını yitirip yalnızca kalbimle anlayabileceğim bir şeye dönüşünceye kadar okumuştum.

Seni hep sevdim Ava. Bırak sevmeye devam edeyim.

Yirmi Altıncı Bölüm

Anneannem koridorun karşı tarafındaki odada derin uykudaydı. Rüyasında Beauregard'ın Manhatine'indeydi. Porselen kaplaması çatlamış mutfak lavabosunun, bir zamanlar bebek Pierette'in çekmecesinde uyuduğu yazı masasının olduğu o dairede. Üç kardeşi tahta masada oturmuş, onun gelişini bekliyordu. Yüzleri ve vücutları eksiksiz, sağlamdı. René'nin yakışıklı yüzü yine yakışıklıydı, Margaux'nun kalbi, delinmemiş göğüs kafesinde çarpıyordu, Pierette parlak sarı saçlarıyla oynuyordu.

René ayağa kalkıp Emilienne'i kollarının arasına aldı, sonra onu rahat bir hareketle havaya kaldırıp kız kardeşlerinin arasındaki sandalyeye bıraktı.

"Seni bekliyorduk." Margaux masanın ortasında duran iki deste iskambil kartını gösterdi. "Hiçbirimiz bezik oynamayı hatırlayamıyoruz."

"Bezik dört kişiyle oynanmaz," diye cevap verdi Emilienne. "*Pinochle*'la karıştırıyorsunuz."

Pierette yüzünü buruşturdu. "Ne farkı var?"

Emilienne parmaklarının kıvraklığına, ellerinin tombul derisine hayret ederek kartları karıştırdı. Oyun sırasında durup gür saçlarından bir kıvrımı parmağına doladı; yılların griye, sonra beyaza dönüştürdüğü saçını eski siyah renginde görmenin keyfini çıkardı. Ayaklarında bir çift bağcıklı siyah ayakkabı, elinde ise gelincikli çan şapkası vardı.

"Bu şapkayı hiçbir zaman sevmedim," dedi Pierette düşüncelere dalarak.

"Sanırım ben de senin kuş halini daha çok seviyorum," diye cevap verdi Emilienne. Dördü de gülmeye başladı.

Emilienne rüyasından uyandı. Karanlık odasındaki gölgeli şekilleri güçlükle seçebiliyordu, komodinin üzerindeki solmuş düğün fotoğrafı, kenarına kedi tüyleri yapışmış gülkurusu koltuğu ve koltukta oturan adamı da. Yüzü bir zamanlar olduğu gibi yakışıklıydı.

"Hiçbirimiz bezik oynamayı hatırlayamıyoruz," dedi René.

"*Pinochle* demek istiyorsun galiba." Emilienne yatağının yanındaki lambanın metal kordonunu çekti ve oda loş bir ışıkla aydınlandı.

"Öyle mi demek istiyorum?"

"Evet, sanırım öyle." Emilienne yataktan kalktı ve artık ensesinde topuz yapmayacağı siyah saçlarını savurdu. Elini

René'nin uzattığı kolunun kıvrımına soktu ve genç, kıvrak parmaklarıyla kardeşinin kolunu hafifçe sıktı.

"Bize klavseninle bir şeyler çalarsın diye umuyorduk," dedi René, Emilienne'i odadan çıkarırken.

"Öyle mi? Bence çok güzel bir fikir."

Başımı uzatıp koridora baktım ve boş olduğunu görünce çok şaşırdım. Duyduğum sesler oradan gelmemiş miydi? Kapımın önünden ağır ağır ilerledim, her adımım uzun bir gıcırtıyla kendini belli ediyordu. Durup evden gelen gece seslerini dinledim. Yatağımın altında uyuyan kedilerden birinin motor sesi gibi gurultusu, rüyasında koşan Trouver'in bacaklarındaki uzun tüylerin hafif hışırtısı, alt kattaki buzdolabının uzak uğultusu ve koridorun ucundaki odada uyuyan annemin yumuşak nefesi.

Anneannemin odasının kapısından koridora loş bir ışık sızıyordu. Oraya doğru yürüdüm. Kapının kolunu yavaşça çevirdim. Işıkta gözlerimi kırpıştırınca, dört direkli yatağında sarmalanmış Emilienne'i gördüm. Gözleri kapalıydı, beyaz saçları yastıkların üzerine dağılmıştı, dudakları konuşmak üzereymiş gibi hafifçe aralıktı.

Eğilip yüzümü onunkine iyice yaklaştırdım. Nefesini yanağımda hissedinceye kadar nefes almayacaktım. Birkaç dakika dayandıktan sonra nefesimi verdim ve alnımı anneannemin soğuk yanağına dayadım.

Fatima Inês'in yaşadığı zamandan beri evimizin üçüncü katında kimse oturmamıştı. Üst kattaki odanın uzun zaman önce ona ait olduğuna ve hayaletinin herkesi odasın-

dan uzak tuttuğuna inanılıyordu. Bu hikâyenin altındaki gerçeği temkinli, titrek adımlarla odaya girdiğim zaman öğrendim. Beni karşılayan Fatima Inês'in hayaleti değildi.

Kirişlere kuşlar tünemişti. Cibinlikli kırık dökük yatağın, şifoniyerin, sallanan atın yanından geçişimi merak içinde kafa sallayarak izlediler. Sadece kendilerinin anladığı bir dilde birbirlerine sesleniyorlardı. Büyük karga gövdeleri ve minik kumru başları olan bu tuhaf görünüşlü kuşlara baktım. Daha önce hiç böyle bir kuş türü görmemiştim. Evimin üzerindeki gökyüzünde de. Bahçemdeki ağaçlarda da görmemiştim. Ve Nathaniel Sorrows'un evinin ön tarafındaki odasında da. Bunlar Fatima Inês'in kuşları, kargalarla çiftleşmek için kafeslerinden kaçan kumruların torunlarıydı. Her nasılsa bu kuşlar mahalledeki diğer tüm kuşlardan daha dayanıklıydı. Bu bana büyük bir cesaret verdi.

Harap terasın kapısını açtığımda kuşlar susup kaldı. Bir avuç yıldızın altında parlayan tüm Seattle'ı görebiliyordum. Dolunay aşağıdaki toprağı parlak, gümüşi ışığıyla aydınlatıyordu. Çıplak ayaklarım soğuktan yanmaya başladı. Aşağıya, komşu eve baktım.

Marigold Pie'ın evi terk edilmiş, boş duruyordu. Marigold'u üst kattaki odalardan birinde bulmuşlardı. Balina büyüklüğündeki bir Uyuyan Güzel gibiydi. Yastığına bayat kurabiye kırıntıları saçılmıştı. Nihayet uyandığında, kilo vermeye hiç niyeti olmayan Marigold, Seattle'ı dolaşan bir sirke katılmıştı. Kalan yıllarını karnavalın sevgili Şişman Hanımefendisi olarak, İğneli Adam ile toynaklı çocuk Errol'un çadırlarının arasındaki bir çadırda geçirdi. Gittiği yerlerden bana sık sık kart atıyordu. Öldüğünde, Natha-

niel'ın saldırı gecesi bahçede bulunan günlüğünü bana miras bıraktı. Defterin sayfalarını açabilmek uzun yıllarımı aldı, okuyabilmek ise daha uzun yıllarımı.

Marigold'un bahçesini uzun, mor bitkiler istila etmişti. Artık aralık ayı gelmiş, nihayet lavantanın bal gibi tatlı kokusu, evin etrafında çürümeye terk edilmiş kuşların iğrenç kokusunu bastıracak kadar güçlenmişti. Nathaniel Sorrows'dan geriye kalan, daima mor çiçeklerle dolu bir bahçe, betonda kara bir leke ve adı her anıldığında boğazlara yerleşen acı bir tattı.

Bir araba Zafer Yolu yoluna döndü. Cooper'ların garajına girişini izledim. Arabadan iki kişi indi. İri olanın Zeb olduğuna şüphe yoktu, demek ki diğeri Rowe'du.

O anda kendime rağmen gülümsedim. Tüm kaygılarımı, tereddütlerimi, geçmişteki tüm kederlerimi ve gelecekte yaşayacağımı düşündüğüm tüm kederlerimi bir kenara bırakıp gülümsedim, çünkü Rowe geri dönmüştü. Bana yazdıkları doğruydu. Yazdığı başka bir şeyi hatırladım ve bir anda uğradığım saldırının ağır yükü o kadar da ağır gelmemeye başladı.

Bunu tek başına taşımak zorunda değilsin.

"Her şey yolunda artık, değil mi?"

Arkamı döndüm ve kuşların arasında ilerleyen yarı saydam bir suret gördüm. Üzerinde bir zamanlar kalın kaşlarını ve çatlak dudaklarını şüpheci komşulardan saklamış başlıklı yeşil pelerin vardı. Benim de kanatlarımı kendi şüpheci komşularımdan saklamak için kullandığım pelerin.

Başımı salladım. Evet. Her şey yolundaydı.

Bunun üzerine Fatima Inês kuşlarına el sallayıp yavaşça gecenin karanlığına karıştı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Kasaba göletinin kıyısında, mahallenin en yüksek yerinde, Zafer Yolu'nun sonundaki tepeye bir adım mesafede küçük, beyaz bir ev vardı. Akçaağaç koruluğu içinde gizli bu evde bir zamanlar yaşlı bir adam ile karısı yaşardı. Sonbahar günlerini turuncu, sarı ve kırmızı yaprakları hâlâ durgun olan sudan toplayarak geçirirlerdi. Genç âşıklar bu ıssız yeri ziyarete geldiklerinde birbirlerine gülümseyip radyonun sesini açar, karanlığa perdelerini kapatırlardı.

Küçük beyaz evin tavanarasındaki pencereden tüm mahalle görünüyordu. Kimilerine göre Jack Griffith'in bu evi satın almasının nedeni buydu. Saçakların altında dikilip göletin durgun sularına, bir keresinde Viviane La-

vender'ın ayın kayboluşuna şaşırdığı, aylar önce bir grup alaycı gencin tam olarak inanmadıkları bir hikâyeyi kendi gözleriyle gördükleri yere bakabiliyordu. Jack bu pencereden Fatima Inês de Dores'in ve gemi kaptanı ağabeyinin tüm bağışlarını görebiliyordu: postane, eczane, ilkokulun tuğla binası, Luteryen kilisesi. Emilienne'in, sabahları müşterilerin gelip tezgâhın ardındaki Kızılderili kadından şerbetli çörekler aldıkları, tarçın ve vanilya kokularıyla en aksi insanları bile sakinleştiren fırınını görebiliyordu. Yeni polis karakolunu ve savaşın ardından yükselmiş bir örnek evleri görebiliyordu. Ve Zafer Yolu'nun sonundaki, soluk Cezayir menekşesi rengi evi görebiliyordu. Evin etrafını çevreleyen beyaz verandasını ve kubbeli kulesini. İkinci kattaki odaların cumbalı, kocaman pencerelerini. Evin üst katındaki teras Salmon Koyu'na bakıyordu.

Jack Griffith'in o anda başını kaldırıp baktığında, Lavender'ların evinin terasında temkinle duran, etrafı sadece kendi anladıkları dilde şarkılar söyleyen acayip bir kuş sürüsüyle çevrili sureti gördüğünü düşünmek hoşuma gidiyor. Gevşettiğim uzun sargılarım ve saçımın dağınık bukleleri rüzgârda uçuşurken, geceliğimin eteği melodik dalgalarla kabarırken beni gördüğünü düşünmek hoşuma gidiyor. Harap terasın korkuluğuna tırmanırken, ayak parmaklarımı pervaza koyup ellerimle arkamdaki korkuluğu hafifçe kavrarken beni izlediğini düşünmek hoşuma gidiyor. Belki de bu trajikomik tesadüfüyle daha önce bir meleği bu kadar andıran birini görmediğini fark ettiğini düşünmek hoşuma gidiyor. Tamamen çıkarıp yere attığım sargı bezlerine ve sırtımdan açılıp başımın üzerinde geniş, güçlü

bir yay oluşturan bembeyaz kanatlarıma hayretle baktığını düşünmek hoşuma gidiyor.

Ama en çok Jack Griffith'in, yani babamın, arkamdaki korkulukları bırakıp kanatlarımı yıldızlı gökyüzüne doğru çırptığımı, gecenin içinde hızla yükseldiğimi görüp gülümseyeceğini düşünmek hoşuma gidiyor.

son

TEŞEKKÜR

Beni destekledikleri için kendimi inanılmaz şanslı saydığım bir grup insan var. Onlar olmasaydı bu kitap, konuşma aralarındaki sessizliklerde ziyaret ettiğim kurmaca bir dünyadan olmaktan öteye gidemeyecekti:

Sıradışı bir temsilci ve bir edebiyat tanrıçası olan, başından itibaren Ava'ya inanan Bernadette-Baker Baughman. Yayıncı temsilcilerinin rock yıldızıyla çalışma imkânı bulduğum için kendimi ne kadar şanslı hissettiğimi anlatacak kelime bulamıyorum.

Editörüm Mary Lee Donovan, derin adanmışlığı ve bana verdiği cesaretle kitabı bu hale getirmeme yardımcı oldu. Candlewick ve Walker Books ailelerine sıkı çalışmaları için büyük minnet borçluyum; özellikle Sherry Fatla, Gill Evans, Sarah Foster, Angela Van Den Belt, Tracy Miracle ve Angie Dombroski'ye. Soyağacı konusunda müthiş bir iş çıkaran Pier Gustafson ve kitabın gömleği ile kapağını tasarlayan Matt Roeser'e çok özel teşekkürler. Hayal edebileceğimden bile güzel oldular. Ava'yı dünyaya tanıtmama yardım eden olağanüstü insan Chandler Crawford'a, bitmek bilmeyen coşku ve anlayışları için Gretchen Shelter, Nick Harris ve Christine Munroe'ya sonsuz teşekkürler.

Elbette ailemin ve arkadaşlarımın sonsuz sevgisi ve desteği olmadan tüm bunlar mümkün olamazdı. Sekizinci sınıftay-

ken beni babasının göletteki küçük beyaz evine davet eden Andrea Paris'e çok teşekkürler. Oranın güzelliği beni asla terk etmedi. Yazar olmak istediğimi söylediğimde bana zaten yazar olduğumu söylediğin için teşekkürler David Seal. Bu küçük kitabımın okumaya değer bir şey olduğuna inandığın için teşekkürler Whitney Otto. İlk okurum Liz Buelow; dehan, dürüstlüğün ve suşi yiyip sake içerek sabahladığımız tüm beyin fırtınası seansları için teşekkürler.

Beni herkesten daha iyi tanıyan ve yine de seven kızlar Anna, Annelise, Carissa, Duffy, Maren, Megan, Nova, Reba, Raquel ve Stephanie'ye teşekkürler. Hayatımda tanıdığım en tuhaf ve en güzel insanlarsınız. Hayatımda olduğunuz için her gün şükrediyorum. Muhteşem öğrencilerim, beni güldürdüğünüz ve hepimiz öyle olmadığımı bildiğimiz halde havalı olduğumu düşündüğünüz için teşekkürler. Hayatımın ışığısınız. Annem ve babam, hayal gücü kuvvetli (belki biraz da hayal dünyasında yaşayan) bir yetişkine dönüşecek şekilde büyümeme izin verdiğiniz için teşekkürler. Kız kardeşim Nichele, her zaman her şeyi olduğu gibi söylediğin için teşekkürler. İlk kitabımda ona teşekkür etmezsem beni asla affetmeyeceğini bildiğim üç yaşındaki yeğenim Kaeloni'ye de teşekkürler.

Ve son olarak Şans Meleğim, başından beri haklı olduğun için teşekkürler. Söylediğin şeyin ne olduğunu tam olarak hatırlamıyorum ama diğer her şeyi hatırladığıma yemin ederim. *Tenho saudades tuas.*

xoxo